

رئاسة الشؤون الدينية
بالمسجد الحرام والمسجد النبوي

ไทย

تايلندي

مَا لَا يَسَعُ الْمُسْلِمَ جَهْلُهُ

สิ่งที่จำเป็นสำหรับมุสลิมทุกคน ต้องเรียนรู้

คณะกรรมการวิชาการ
สังกัดสำนักงานกิจการศาสนา ณ
มัสยิดอัลหะรอมและมัสยิดอันนะบะวีย์

مَا لَا يَسَعُ الْمُسْلِمَ جَهْلُهُ

สิ่งที่จำเป็นสำหรับมุสลิมทุกคน องเรียนรู้

اللَّجْنَةُ الْعِلْمِيَّةُ

بِرئاسة الشُّؤْنِ الدِّينِيِّ بِالمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَالمَسْجِدِ النَّبَوِيِّ

คณะกรรมการวิชาการ“

สังกัดสำนักงานกิจการศาสนา ณ

"มัสยิดอัลหะรอมและมัสยิดอันนะบะวี"

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

สิ่งที่จำเป็นสำหรับมุสลิมทุกคนต้องเรียนรู้

คำนำ

มวลการสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลลอฮ์พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก

พรอันประเสริฐและความสันติสุขจงมีแด่ท่านผู้ถูกส่งมาเป็นความเมตตาแก่สากลโลก

แด่วงศ์วานของท่านและบรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่าน

ตลอดจนบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามสุนนะฮ์ของท่าน

และดำเนินตามการชี้นำของท่านจนถึงวันแห่งการตอบแทน
เราขอกล่าวว่า:

นี่เป็นบทความสั้นๆ

ที่ได้รับรวบรวมสิ่งสำคัญที่สุดที่มุสลิมจำเป็นต้องรู้ในเรื่องอะกิดะฮ์ (หลักศรัทธา) การอิบาดะฮ์ และมุอามะละฮ์ (การปฏิบัติต่อกันและธุรกรรมต่างๆ)

ซึ่งเราได้จัดทำขึ้นสำหรับผู้อ่านมาเยี่ยมสองมัสยิดอันศักดิ์สิทธิ์ (มัสยิดอัล-หะรอมและมัสยิดนบี) ทั้งชายและหญิง

เพื่อให้พวกเขามีความรู้และความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในเรื่องของศาสนาของตน โดยเราขอวิงวอนต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงเอื้ออารีผู้ทรงประทาน ให้พระองค์ทรงทำให้บทความนี้เกิดประโยชน์ ทรงทำให้มันเป็นสิ่งที่ดีงาม และบริสุทธิ์เพื่อพระองค์เท่านั้น แท้จริงพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ดีที่สุดที่ถูกวิงวอน และทรงเป็นผู้ประเสริฐที่สุดที่เรามุ่งหวัง

คณะกรรมการฝ่ายวิชาการโดยสำนักกิจการศาสนาแห่ง
มัสยิดฮะรอุมและมัสยิดนบี

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ผู้ทรงกรุณาปรานี
ผู้ทรงเมตตาเสมอ

บทที่หนึ่ง:

สิ่งที่เกี่ยวข้องกับหลักการเชื่อมั่น

ข้อที่หนึ่ง:

ความหมายของอิสลามและหลักการอิสลามห้าประการ

อิสลาม คือ
การยอมจำนนต่ออัลลอฮ์ด้วยการให้อเอกภาพต่อพระองค์
ยอมจำนนต่อพระองค์โดยการเชื่อฟัง
และบริสุทธิ์จากการตั้งภาคีและบรรดาผู้ตั้งภาคี
และหลักการมี 5 ประการ ดังนี้:

ประการแรก: การกล่าวปฏิญาณตนว่า
ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพบูชานอกจากอัลลอฮ์
และมุฮัมมัดเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์.

ข้อที่สอง: ดำรงการละหมาด

ประการที่สาม: การจ่ายซะกาต

ประการที่สี่: การถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอน

ประการที่ห้า: ประกอบพิธีหัจญ์ ณ บัยตลลาฮิลหะรอม
สำหรับผู้ที่มีความสามารถ

ความสำคัญของเตาฮีด:

จงรู้ไว้ว่า แท้จริงอัลลอฮ์ ผู้ทรงเกียรติยิ่ง
ทรงสร้างมวลสรรพสิ่งขึ้นมาเพื่อการอิบาดะฮ์ต่อพระองค์และไม่
มีตั้งภาคีต่อพระองค์ อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٦١﴾﴾

และข้ามิได้สร้างญิน และมนุษย์เพื่ออื่นใด
เว้นแต่เพื่อเคารพภักดีต่อข้า [ซูเราะฮ์ อัจซารียาต : 56]
และการเคารพอบิดาเดฮ์นี้ ไม่อาจรู้จักได้
นอกจากด้วยความรู้เท่านั้น ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ
مَتَّقَلْبَكُمْ وَتَمِثْلَكُمْ﴾ ﴿٦٢﴾

ฉะนั้นพึงรู้เถิดว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใด
(ที่ถูกกราบไหว้โดยเที่ยงแท้)

นอกจากอัลลอฮ์และจงขออภัยโทษต่อความผิดเพื่อตัวเจ้าแล
ะเพื่อบรรดาผู้ศรัทธาหญิง

และอัลลอฮ์ทรงรู้ดีถึงถึงพฤติกรรมของพวกเจ้าและที่พำนัก
ของพวกเจ้า (มุหัมมัด : 19) ดังนั้น

จึงเริ่มต้นด้วยความรู้ก่อนการพูดและการกระทำ ดังนั้น

สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับมุสลิมที่จะต้องเรียนรู้ คือเรื่อง 'เตาฮีด'
(การให้เอกภาพแด่อัลลอฮ์) ผู้ทรงเกรียงไกรและทรงสูงส่ง

เพราะสิ่งนี้คือรากฐานและแก่นของศาสนา

และศาสนาจะไม่ตั้งมั่นได้เว้นแต่ด้วยอัตเตาฮีด

(การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์)

และสิ่งนี้คือหน้าที่ประการแรกสำหรับมุสลิม

และเป็นหน้าที่ประการสุดท้ายด้วย

และเตาฮีด

(การให้เอกภาพ)

คือหลักแรกจากบรรดาเสาหลักของอิสลามที่มุสลิมทุกคนจำ
เป็นต้องรู้และปฏิบัติตาม และเสาหลักเหล่านั้นมีอยู่ห้าประการ

ดังที่มีรายงานในหะดีษของอับดุลลอฮ์ บิน อุมร์
เราะฎียัลลอฮุอันฮูมา กล่าวว่า:
โดยฉันได้ยินท่านเราะซูลุลลอฮ์ คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ได้กล่าวไว้ว่า :

«بُنِيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ: شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَإِقَامِ
الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وَحَجِّ الْبَيْتِ، وَصَوْمِ رَمَضَانَ».

“อิสลามนั้นถูกสร้างบนหลักการห้าประการนั้นคือ
การปฏิญาณตนว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพภักดี
นอกจากอัลลอฮ์ และมุหัมมัดนั้นคือเราะซูลของอัลลอฮ์
การดำรงไว้ซึ่งการละหมาด การจ่ายซะกาต
การประกอบพิธีหัจญ์ ณ บัยติลลาฮ์
และการถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอน”¹.

ดังนั้นมุสลิมจำเป็นต้องเรียนรู้ความหมายของเอกภาพ
ซึ่งก็คือ
การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์โดยการเคารพภักดีต่อพระองค์เพีย
ยงผู้เดียว
ฉะนั้นอย่าได้ตั้งผู้ใดเป็นภาคีร่วมกับพระองค์ในการเคารพภ
กดีต่อพระองค์ ไม่ใช่มะลาอิกะฮ์ผู้ใกล้ชิด
และไม่ใช่นบีผู้ถูกส่งมา

**ความหมายของคำปฏิญาณ"ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ค
วแก่การเคารพบูชานอกจากอัลลอฮ์":**

คือ

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (8)

การที่ยืนยันและยอมรับด้วยความเชื่อมั่นอย่างแน่วแน่
ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพสักการะอย่างแท้จริง
นอกจากอัลลอฮ์ ตะอาลา จึงเคารพสักการะอัลลอฮ์เพียงผู้เดียว
และอุทิศการอิบาดะห์ทุกประเภทแด่พระองค์ ได้แก่
การขอวิงวอน ความเกรงกลัว ความหวัง
การมอบหมายต่อพระองค์ และอื่น ๆ

และการกล่าวชะฮาดะฮ์ (คำปฏิญาณ) จะไม่สมบูรณ์
นอกจากด้วยหลักสองข้อ:

ประการแรก:

การปฏิเสธการเป็นพระเจ้าและการเคารพภักดีต่อทุกสิ่งนอก
จากอัลลอฮ์เท่านั้น จากทุกสิ่งที่ถูกตั้งเป็นภาคีทั้งหลาย
บรรดาเทพเจ้า หรือบรรดาภูต

ประการที่สอง: การยืนยันถึงความเป็นพระเจ้า (อูลูยยะฮ์)
และการเคารพสักการะที่แท้จริงต่ออัลลอฮ์ เพียงผู้เดียว
มิใช่แก่สิ่งอื่นใดนอกจากพระองค์ อัลลอฮ์ ตะอาลา
ทรงตรัสว่า:

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ...﴾

และโดยแน่นอน เราได้ส่งร่อซูลมาในทุกประชาชาติ
(โดยบัญญัติว่า) พวกท่านจงเคารพภักดีอัลลอฮ์
และจงหลีกเลี่ยงให้ห่างจากพวกเจว็ด... [อัน-นะหฺล : 36]

ส่วนเงื่อนไขของ (ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮ์)

นั้นมีดังนี้:

หนึ่ง: ความรู้ที่ชัดเจนว่าไม่รู้

ลำดับที่สอง: ความเชื่อมั่นที่ชัดเจนสงสัย

ประการที่สาม: ความวิเศษ (ความบริสุทธิ์ใจ)
 ที่มุ่งเพื่อเอกองค์อัลลอฮ์เท่านั้น ที่ซึ่งจัดการมีภาคี
 ประการที่สี่: ความสัตย์จริงที่ซัดกับการโกหก
 ลำดับที่ห้า: ความรักที่ไม่อาจอยู่ร่วมกับความเกลียดชัง
 ประการที่หก: การยอมจำนนที่ลบล้างการละทิ้ง
 ลำดับที่เจ็ด: การยอมรับที่ซึ่งจัดการปฏิเสธ
 ประการที่แปด:
 การปฏิเสธในสิ่งที่ถูกสักการะอื่นจากอัลลอฮ์ ตะอาลา
 และเงื่อนไขเหล่านี้จำเป็นต้องปฏิบัติตาม
 ซึ่งข้าพเจ้าได้รวบรวมมันไว้ในโครงการพยัสสองบทดังนี้
 ความรู้และความเชื่อมั่นที่แน่นแฟ้น
 พร้อมทั้งความบริสุทธิ์ใจและความสัตย์จริงของท่าน
 ร่วมกับการรัก การยอมจำนนและการปฏิบัติตาม
 และการยอมรับต่อสิ่งนั้น
 และประการที่แปดนั้นคือการปฏิเสธจากเจ้า
 ที่มีต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ ซึ่งถูกยกให้เป็นพระเจ้า
 (โดยไม่ชอบธรรม)
 และการทำให้คำปฏิญาณ (ชะฮาดะฮ์) เป็นจริงนั้น
 คือการเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียวโดยไม่มีภาคี
 และบริสุทธิ์ใจต่อพระองค์เพียงผู้เดียวเท่านั้นในการวิบาตะฮ์
 ดังนั้น จะต้องวิงวอนขอต่ออัลลอฮ์เท่านั้น
 จะต้องมอบหมายต่ออัลลอฮ์เท่านั้น
 จะต้องหวังในการตอบแทนจากพระองค์เท่านั้น
 จะต้องละหมาดเพื่ออัลลอฮ์เท่านั้น
 และจะต้องเชือดสัตว์เพื่ออัลลอฮ์ ตะอาลา เท่านั้น

สิ่งที่บางคนกระทำ ไม่ว่าจะเป็นการเดินรอบ ๆ หลุมฝังศพ การวิงวอนขอความช่วยเหลือจากผู้ที่อยู่ในนั้น และการวิงวอนขอต่อพวกเขาอื่นจากอัลลอฮ์ นั้นถือเป็นการตั้งภาคีในการเคารพภักดี ดังนั้นจำเป็นต้องระวังจากสิ่งดังกล่าวและตัดเตือนให้ระวังจากสิ่งดังกล่าว เพราะว่สิ่งนี้เป็นประเภทเดียวกับสิ่งที่บรรดาผู้ตั้งภาคีปฏิบัติ คือการบูชารูปเคารพ หิน และต้นไม้ แทนอัลลอฮ์ผู้ทรงสูงส่ง และนั่นก็คือการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ซึ่งอัลลอฮ์ได้ประทานบรรดาคัมภีร์ลงมาและทรงส่งบรรดาศาสนทูตของพระองค์มาเพื่อเตือนจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์และห้ามจากมัน

ความหมายของคำปฏิญาณ

"มุฮัมมัดเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์":

ปฏิบัติตามท่านในสิ่งที่ท่านสั่ง และเชื่อมั่นในสิ่งที่ท่านบอก และออกห่างจากสิ่งที่ท่านห้ามปราม และห้ามปฏิบัติศาสนากิจเว้นแต่ในสิ่งที่ท่านบัญญัติเท่านั้น ดังนั้น มุสลิมยืนยันว่า มุฮัมมัด บิน อับดุลลอฮ์ อัล-กุเราะซี อัล-ฮาซิมิ คีอัลลัลลอฮอะลยฮิอะสลัม เป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ ตะอาลา ต่อทุกสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหมด ทั้งญินและมนุษย์ ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿قُلْ يٰٓأَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا...﴾

จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า โอ้มนุษย์ทั้งหลาย แท้จริงฉันคือเราะซูลของอัลลอฮ์มายังพวกท่านทั้งมวล...

(ซูเราะฮ์ อัล-อะอ์รอฟ : 158)

และอัลลอฮ์ได้ส่งท่านมาเพื่อประกาศศาสนาของพระองค์และเพื่อชี้นำมวลมนุษย์ทั้งหลาย ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا

يَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾﴾

และเราได้ส่งเจ้ามาเพื่ออื่นใด

เว้นแต่เป็นผู้แจ้งข่าวดีและเป็นผู้ตักเตือนแก่มนุษย์ทั้งหลาย

แต่ว่าส่วนมากของมนุษย์ไม่รู้ (ซูเราะฮ์ สะบะฮ์ : 28)

ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ ﴿٧٧﴾﴾

และเราได้ส่งเจ้ามาเพื่ออื่นใดนอกจากเพื่อเป็นความเมตตาแก่ประชาชาติทั้งหลาย (อัล-อันบิยาฮ์ : 107)

ผลของคำปฏิญาณนี้

(มุฮัมมัดเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์)

คือท่านต้องไม่เชื่อว่าท่านศาสนทูตของอัลลอฮ์ คือลัทธิลัทธิ

อะลียะฮ์วะฮ์ลัม มีสิทธิในการเป็นพระเจ้าผู้ทรงอภิบาล

มีอำนาจในการจัดการจักรวาล

หรือมีสิทธิในการได้รับการเคารพสักการะ แต่ท่าน (มุฮัมมัด

คือลัทธิลัทธิอะลียะฮ์วะฮ์ลัม) เป็นบ่าว (ของอัลลอฮ์)

ที่ไม่ถูกบูชา

และเป็นศาสนทูตที่ไม่ถูกบงกช

และเขาไม่มีอำนาจที่จะสร้างประโยชน์หรือบิดเบือนชั่วร้ายแ

กตนเองและผู้อื่นได้เลย

นอกจากตามที่อัลลอฮ์ขูehanะฮ์วะฮ์ตะอาลาทรงประสงค์

ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ إِنِّي أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ...﴾

จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ฉันจะไม่กล่าวแก่พวกท่านว่า
ณ ที่ฉันนั้น มีบรรดาคลังสมบัติของอัลลอฮ์
และฉันก็ไม่รู้สิ่งเร้นลับ และฉันก็จะไม่กล่าวแก่พวกท่านว่า
ฉันคือมะลัก ฉันจะไม่ปฏิบัติตาม
นอกจากสิ่งที่ถูกวะฮยูแก่ฉันเท่านั้น... (อัลอันอาม : 50)

บทที่สอง

ความหมายของการศรัทธาและหลักการของมัน:

อัลอีมาน (การศรัทธา): คือ การยึดมั่นด้วยใจ
การเปล่งออกมาด้วยวาจา
และการปฏิบัติด้วยหัวใจและอวัยวะต่างๆ
ระดับความศรัทธาจะเพิ่มขึ้นด้วยการเชื่อฟัง
และจะลดลงด้วยการฝ่าฝืน.

ดังนั้น

การศรัทธาคือเงื่อนไขสำหรับความถูกต้องและการตอบรับของ
องศาอะฮ์ดีทั้งหลาย เเงกเช่นเดียวกับที่ ชิริก
(การตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์) และ กุฟรฺ (การปฏิเสธศรัทธา) นั้น
ทำให้การงานที่ดีทั้งหมดเป็นโมฆะ
ฉันใดที่อัลลอฮ์จะไม่ทรงตอบรับการละหมาดโดยปราศจากก
ารอาบนํ้าละหมาด พระองค์ก็จะไม่ทรงตอบรับการอิดาอะฮ์ใด
ๆ โดยปราศจากอีมาน ฉะนั้น อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ اُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ
الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ نَقِيرًا ﴿١٢٤﴾﴾

และผู้ใดกระทำในส่วนที่เป็นสิ่งดีงามทั้งหลาย
ไม่ว่าจะเป็นเพศชายหรือเพศหญิงก็ตาม
ในฐานะที่เขาเป็นผู้ศรัทธาแล้วไซ้ร้ ชนเหล่านี้จะได้เข้าสวรรค์
และพวกเขาจะไม่ถูกอธรรมแม้เท่ารูเล็ก ๆ
ที่อยู่บนหลังเมล็ดอินทผลัม (ซูเราะฮ์ อัน-นีสาว์ : 124)

และได้ชี้ให้เห็นว่าการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์นั้นจะทำให้การงาน
เป็นโมฆะ ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿وَلَقَدْ اَوْحٰى اِلَيْكَ وَاِلَى الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِكَ لَنْ اَشْرَكَتَ لِيَحْبَطَ عَمَلُكَ
وَلَتَكُوْنَنَّ مِنَ الْخٰسِرِيْنَ ﴿١٢٥﴾﴾

และโดยแน่นอน ได้มีวะฮียมายังเจ้า (มุฮัมมัด)
และมายังบรรดานบีก่อนหน้าเจ้าหากเจ้าตั้งภาคี (กับอัลลอฮ์)
แน่นอนการงานของเจ้าก็จะไร้ผล
และแน่นอนเจ้าจะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน [อัซซุมัร : 65]

หลักการศรัทธามี 6 ประการ ได้แก่: ศรัทธาต่ออัลลอฮ์
ศรัทธาต่อมะลาอิกะฮ์ของพระองค์
ศรัทธาต่อคัมภีร์ของพระองค์
ศรัทธาต่อบรรดาศาสนทูตของพระองค์
ศรัทธาต่อวันอาคิเราะฮ์
และศรัทธาต่อกฎสภาวะการณ้ทั้งดีและร้าย

1) การศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และประกอบด้วยสามประการ:

1.

การศรัทธาต่อการเป็นพระผู้ทรงอภิบาลของพระองค์

และนั่นคือ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์
ตะอาลาในด้านการกระทำของพระองค์ เช่น การสร้าง
การประทานปัจจัยยังชีพ การให้ชีวิต และการให้ตาย
ไม่มีผู้ทรงสร้างอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์
ไม่มีผู้ทรงประทานปัจจัยยังชีพอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์
ไม่มีผู้ทรงให้มีชีวิตอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์
ไม่มีผู้ทรงให้ตายอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์
และไม่มีผู้ใดบริหารจัดการในจักรวาลนอกจากพระองค์ผู้ทรง
บริสุทธิ์และทรงสูงส่ง

และไม่เป็นที่ทราบว่ามีผู้ใดจากบรรดามวลสิ่งถูกสร้างปฏิเสธ
ความเป็นพระผู้ทรงอภิบาลของอัลลอฮ์ ตะอาลา
ยกเว้นว่าเขาจะเป็นผู้ต้อรัน มิได้เชื่อในสิ่งที่ตนกล่าว
ดังที่เกิดขึ้นกับฟิรอาฮ์
เมื่อเขาได้กล่าวแก่กลุ่มชนของเขาว่า:

﴿...أَنَا رَبُّكُمْ الْأَعْلَى﴾

...นั่นคือพระเจ้าสูงสุดของพวกท่าน (ซูเราะฮ์ อัน-
นาซีอาต : 24) แต่สิ่งนั้นมิได้เกิดจากหลักความเชื่อศรัทธา
ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัส
เป็นการกล่าวถึงเรื่องราวของนบีมุซา อะลัยฮิสสลาม ว่า:

﴿قَالَ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا أَنْزَلَ هَؤُلَاءِ إِلَّا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ بَصَائِرَ وَإِنِّي لَأَظُنُّكَ يَافِرٌ عَوْنٌ مُتَّبِعًا ۝﴾

เขากล่าวว่า

โดยแน่นอนท่านย่อมรู้ดีว่าไม่มีผู้ใดประทานสิ่งเหล่านี้
นอกจากพระเจ้าแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินเพื่อเป็นพยาน
และแท้จริงฉันคิดว่าแน่นอนท่าน โอ้อิฟริเอาน์เอ๋ย
เป็นผู้หาญนะแล้ว [อัลอิสรอฮ์ : 102] และอัลลอฮ์ ตะอาลา
ตรัสอีกว่า:

﴿وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا...﴾

และพวกเขาได้ปฏิเสธมันอย่างอยุติธรรมและเยอหยิ่ง ทั้ง
ๆ ที่จิตใจของพวกเขาเชื่อมั่นมัน... (ซูเราะฮ์ อัน-นัมล : 14)

เพราะสิ่งมีชีวิตเหล่านี้จำเป็นต้องมีผู้สร้าง
เนื่องจากมันไม่อาจทำให้ตนเองมีอยู่ขึ้นมาได้ด้วยตัวของมัน
เอง เพราะสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่สามารถสร้างตัวของมันเองขึ้นมาได้
และไม่อาจเกิดขึ้นโดยบังเอิญ

เพราะว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นใหม่จำเป็นต้องมีผู้ทำให้เกิด
และเพราะว่าการมีอยู่ของมันภายใต้ระบบอันงดงามนี้และควา
มกลมกลืนอันสมบูรณ์แบบ

ย่อมทำให้เป็นไปได้ที่การมีอยู่ของมันจะเป็นเพียงความบัง
เอิญ จึงเป็นที่แน่ชัดว่าจะต้องมีผู้ทรงทำให้สิ่งนั้นมิอยู่จริง
และพระองค์นั้นคืออัลลอฮ์ ผู้เป็นพระเจ้าแห่งสากลโลก
อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿أَمْ خُلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ الْخَالِقُونَ ۝ أَمْ خَلَقُوا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بَلْ

หรือว่าเขาถูกบังเกิดมาโดยไม่มีผู้ให้บังเกิดหรือว่าเขาเป็นผู้ให้บังเกิดตนเอง 35

หรือว่าเขาเป็นผู้สร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินนี้เปล่าเลย เพราะพวกเขาไม่เชื่อมั่นต่างหาก 36 [ซูเราะฮ์ อัฏฐุร : 35-36].

และบรรดาผู้ที่ตั้งภาคีได้ยอมรับต่อรูปียะฮ์ (การเป็นพระผู้ทรงอภิบาล) ของอัลลอฮ์ พร้อมกับการตั้งภาคีต่อพระองค์ในอูลูฮียะฮ์ (การเป็นพระเจ้าที่ควรเคารพภักดี) และนั่นก็ไม่ได้ทำให้พวกเขาเข้าสู่ศาสนาอิสลามได้ และท่านนบีคือลัลลอฮอะลียะฮ์สลัม ได้ทำศึกกับพวกเขา และถือว่าเลือดและทรัพย์สินของพวกเขาไม่เป็นที่ต้องห้ามอีกต่อไป เพราะพวกเขาได้ตั้งภาคีในการเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ แล้วพวกเขาก็ได้ทำการเคารพสักการะสิ่งอื่นร่วมกับอัลลอฮ์ เช่น บรรดารูปปั้นเจริด ศิลาก้อนหิน มลาอิกะฮ์ และสิ่งอื่นๆ อีก

2- ศรัทธาต่ออูลูฮียะฮ์ของพระองค์:

ศรัทธาต่ออูลูฮียะฮ์ของพระองค์ หมายถึงว่า พระองค์เพียงผู้เดียวคือพระเจ้าที่แท้จริง ไม่มีภาคีใดๆ สำหรับพระองค์ และคำว่า “พระผู้เป็นเจ้า” มีความหมายว่า “ผู้ที่เป็นที่เคารพสักการะ” กล่าวคือ ผู้ที่ได้รับการเคารพสักการะด้วยความรัก การให้ความยิ่งใหญ่ และความอ่อนน้อมยอมจำนน

อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿وَاللَّهُكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ﴾ (๖๓)

และผู้ใดที่เคารพแก่การเคารพ สักการะของพวกเจ้านั้น มีเพียงองค์เดียว ไม่มีผู้ควรแก่การเคารพสักการะใด ๆ นอกจากพระองค์ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ (ซูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ : 163)

และผู้ใดก็ตามที่ยึดถือสิ่งอื่นใดเป็นพระเจ้าเทียบเคียงอัลลอฮ์ แล้วสักการะมันนอกเหนือจากพระองค์ แท้จริงความเป็นพระเจ้าของมันนั้นเป็นสิ่งเท็จ อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ الْبَاطِلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ﴾ (๖๔)

เช่นนั้นแหละ เพราะว่าอัลลอฮ์ คือผู้ทรงสูงจะ และแท้จริงสิ่งที่พวกเขาวิงวอนขออื่นจากพระองค์นั้นมันเป็นเท็จ และแท้จริงอัลลอฮ์พระองค์เป็นผู้ทรงสูงส่ง ผู้ทรงยิ่งใหญ่ (อัล-ฮัจญ์: 62)

ด้วยเหตุนี้ บรรดาเราะซูล (อะลัยฮิมุสสลาม) ตั้งแต่นบีนุหุถึงนบีมุหัมมัด ได้เรียกร้องเชิญชวนหมู่ชนของตนให้เคารพสักการะต่ออัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว โดยอุทิศการเคารพสักการะแด่พระองค์เท่านั้น ไม่สักการะแก่อื่นใดนอกจากพระองค์ และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงทำให้การยึดเอาพระเจ้าอื่นมาเป็นที่เคารพสักการะพร้อม

กับอัลลอฮ์ ตะอาลา ของบรรดาผู้ตั้งภาคี
และการที่พวกเขาขอให้อภัยโทษให้พวกเขามั่นช่วยเหลือให้ได้รับชัยชนะ
และวิงวอนขอความช่วยเหลือจากพวกมันนั้น
เป็นการโมฆะ ด้วยหลักฐานทางสติปัญญาสองประการ:

หนึ่ง:

ไม่มีคุณลักษณะเฉพาะที่แสดงถึงความเป็นพระเจ้าในบรรดา
พระเจ้าที่พวกเขาบูชา เพราะมันเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมา
ที่ไม่ใช่ผู้สร้าง และไม่สามารถให้ประโยชน์ใด ๆ
แก่ผู้ที่บูชาพวกเขา และไม่สามารถบิดเบือนอันตรายใดๆ
จากพวกเขา และไม่ครอบครองทั้งความเป็น ความตาย
และการฟื้นคืนชีพ. ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ ءَالِهَةً لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا يَمْلِكُونَ لِأَنْفُسِهِمْ
ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيَاةً وَلَا نُشُورًا﴾

พวกเขาได้เคารพบูชาพระเจ้าอื่น ๆ จากพระองค์
โดยที่พระเจ้าเหล่านั้นมิได้สร้างสิ่งใดทั้ง
ที่พวกเขาถูกสร้างขึ้นมา
และพวกเขาไม่มีอำนาจที่จะให้โทษและให้คนแก่ตัวเองได้
และพวกเขาไม่มีอำนาจควบคุมความตายและความเป็นและการ
ฟื้นคืนชีพ [ซูเราะฮ์ อัล-ฟุรกอน: 3].

ประการที่สอง:

บรรดาผู้ตั้งภาคีเหล่านี้ได้ยอมรับว่าแท้จริงอัลลอฮ์ ตะอาลา
คือผู้ทรงสร้าง และผู้ทรงบริหารกิจการทั้งหลาย
แต่เพียงพระองค์เดียว โดยไม่มีผู้ใดอื่นนอกจากพระองค์
และสิ่งนี้ย่อมทำให้จำเป็นที่พวกเขาต้องให้อภัยโทษต่อพระองค์

ศในด้านเตาหีดอัลลอฮ์ยะฮ์

เช่นเดียวกับที่พวกเขาได้ให้เอกภาพต่อพระองค์ในด้านเตาหีด
ดอร์รูปียะฮ์ ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿قُلْ لِمَنِ الْأَرْضُ وَمَنْ فِيهَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ۝ أَلَيْسَ لِلَّهِ قُلُوفًا
تَذَكَّرُونَ ۝ قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ۝ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ
أَفَلَا تَتَّقُونَ ۝ قُلْ مَنْ بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ
تَعْلَمُونَ ۝ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ فَأَنَّى تُشْحَرُونَ ۝﴾

จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แผ่นดินนี้
และผู้ที่อยู่ในนั้นเป็นของใคร หากพวกท่านรู้

พวกเขาจะกล่าวว่า มันเป็นของอัลลอฮ์ จงกล่าวเถิด
(มุฮัมมัด) ถ้าเช่นนั้น พวกท่านจะไม่พิจารณาใคร่ครวญหรือ
85

จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ใครเป็นเจ้าของชั้นฟ้าทั้งเจ็ด
และเป็นผู้สร้างบัลลังก์อันยิ่งใหญ่ 86

พวกเขาจะกล่าวว่า มันเป็นของอัลลอฮ์ จงกล่าวเถิด
(มุฮัมมัด) ถ้าเช่นนั้นพวกท่านจะไม่ยำเกรง (การลงโทษของ)
พระองค์หรือ 87

จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด)
อำนาจอันกว้างใหญ่ไพศาลทุกสิ่งอย่างนี้อยู่ในพระหัตถ์ของ
ผู้ใด และพระองค์เป็นผู้ทรงปกป้องคุ้มครอง
และจะไม่มีใครปกป้องคุ้มครองพระองค์ หากพวกท่านรู้ 88

พวกเขาจะกล่าวว่า มันเป็นของอัลลอฮ์ จงกล่าวเถิด
(มุฮัมมัด) ดังนั้นพวกท่านถูกหลอกลวงได้อย่างไร 89

[ซูเราะฮ์ อัล-มูมินูน: 84-89]

ดังนั้นเมื่อพวกเขาขอรับเตาฮีดอว์-รูปูบียะฮ์
ก็วาญิบสำหรับพวกเขาที่จะทำให้การอียาตะฮ์บริสุทธิต่อพระ
องค์ผู้ทรงมหาบริสุทธิ์ยิ่งแต่เพียงผู้เดียว
และไม่ตั้งผู้ใดเป็นภาคีร่วมกับพระองค์ในการอียาตะฮ์

3.

การศรัทธาต่อพระนามและคุณลักษณะของอัลลอฮ์:

คือ:

ยืนยันสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงยืนยันไว้สำหรับพระองค์เองในคัมภีร์
ของพระองค์ หรือเป็นสิ่งที่เราะซูลของอัลลอฮ์
คือลัลลอฮอะลยฮิวะลัลลัม ได้ยืนยันไว้ในสุนนะฮ์ของท่าน
จากบรรดาพระนามและคุณลักษณะ
ตามลักษณะที่เหมาะสมกับอัลลอฮ์ ตะอาลา
โดยปราศจากการตะฮูรียฟ (การบิดเบือน) และการตะอูตีล
(การปฏิเสธ) ไม่มีกาและไม่ถามถึง 'อย่างไร'
(ลักษณะของพระเจ้า) และไม่เปรียบเทียบให้เหมือนกับสิ่งใด
อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ سَيُجْزَوْنَ
مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾

และอัลลอฮ์นั้นมีบรรดาพระนามอันสวยงาม
ดังนั้นพวกเจ้าจงเรียกหา พระองค์ด้วยพระนามเหล่านั้นเถิด
และจงปล่อยบรรดาผู้ที่ทำให้เนในบรรดาพระนามของพระองค์
เกิด พวกเขานั้นจะถูกตอบแทนในสิ่งที่พวกเขากระทำ
[อัลอะอ์รอฟ : 180] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿...لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ﴾

ไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือนพระองค์ และพระองค์ผู้ทรงไถ่ยืม
ผู้ทรงเห็น (อ้อซ-ซุรอ : 11)

ซิริกแบ่งออก 3 ประเภท:

1. ซิริกใหญ่
- 2- ซิริกเล็ก
3. การตั้งภาคีที่เร้นลับ
- 1- ซิริกใหญ่:

หลักเกณฑ์ของมันคือ:

การทำให้สิ่งอื่นใดที่มีไซอัลลอฮ์เท่าเทียมกับอัลลอฮ์
ในสิ่งที่เป็ลสิทธิอันเฉพาะของอัลลอฮ์ ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา
ตรัสว่า:

﴿إِذْ نَسَوَیْكُمْ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ﴾

ขณะที่พวกเราทำให้พวกเจ้าเท่าเทียมกับพระเจ้าแห่งสากล
โลก 98 (ซูเราะฮ์ อ้อซ-ซุอะรอฮ์ : 98)

ซึ่งประกอบด้วย:

การมอบการเคารพบูชาให้แก่สิ่งอื่นที่ไม่ใช่อัลลอฮ์
ผู้ทรงสูงส่ง

หรือการมอบการเคารพบูชาบางประการให้แก่สิ่งอื่นนอกจาก
อัลลอฮ์ เช่น การวิงวอนขอ การวิงวอนขอความช่วยเหลือ
การบนบาน และการเชือดสัตว์พลี ตลอดจนรูปแบบอื่น ๆ
ของการอวดะฮ์

หรือรวมถึง: การถือว่าสิ่งทีอัลลอฮ์ห้ามไว้เป็นสิ่งที่หะلال
หรือ การห้ามสิ่งทีพระองค์ทรงอนุมัติ
หรือการยกเลิกสิ่งทีอัลลอฮ์ผู้ทรงเกริกเกียรติ

ผู้ทรงสูงส่งได้ทรงกำหนดให้เป็นข้อบังคับ, เช่น
การถือว่าอนุญาตสิ่งที่เป็นที่ทราบโดยชัดแจ้งในศาสนาอิสลาม
ว่าเป็นสิ่งต้องห้าม อาทิเช่น การชินา (ผิดประเวณี)
การดื่มสุรา การอกกตัญญูต่อพ่อแม่ หรือริบา
(ดอกเบี้ยที่หะรอม) หรือสิ่งทำนองนั้น

หรือการห้ามสิ่งที่ไม่อัลลอฮ์ ผู้ทรงเกริกเกียรติ ผู้ทรงสูงส่ง
ทรงอนุมัติจากบรรดาสิ่งดังกล่าว
หรือการยกเลิกสิ่งที่ไม่อัลลอฮ์ทรงกำหนดให้เป็นข้อบังคับ เช่น
ความเชื่อว่าการละหมาดไม่เป็นวาจิบ
หรือว่าการถือศีลอดไม่เป็นวาจิบ
หรือว่าชะกาตไม่เป็นวาจิบ

ซิริกใหญ่ย่อมทำให้การงานไร้ผล
และผู้ที่เสียชีวิตไปในสภาพนั้นจะต้องถูกจองจำอยู่ในนรกตลอดกาล
ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿...وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحَبِطَ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾

และหากพวกเขาได้ให้มีภาคีขึ้นแล้ว
แน่นอนสิ่งที่พวกเขาเคยกระทำกันมา
ก็สูญสิ้นไปจากพวกเขา (อัลอันอาม : 88)

และผู้ใดที่เสียชีวิตในสภาพนั้น
อัลลอฮ์จะไม่ทรงอภัยโทษแก่เขา
และการเข้าสวรรค์จะเป็นที่ต้องห้ามสำหรับเขา ดังที่อัลลอฮ์
ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ...﴾

แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงอภัยโทษให้แก่การที่สิ่งหนึ่งจะถูกให้เป็นภาคีกับพระองค์

แต่พระองค์จะทรงอภัยโทษให้ซึ่งสิ่งอื่นจากนั้นสำหรับผู้ที่พระองค์ประสงค์... (อันนิสาอ์ : 48) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ...﴾

แท้จริงผู้ใดให้มีภาคีแก่อัลลอฮ์

แน่นอนอัลลอฮ์จะทรงให้สวรรค์เป็นที่ต้องห้ามแก่เขา

และที่พำนักของเขานั้นคือนรก... [ซูเราะฮ์ อัล-มาอิเดฮ์ : 72]

2. ชิริกเล็ก

คือสิ่งที่มีตัวบทศาสนาบัญญัติยืนยันการเรียกมันว่าชิริก แต่ยังไม่ถึงขั้นชิริกใหญ่ ดังนั้นจึงเรียกว่า ชิริกเล็ก เช่น การสาบานต่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ผู้ทรงอำนาจ เช่น การสาบานด้วยกะบะฮ์ ด้วยบรรดาศาสดา ด้วยความซื่อสัตย์ ด้วยชีวิตของผู้ใดผู้หนึ่ง และสิ่งอื่นใด ดังที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า:

«مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ فَقَدْ كَفَرَ أَوْ أَشْرَكَ».

ผู้ใดสาบานต่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์

แท้จริงเขาได้ปฏิเสธศาสนาหรือได้ตั้งภาคีแล้ว"¹

และมันอาจเป็นชิริกใหญ่

ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่มีในหัวใจของผู้กล่าว

หากในใจของผู้ที่สาบานด้วยท่านนบี

¹ บันทึกโดย อะหมัดในหนังสือมุสนัด (6072) และอัตติรมีซี (1535) และอัตติรมีซีกล่าวว่า เป็นหะดีษ หะซัน

คือลัลลอฮอะลัยฮิวะสัลลัม หรือด้วยเขคนคนหนึ่งคนใด
ว่าเขาเทียบเท่ากับอัลลอฮ์
หรือว่าเขาเป็นผู้ที่ถูกวิงวอนขออนอกจากอัลลอฮ์
หรือว่าเขามีอำนาจจัดการในจักรวาล
ก็จะเป็นการตั้งภาคีใหญ่
ส่วนหากผู้ที่สาบานด้วยสิ่งอื่นที่ไม่ใช่อัลลอฮ์มิได้มีเจตนาเช่น
นั้น

แต่เพียงว่าถ้อยคำดังกล่าวได้หลุดออกจากลิ้นของเขาโดยปราศจากเจตนาเช่นนั้น เนื่องจากเขาเคยชินกับสิ่งนั้นก็เป็นการตั้งภาคีประเภทเล็ก
และสิ่งนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้งในบางพื้นที่
ดังนั้นหน้าที่ที่จำเป็นคือการตระหนักถึงเรื่องนี้
และการเตือนให้ระวังจากเรื่องดังกล่าว
เพื่อการปกป้องรักษาและการปกป้องรักษาความเป็นเอกภาพ
(เตาฮีด)

3. ชิริกซอนเร็น

คือสิ่งที่เกิดขึ้นในหัวใจ เช่น การโอ้อวด
เช่นผู้ที่ละหมาดหรืออ่านอัลกุรอานเพื่อให้ผู้คนเห็น
หรือกล่าวตัสบีหเพื่อให้ผู้คนสรรเสริญเขา
หรือบริจาคทานเพื่อให้ผู้คนชื่นชมเขา
และสิ่งนี้จะทำให้การทำงานที่เขาโอ้อวดในนั้นเป็นโมฆะ
โดยไม่กระทบต่อการทำงานอื่นที่เขาได้บริสุทธิ์ใจเพื่ออัลลอฮ์
ตะอาลา

ซึ่งท่านเราะสูลุลลอฮ์ คือลัลลอฮอะลัยฮิวะสัลลัม
กล่าวว่า:

«الشُّرْكُ فِي هَذِهِ الْأُمَّةِ أَخْفَى مِنْ دَبِيبِ التَّمَلَّةِ السَّودَاءِ عَلَى الصَّفَاةِ السَّودَاءِ فِي ظُلْمَةِ اللَّيْلِ، وَكَفَارَتُهُ أَنْ يَقُولَ: "اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ أَشْرِكَ بِكَ شَيْئًا وَأَنَا أَعْلَمُ، وَأَسْتَغْفِرُكَ مِنَ الذَّنْبِ الَّذِي لَا أَعْلَمُ».

“ซิริกในประชาชาตินี้เน้นซ่อนเร้นยิ่งกว่าการไต่ของมดดำบน
ศิลาดำในความมืดของกลางคืน
และการหลบเลี่ยงโทษของมันคือให้กล่าวว่า: ‘อัลลอฮุมมะ
แท้จริงฉันขอความคุ้มครองต่อพระองค์จากการตั้งภาคีต่อพร
องค์ด้วยสิ่งใดๆ ในขณะที่ฉันรู้
และฉันขอภัยโทษต่อพระองค์จากบาปที่ฉันไม่รู้”¹.

ชนิดของการปฏิเสธศรัทธา:

ชนิดลำดับที่หนึ่ง: กุฟรใหญ่:

และมันเป็นเหตุให้ต้องอยู่ในนรกชั่วนิรันดร์

และมีห้าประเภท มีดังนี้ คือ:

1- การปฏิเสธด้วยการไม่ยอมรับ (ปฏิเสธการศรัทธา)

และนั่นคือการเชื่อว่าบรรดาเราะซูลเป็นผู้กล่าวเท็จความ
และสิ่งนี้มีน้อยในหมู่ผู้ปฏิเสธศรัทธา เพราะแท้จริง อัลลอฮ์
ตะอาลา

ทรงสนับสนุนบรรดาเราะซูลของพระองค์ด้วยหลักฐานที่ชัดเจน
จึง แท้จริงสภาพของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเหล่านี้
เป็นดังที่อัลลอฮ์ได้ทรงพรรณนาไว้:

¹ บันทึกลงโดยอัลบุคอรียในหนังสืออัลอะดะบ อัลมุฟรียอด (716), อะหมัดในหนังสืออัลมุสนัด (19606) และอัตติยาซ อัลมัคตะซียในหนังสืออัลอะหะดีษ อัลมุคตอเราะซ (1/150) และอัลอัลบานียได้ให้สถานะหะดีษนี้ในหนังสือเศาะฮิฮุลญามิอ์ อัศศอฟีร (3731) ว่าเป็นหะดีษเศาะหิห์

﴿وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا...﴾

และพวกเขาได้ปฏิเสธมันอย่างอยุติธรรมและเยอหยิ่ง ทั้ง ๆ ที่จิตใจของพวกเขาเชื่อมั่นมัน... [อัน-นะห์ล : 14]

2- การปฏิเสธที่เกิดจากการไม่ยอมและความเยอหยิ่ง:

และนี่ดูเกี่ยวกับการปฏิเสธศรัทธาของอิบลิส เพราะแหม่มมิได้ปฏิเสธคำบัญชาของอัลลอฮ์ และมีได้ปฏิเสธมัน

หว่ามันกลับตอบสนองต่อคำบัญชานั้นด้วยการปฏิเสธและความเยอหยิ่งจองหอง อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَكِئَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ

الْكَافِرِينَ ﴿٢١﴾﴾

และจงรำลึกถึง ขณะที่เราได้กล่าวแก่มลาอิกะฮ์ว่า พวกเจ้าจงสujud แก่อาดัมเถิด แล้วพวกเขาก็สujudกัน นอกจากอิบลิสโดยที่มันไม่ยอมสujud และแสดงโอหัง และมันจึงได้กลายเป็นผู้สิ้นสภาพแห่งการศรัทธา (กาฟิร) (อัลบะเกาะเราะฮ์ : 34)

3. กุพราจากการเพิกเฉย:

นั่นคือ

โดยที่เขาหันเหทั้งการฟังและหัวใจจากการปฏิบัติตามสัจธรรม ไม่เหลียวแลต่อมัน และไม่ให้ความสำคัญใดๆ แก่มัน อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَا إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ

مُنْتَقِمُونَ ﴿٢٢﴾﴾

และผู้ใดเล่าจะอธรรมยิ่งไปกว่าผู้ถูกเตือนให้รำลึกถึงอายาตทั้งหลายของพระเจ้าของเขา

แล้วเขาก็ผินหลังให้กับอายาตเหล่านั้น

แท้จริงเราเป็นผู้จองเวรบรรดาผู้กระทำผิด (ซูเราะฮ์ อัล-สัจญะฮ์ : 22)

ส่วนการเมินเฉยในบางส่วน ก็เป็นความฝ่าฝืน (ฟาซิก) มิใช่การปฏิเสธศรัทธา เช่น

ผู้ที่เมินเฉยต่อการศึกษาเรียนรู้ข้อบังคับทางศาสนาบางประการ อาทิ บทบัญญัติของการถือศีลอดหรือหัจญ์ เป็นต้น

4- กุฟรเพราะความสงสัย:

และนั่นคือโดยการลังเล

ไม่ตัดสินใจอย่างเด็ดขาดต่อความจริง

แต่กลับสงสัยในความจริงนั้น

ดังที่มีอยู่ในพระดำรัสของอัลลอฮ์ ตะอาลา ที่ว่า:

﴿وَدَخَلَ جَنَّتُهُ وَهُوَ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ قَالَ مَا أَظُنُّ أَن تَبِيدَ هَذِهِ أَبَدًا ۖ وَمَا أَظُنُّ

السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِن رُّدِّدْتُ إِلَىٰ رَبِّي لَأَجِدَنَّ خَيْرًا مِّنْهَا مُنْقَلَبًا ۖ﴾

เขาได้เข้าไปในสวนของเขาโดยที่เขาเป็นผู้อธรรมแก่ตัวเขาเอง เขากล่าวว่า ฉันไม่คิดว่าสวนนี้จะพินาศไปได้เลย

และฉันไม่คิดว่าวันอาสานของโลกจะมีขึ้น

และหากว่าฉันจะถูกนำ กลับไปยังพระผู้เป็นเจ้าของฉัน

แน่นอน ฉันจะพบที่กลับที่ดียิ่งขึ้นกว่านี้ 36 [ซูเราะฮ์ อัลกะฮ์ฟ : 35-36].

5. การปฏิเสธของนิฟาก (การกลับกลอก)

คือ การแสดงตนในการศรัทธาด้วยคำพูด และปกปิดการปฏิเสธไว้ในหัวใจ อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللّٰهِ وَبِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ ۝۸﴾

และจากหมู่นั้น มีผู้กล่าวว่า เราได้ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และวันปรโลกแล้ว ทั้ง ๆ ที่พวกเขาหาใช่เป็นผู้ศรัทธาไม่ (อัลบะเกาะเราะฮ์ : 8)

และนี่คือชนิดของกุฟรใหญ่ที่ทำให้ออกจากศาสนา

ชนิดที่สอง: กุฟรเล็ก:

และประเภทนี้มิได้ทำให้ต้องคงอยู่ในไฟนรกเป็นนิรันดร์

และนั่นคือ

สิ่งที่ปรากฏในอัลกุรอานและซุนนะฮ์ว่า ได้มีการเรียกขานว่า เป็นการปฏิเสธศรัทธา โดยมีได้ทำให้เป็นคำชี้เฉพาะด้วย “อัล” (อาลิฟและลาม: التعريف ال)

หากแต่ปรากฏมาในรูปนามไม่ชี้เฉพาะ

และมีตัวอย่างในเรื่องดังกล่าวมากมาย

ส่วนหนึ่งจากตัวอย่างเหล่านั้น มีดังนี้: จากท่านอบูฮุรอยเราะฮ์ เราะฎียัลลอฮุอันฮู กล่าวว่า: ท่านเราะสูลุลลอฮ์ คือลัลลอฮุอะลียะฮิสสลัม กล่าวว่า:

«اِثْنَانِ فِي النَّاسِ هُمَا بِهِمْ كُفْرٌ: الطَّغْنُ فِي النَّسَبِ، وَالنِّيَاحَةُ عَلَى الْمَيِّتِ».

มีสองอย่างในหมู่ผู้ที่ถือเป็นการปฏิเสธความเชื่อ: การดูหมิ่นสายเลือด และการแสดงความเสียใจอย่างเกินจริงต่อผู้ที่เสียชีวิต¹.

¹ บันทึกโดยมุสลิม (121) และอะหมัด ในอัลมุสนัด (10434)

2) การศรัทธาต่อบรรดามะลาอิกะฮ์

และพวกเขาจัดอยู่ในภพสิ่งเร้นลับ อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ทรงสร้างพวกเขามาจากครีسمิ

และพวกเขาเป็นผู้เคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงสูงส่ง

และพวกมันไม่มีคุณลักษณะเฉพาะที่แสดงถึงความเป็นพระผู้ทรงอภิบาลและความเป็นพระเจ้าใด ๆ

และพวกเขาจะไม่ฝ่าฝืนอัลลอฮ์ในสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาแก่พวกเขา และพวกเขาปฏิบัติตามในสิ่งที่พวกเขาได้รับบัญชา พวกเขามีจำนวนมากมาย

ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถนับจำนวนของพวกเขาได้ ยกเว้นอัลลอฮ์เท่านั้น.

และการศรัทธาต่อบรรดามะลาอิกะฮ์ประกอบด้วย 4 ประการ คือ

1. การศรัทธาต่อการมีอยู่จริงของพวกเขา

2- การศรัทธาต่อผู้ที่เรารู้ชื่อของพวกเขา เช่นญิบรีล มีกาอิล อิสราอเฟิล และท่านอื่นๆ และผู้ที่เราไม่ทราบชื่อของเขา เราศรัทธาต่อเขาโดยภาพรวม

3.

ศรัทธาต่อบรรดาคุณลักษณะของพวกเขาตามที่เราได้ทราบ ซึ่งปรากฏอยู่ในอัลกุรอานและสุนนะฮ์

สำหรับลักษณะของญิบรีล อลัยฮิสสลามันั้น ท่านนบี คืออลัลลอฮออลัยฮิอะซัลลัม ได้แจ้งว่า

ท่านได้เห็นเขาในรูปแบบที่อัลลอฮ์ทรงสร้างเขามา และเขามีปีกหกหรือแปด ขนบั้งขอบฟ้า

4.

ศรัทธาต่อสิ่งที่เราได้ทราบเกี่ยวกับบรรดาการงานของพวกเขา
เช่น การแข่งขันสุดดีต่ออัลลอฮ์
และการทำอิบาดะฮ์ต่อพระองค์ทั้งกลางคืนและกลางวัน
โดยที่ไม่เบื่อหน่ายและไม่อ่อนล้า

เช่น: ญิบริล อะลัยฮิสสลาม:
ผู้ที่ได้รับความไว้วางใจให้ดูแลอะฮ์ย

และอิสรอฟีล: ผู้ได้รับมอบหมายให้เป่าสังข์

และมะลักผู้ปลิดชีวิต:

ผู้ได้รับมอบหมายให้ปลิดวิญญาณเมื่อถึงความตาย

มาลิก: มลาอิกะฮ์ผู้ดูแลนรก ส่วนริฎวาน:
มลาอิกะฮ์ผู้ดูแลสวนสวรรค์ และมลาอิกะฮ์ท่านอื่นๆ

3. การศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์

และความหมายของบรรดาคัมภีร์

คือบรรดาคัมภีร์แห่งฟากฟ้าที่อัลลอฮ์ ตะอาลา
ทรงประทานลงมาแก่บรรดาศาสนทูตของพระองค์
เป็นทางนำและความเมตตาสำหรับมนุษยชาติ,
เพื่อให้พวกเขาเหล่านั้นได้บรรลุถึงความสุขทั้งในดunyaและอาคิเร
าะห์

และการศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์ประกอบด้วยสี่ประการ คือ

1. ศรัทธาว่าคัมภีร์นั้นถูกประทานจากอัลลอฮ์อย่างแท้จริง
- 2- ศรัทธาต่อสิ่งที่เราทราบชื่อจากบรรดาคัมภีร์เหล่านั้น
เช่น อัลกุรอานที่ถูกประทานลงมาแก่มุฮัมมัด และคัมภีร์อัต-
เตวารอตที่ถูกประทานลงมาแก่ท่านนบีมุซา อะลัยฮิสสลาม,
และคัมภีร์อัลอินญิลที่ถูกประทานลงมาแก่ท่านอีซา

อะลัยฮิสสลาม

และคัมภีร์อัลชาบูรที่อัลลอฮ์ประทานให้แก่ท่านนบีดาอูด

อะลัยฮิสสลาม

ส่วนสิ่งที่เราไม่รู้ชื่อ เราศรัทธาต่อสิ่งนั้นโดยภาพรวม

3- เชื่อในเรื่องราวของบรรดาคัมภีร์ เช่น

เรื่องราวของอัลกุรอาน

และเรื่องราวของบรรดาคัมภีร์ก่อนหน้านี้ในส่วนที่ยังไม่ถูกบิดเบือน

4. ปฏิบัติตามบรรดาบทบัญญัติที่ยังมิได้ถูกยกเลิก และพึงพอใจพร้อมทั้งยอมจำนนต่อบทบัญญัตินั้น

ไม่ว่าเราจะเข้าใจถึงเหตุผลของบทบัญญัตินั้นหรือไม่ก็ตาม และบรรดาคัมภีร์ก่อนหน้านี้ทั้งหมดถูกยกเลิกโดยอัลกุรอานที่ยิ่งใหญ่ ดังนั้น ไม่อนุญาตให้ปฏิบัติตามบทบัญญัติใด ๆ จากบรรดาคัมภีร์ก่อนหน้านี้

เว้นแต่สิ่งที่ได้รับการยืนยันว่าถูกต้องจากมันเท่านั้น

และได้รับการรับรองจากอัลกุรอาน หรือสุนนะฮ์ของท่านนบี คือลลลอฮูอะลัยฮิสสลาม

4) การศรัทธาต่อบรรดาศาสนทูตของพระองค์

อะลัยฮิมุสลาม:

บรรดาเราะซูล: รูปหูพจน์ของ “เราะซูล” คือผู้ที่มาจากหมู่มนุษย์

ซึ่งอัลลอฮ์ทรงประทานบทบัญญัติของพระองค์แก่เขา

และทรงบัญชาให้เขาเผยแผ่มันแก่ผู้คน

และคนแรกของพวกเขาคือ นูหฺ อะลัยฮิสสลาม

และคนสุดท้ายของพวกเขาคือ มุฮัมมัด
คือลัลลอะฮฺอะลียะฮฺลัลลัม และพวกเขาเป็นมนุษย์ผู้ถูกสร้าง
พวกเขาไม่มีคุณลักษณะใด ๆ

ที่แสดงถึงความเป็นพระผู้อภิบาลและความเป็นพระเจ้า

และการศรัทธาต่อบรรดาเราะซูลประกอบด้วยองค์ประกอบ
ต่อไปนี้:

1- ศรัทธาว่า

การเป็นเราะซูลของพวกเขาเป็นสัจธรรมจากอัลลอฮ์
ผู้ใดปฏิเสธศรัทธาต่อความเป็นเราะซูลของคนหนึ่งคนใดแล้ว
แน่นอนเขาผู้นั้นเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อบรรดาเราะซูลเหล่านั้น
ทั้งหมด

2-

ศรัทธาต่อผู้ที่เรารู้จักชื่อของเขาในบรรดาพวกเขาด้วยชื่อ
ของเขา เช่น: มุฮัมมัด อิบรอฮีม มูซา อีซา และนุห
อะลียะฮิมสสลาม

และพวกท่านเหล่านั้นคือบรรดาอูลูลอฮมีในหมู่บรรดาเราะซูล

ส่วนผู้ใดก็ตามในหมู่พวกเขาที่เรามิได้ทราบนาม
เราศรัทธาต่อเขาโดยภาพรวม อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ مِنْهُمْ مَّن قَصَصْنَا عَلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَّن لَّمْ نَقُصِّصْ

عَلَيْكَ...﴾

และโดยแน่นอน

เราได้ส่งบรรดาเราะซูลมาก่อนหน้าเจ้าบางคนในหมู่พวกเขา
มีผู้ที่เราบอกเล่าแก่เจ้า

และบางคนในหมู่พวกเขามีผู้ที่เรามีได้บอกเล่าแก่เจ้า...

(ซูเราะฮ์ มอфир : 78)

3- เชื่อในสิ่งที่ถูกต้องที่เกี่ยวกับเรื่องราวของพวกเขา

4-

การปฏิบัติตามบทบัญญัติของศาสนาของผู้หนึ่งจากหมู่พวกเขาที่ถูกส่งมายังพวกเขา ซึ่งก็คือเราะซูลท่านสุดท้าย มุฮัมมัด คือลุลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

5) การศรัทธาต่อวันอาคิเราะฮ์:

หมายถึง วันกิยามะฮ์
ซึ่งในวันนั้นมนุษย์จะถูกให้ฟื้นคืนชีพเพื่อสอบสวนบัญชีและรับ
ผลการตอบแทน และจึงถูกเรียกเช่นนั้น
เพราะว่าไม่มีวันใดถัดจากวันนั้นอีก
โดยที่ชาวสวรรค์จะได้พำนักในสถานที่สำหรับพวกเขา
และชาวนรกนั้นก็จะได้พำนักอยู่ในสถานที่สำหรับพวกเขา
และการศรัทธาต่อวันอาคิเราะฮ์นั้นประกอบด้วยสามประการ
ว่า:

ก. การศรัทธาต่อการฟื้นคืนชีพ

และนั่นคือการทำให้บรรดาผู้ตายฟื้นคืนชีพ
เมื่อสังข์ถูกเป่าขึ้นเป็นครั้งที่สอง
แล้วมนุษย์จะยืนต่อหน้าพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก
เปลือยเท่ามิได้สวมรองเท้า เปลือยกายไร้สิ่งปกปิด
และมีหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศยังมิได้เข้าสู่หนัด อัลลอฮ์
ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ وَعُدًّا عَلَيْنَا إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ﴾

ดังเช่นที่เราได้เริ่มให้มีการบังเกิดครั้งแรก
เราจะให้มันกลับเป็นขึ้นมาอีก เป็นสัญญาผูกพันกับเรา
แท้จริงเราเป็นผู้กระทำอย่างแน่นอน (ซูเราะฮ์ อัล-อันบิยาฮ์ :
104)

ข. การศรัทธาต่อการคิดบัญชีและการตอบแทน

ซึ่งบ่าวจะถูกคิดบัญชีต่อการกระทำของตน
และจะได้รับการตอบแทนตามการกระทำนั้น อัลลอฮ์ ตะอาลา
ตรัสว่า:

﴿إِنَّ إِلَيْنَا إِيَابَهُمْ ۖ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ﴾

แท้จริง ยังเราเท่านั้นคือการกลับมาของพวกเขา 25
แล้วก็แท้จริง หน้าที่ของเรานั้นคือการชำระพวกเขา
(ซูเราะฮ์ อัลหมอซียะฮ์ : 25-26)

คำตอบ : การศรัทธาต่อสวรรค์และนรก:

และแท้จริง

สวรรค์และนรกทั้งสองคือจุดหมายปลายทางอันนิรันดร์ของม
วลสิ่งถูกสร้าง สวรรค์ คือ โลกแห่งความสุขซึ่งอัลลอฮ์
ตะอาลา ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับบรรดาผู้ศรัทธาผู้ยำเกรง
และบรรดาผู้ที่เชื่อฟังอัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์ ﷺ
ในสวรรค์นั้นมีสิ่งที่ตาไม่เคยเห็น หูไม่เคยได้ยิน
และไม่มีใครเคยนึกถึง

และนรกนั้น; มันคือสถานแห่งความทุกข์ทรมาน
ซึ่งอัลลอฮ์ ชูบฮานะฮฺวะตะอาลา
ทรงเตรียมไว้แก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา
ผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาและฝ่าฝืนบรรดาระซูลของพระองค์

ในนั้นมีหลากหลายชนิดของการลงโทษและการลงโทษอันเป็นเยี่ยงอย่างที่ไม่มีการเคยนึกถึง

6) ศรัทธาต่อกฎกำหนดสภาพการณ์ทั้งดีและชั่ว:

และความหมายของคำว่า อัลก็อดร์ คือ: การกำหนดของอัลลอฮ์ต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นนั้น เป็นไปตามที่พระองค์ได้ทรงล่วงรู้ไว้แล้วด้วยความรอบรู้ของพระองค์ และตามที่พระปรีชาของพระองค์ทรงกำหนด

และการศรัทธาต่อกฎกำหนดสภาพการณ์ประกอบด้วยสี่ประการ คือ

1. ความรู้: คือการศรัทธาต่อความรอบรู้ของอัลลอฮ์ และศรัทธาว่าพระองค์ทรงรอบรู้ในสิ่งที่ได้เกิดขึ้น สิ่งที่จะเกิดขึ้น และมันจะเกิดขึ้นอย่างไร ทั้งโดยภาพรวมและโดยละเอียด ดังเดิมและตลอดนิรันดร์ และพระองค์ สُبْحَانَهُ ผู้ทรงรอบรู้ในสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้นว่า หากมันเกิดขึ้นแล้วมันจะเกิดอย่างไร ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿وَلَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ ...﴾

และแม้ว่าพวกเขาถูกให้กลับไป
แน่นอนพวกเขาก็กลับกระทำอีกในสิ่งที่พวกเขาถูกห้ามไว้ ...
(ซูเราะฮ์ อัล-อันอาม : 28)

2- การบันทึก: หมายถึงว่าอัลลอฮ์ ผู้ทรงสูงส่ง ได้ทรงบันทึกกฎกำหนดของทุกสรรพสิ่งไว้จนกระทั่งวันสิ้นโลก ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ﴾ (๗)

เจ้ามีรู้ดอกหรือว่า
แท้จริงอัลลอฮ์ทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าและแผ่นดิน
แท้จริงสิ่งนั้นอยู่ในบันทึกแล้ว
แท้จริงในการนั้นเป็นการง่ายตายสำหรับอัลลอฮ์ (ซูเราะฮ์
อัล-หัจญ์ : 70)

3. ความประสงค์:
คือศรัทธาว่าแท้จริงในจักรวาลนี้จะไม่สิ่งใดเกิดขึ้น
นอกจากสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงประสงค์เท่านั้น อัลลอฮ์ ตะอาลา
ทรงตรัสว่า:

﴿وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ...﴾

และพระเจ้าของเจ้าทรงสร้างสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์และ
ทรงเลือก (ซูเราะฮ์ อัลเกาะศ็อศ : 68)
และมนุษย์มีความประสงค์ที่ไม่ออกนอกเหนือจากความประส
งค์ของอัลลอฮ์ ดังที่พระองค์ตรัสว่า:

﴿وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ﴾ (๑๖)

และพวกเจ้าจะไม่สมประสงค์สิ่งใด
เว้นแต่อัลลอฮ์พระเจ้าแห่งสากลโลกจะทรงประสงค์ (อัตตักวีร
: 29)

4- การสร้าง:
คือศรัทธาว่าแท้จริงอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง
รวมทั้งการงานและการกระทำของพวกเขา

ทั้งที่เป็นความดีและความชั่ว อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿اللَّهُ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ﴾

อัลลอฮ์ คือผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง
และพระองค์เป็นผู้ทรงดูแลและคุ้มครองทุกสิ่ง (ซูเราะฮ์ อซ-ซุมัร : 62)

ซึ่งข้าพเจ้าได้รวบรวมลำดับเหล่านี้ไว้ในโครงการยับยั้ง
ดังนี้:

ความรอบรู้ของพระองค์
การบันทึกขององค์อภิบาลของเรา ความประสงค์ของพระองค์
และการสร้างของพระองค์
ซึ่งคือการให้บังเกิดและการก่อรูปขึ้น

หัวข้อที่สาม : อัลอิหซาน

อิหซาน: มีหลักข้อเดียว
คือการที่คุณอิบาดะฮ์ต่ออัลลอฮ์เสมือนว่าคุณเห็นพระองค์
หากคุณไม่เห็นพระองค์ พระองค์ก็เห็นคุณ

หมายถึง
การที่มนุษย์ได้กระทำในสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงบัญชาให้ปฏิบัติเป็น
การเคารพสักการะต่อพระองค์
ประหนึ่งว่าเขากำลังยืนอยู่ต่อพระพักตร์ของอัลลอฮ์
ผู้ทรงเกริกเกียรติ ผู้ทรงสูงส่ง
และนั้นย่อมทำให้จำเป็นต้องมีความยำเกรงอย่างสมบูรณ์
และการหันกลับไปหาพระองค์ ชูบฮานะฮู
และจำเป็นต้องปฏิบัติอิบาดะฮ์ให้เป็นไปตามสุนนะฮ์ของท่าน
นบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม.

และอิหซานนั้น มีสองระดับชั้น และบรรดามุหซินิน (ผู้ปฏิบัติดีทั้งหลาย) ในเรื่องอิหซาน (การปฏิบัติดีนั้น) อยู่ในสองสถานะที่แตกต่างกัน:

ส่วนที่ 1: ซึ่งเป็นชั้นที่สูงสุด คือ ชั้นแห่งการประจักษ์เห็น คือ

การที่บ่าวประพฤติปฏิบัติร่ำกับว่าเขากำลังเห็นอัลลอฮ์ด้วย หัวใจของเขา แล้วหัวใจก็สว่างไสวด้วยอิหมาน จนกระทั่งสิ่งเร้นลับกลายเป็นเสมือนสิ่งที่ประจักษ์แก่สายตา

ส่วนที่ 2 สถานะแห่งอิคลาศและมรอกอบะฮ์ นั่นคือ บ่าวจะปฏิบัติกิจการงานโดยรำลึกอยู่เสมอว่า

อัลลอฮ์ทรงเห็นเขา และทรงล่วงรู้ถึงทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเขา เมื่อเขารำลึกเช่นนั้น เขาก็ยอมเป็นผู้บริสุทธิใจต่ออัลลอฮ์ ตะอาลา

หัวข้อที่สี่ :

สาระสังเขปว่าด้วยหลักการมูลฐานของอะฮ์ลุลฆุนนะฮ์วัลญะมาอะฮ์

หนึ่ง:

ยึดถือและปฏิบัติตามสิ่งที่มีมาในอัลกุรอานและซุนนะฮ์ ทั้งภายในและภายนอก และไม่ยกคำพูดของผู้ใดในหมู่มนุษย์ให้อยู่เหนือพระดำรัสของอัลลอฮ์ อับซะวะญ์บัล และพระวณะของท่านเราะซูลุลลอฮ์อะลัยฮิสสลาม

ประการที่สอง:

ความบริสุทธิ์ของหัวใจและวาจาของพวกเขาต่อบรรดาเศาะฮ์

าเบธของท่านนบี คือลัลลอฮ์ อลัยฮิ วะสัลลัม,
และพวกเขามีความเห็นว่ เคาะลีฟะฮ์หลังจากท่านเราะซูล
คือลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสัลลัม คือ อบูบักร์จากนั้น อุมร์ จากนั้น
อุษมาน แล้ว อะลี เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม อัญญ์มาอีน

ประการที่สาม: รักครอบครัวของท่านเราะซูล
คือลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสัลลัม และการภักดีต่อพวกเขา
และครอบครัวของท่านนบี คือลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสัลลัม
ที่หมายถึงนั้น คือบรรดาซอลิฮีน (คนดี) ในหมู่พวกเขา

ประการที่สี่: การไม่ก่อกบฏต่อผู้นำและผู้ปกครอง
แม้ว่าพวกเขาจะอยุติธรรมก็ตาม
และขอพรให้พวกเขามีความดีและความปลอดภัย
และจะไม่มีการวิวอนให้โทษภัยตกแก่พวกเขา
และการเชื่อฟังผู้นำซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของการเชื่อฟังต่ออัล
ลอฮ์ อัชชะอะญ์ลัน นั้น เป็นฟิรฎ
ในเรื่องที่ไม่เป็นการฝ่าฝืนต่ออัลลอฮ์ อัชชะอะญ์ล
หากพวกเขาสั่งให้กระทำการซึ่งเป็นการฝ่าฝืนต่ออัลลอฮ์
ดังนั้นไม่อนุญาตให้ทำตามพวกเขาในสิ่งนั้น
และยังคงเชื่อฟังพวกเขาในเรื่องที่ดีในเรื่องอื่น ๆ

ลำดับที่ห้า: เชื่อในเรื่องกระอมะฮ์ของบรรดาศะลีย
มันคือสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงบันดาลให้เกิดขึ้นผ่านน้ำมือของพวกเขา
ซึ่งสิ่งที่เหนือธรรมชาติ (ปาฏิหาริย์)

ประการที่หก:
ไม่ตักฟิรชาวกิบละฮ์เพียงเพราะบาปโดยทั่วไปและบาปใหญ่
ดังที่พวกเขาวาริญ์กระทำ,
แต่พวกเขายังคงความเป็นพี่น้องทางศรัทธา (อควะฮ์

อิมานียะฮ์)

แม้จะมีการทำบาปก็ตาม

และพวกเขากล่าวเกี่ยวกับผู้ที่กระทำการฝ่าฝืนว่า:

เขาเป็นผู้ศรัทธาโดยเหตุแห่งศรัทธาของเขา

และเป็นผู้ฟาซิกโดยเหตุแห่งบาปใหญ่ของเขา

บทที่สอง: สิ่งที่เกี่ยวข้องกับอิบาตะฮ์

หัวข้อที่หนึ่ง: ความสะอาด

ตามหลักภาษา

คือ

ความสะอาดและบริสุทธิ์จากสิ่งสกปรกทั้งทางรูปธรรมและนามธรรม

ตามหลักบทบัญญัติอิสลาม: การกำจัดหะดัษ

(ภาวะไม่อยู่ในความสะอาดทางศาสนา)

และการขจัดสิ่งสกปรก

(นะญิส)

และความสะอาดคือกุญแจของการละหมาด

ด้วยเหตุนี้

การเรียนรู้เรื่องนี้จึงถือเป็นหนึ่งในภารกิจอันยิ่งใหญ่ที่สุดในเรื่องศาสนา

ซึ่งมุสลิมทุกคนจำเป็นต้องเรียนรู้และใส่ใจอย่างจริงจัง

หนึ่ง: ประเภทของน้ำ

1- น้ำสะอาดบริสุทธิ์; สามารถใช้สำหรับการชำระล้าง (อาบน้ำละหมาดหรืออาบน้ำได้)

ไม่ว่ามันจะอยู่ในสภาพเดิมของมัน;

เช่น น้ำฝน

หรือน้ำในแม่น้ำ

หรือน้ำทะเล

หรือมีสิ่งที่ไม่สะอาดปนเปื้อนเข้าไป

แต่สิ่งนั้นไม่ได้กลายเป็นส่วนใหญ่นครอบำ

และไม่ได้ทำให้สูญเสียชื่อหรือลักษณะเดิมของมันไป

2. น้ำสกปรก (นะญิส) ไม่อนุญาตใช้มัน ดังนั้น ไม่สามารถยกเล็กภาชนะหะดัษ และไม่สามารถขจัดสิ่งสกปรก (นะญาชะฮ์) ได้ คือน้ำที่เปลี่ยนสภาพของสี กลิ่น หรือรส อันเนื่องจากมีสิ่งสกปรก (นะญิส) ปะปนอยู่

สอง: นะญิส (สิ่งสกปรก)

นะญิส คือ สิ่งสกปรกชนิดเฉพาะ ซึ่งทำให้การละหมาดเป็นโมฆะหากมีสิ่งนั้นติดอยู่ เช่น ปัสสาวะ อุจจาระ เลือด และอื่น ๆ และอาจอยู่ได้ทั้งที่ร่างกาย สถานที่ และเสื้อผ้า

หลักเดิมของสรรพสิ่งทั้งหลายนั้น คือ เป็นสิ่งท่อนุ่มดีและสะอาดบริสุทธิ์ ดังนั้น ผู้ใดอ้างว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นนะญิส (สิ่งสกปรกตามศาสนา) ก็จำเป็นต้องนำหลักฐานมายืนยัน และสิ่งต่อไปนี้ ไม่ถือเป็นนะญิส : น้ำมูก/เสมหะ เหงื่อของมนุษย์ เหงื่อของลา ทั้งหมดนี้ถือว่าสะอาด (ตามหลักศาสนา)

แม้จะดูสกปรกในเชิงกายภาพก็ตาม ทุกสิ่งที่เป็นนะญิสย่อมเป็นสิ่งสกปรก แต่ไม่ใช่สิ่งสกปรกเป็นนะญิสเสมอไป

นะญิส มี 3 ระดับ:

หนึ่ง: นะญิสหนัก

เช่น: ความสกปรกของภาชนะที่สุนัขเลียเข้าไป
วิธีการทำความสะอาดมันคือ: ให้ล้างเจ็ดครั้ง
ครั้งแรกด้วยน้ำที่ผสมกับดิน

สอง: นะญิสชนิดเบา

เช่น

ปัสสาวะของเด็กชายทารก

หากกระเด็นถูกเสื้อผ้าหรือภาชนะใด

ๆ วิธีการทำความสะอาดนั้นคือ: ให้พรมน้ำลงบนมันจนชุ่มทั่ว และไม่จำเป็นต้องถูหรือบิด

สาม: นະณีสชนิดปานกลาง

เช่น ปัสสาวะและอุจจาระของมนุษย์ รวมถึงสิ่งสกปรกส่วนใหญ่ เมื่อตกถูกพื้นดิน เสื้อผ้า หรือสิ่งของอื่นๆ ที่คล้ายกัน วิธีชำระล้างนະณาสะหะ คือ การขจัดตัวสิ่งสกปรกออกไป หากสิ่งสกปรกนั้นมีลักษณะตัว ตนให้เห็น และทำความสะอาดบริเวณที่เปื้อนด้วยน้ำ หรือด้วยวิธีการทำความสะอาดอื่น ๆ

และส่วนหนึ่งจากสิ่งที่มีหลักฐานยืนยันถึงความเป็นนະณีส ได้แก่:

1. ปัสสาวะและอุจจาระของมนุษย์
2. น้ามะขีและน้าวะดี¹.
3. มูลของสัตว์ที่ห้ามบริโภคเนื้อ
- 4- เลือดประจำเดือนและเลือดนิฟาส
5. น้ำลายสุนัข
6. ซากสัตว์ ยกเว้น:
 - ก- มนุษย์เมื่อเสียชีวิต
 - ข- ซากของตั๊กแตนและปลา
 - ค- ซากของสัตว์ที่ไม่มีเลือดไหล เช่น แมลงวัน มด ผึ้ง

¹ น้ามะขี: คือของเหลวใส ไม่มีสี ที่ไหลออกมาขณะหยอกล้อทางเพศ หรือขณะนึกถึงการร่วมเพศ หรือมีเจตนาจะร่วมเพศ หรือขณะมองดูสิ่งชั่วๆ ฯลฯ มักออกมาเป็นหยดเล็กๆ และบางครั้งอาจไม่รู้สึกตัวว่ามันไหลออกมาแล้วส่วนน้าวะดี: คือของเหลวข้น สีขาว ที่ไหลออกมาหลังการปัสสาวะ หรือขณะยกของหนัก

และอื่นๆ

ง- กระดูกของสัตว์ที่ตายแล้ว เขา เล็บ ขน และขนปีก

วิธีการทำความสะอาดนะญิส มีดังนี้:

1- ด้วยน้ำ ซึ่งเป็นหลักเดิมในการทำความสะอาดนะญิส
สิ่งไม่พึงหันไปใช้อย่างอื่นแทน

2-

สิ่งที่ศาสนาได้บัญญัติไว้เกี่ยวกับวิธีการทำความสะอาดสิ่งของ
ที่เป็นนะญิสหรือที่ถูกนะญิสเปื้อน

2.1- หนังสือที่ซึ่งตายโดยไม่ถูกเชือดตามบทบัญญัติ
(ซาก) จะชำระให้สะอาดได้โดยการฟอก

2.2- การทำความสะอาดภาชนะเมื่อสุนัขเลียไปในนั้น:
ต้องล้างเจ็ดครั้ง โดยครั้งแรกด้วยดิน.

2.3-

การทำความสะอาดเสื้อผ้าเมื่อมีเลือดประจำเดือนเปื้อน: ให้ถู
แล้วขยี้ด้วยน้ำ จากนั้นราดด้วยน้ำ
และหากหลังจากนั้นยังมีคราบหลงเหลือ ก็ไม่เป็นไร

2.4- การชำระข่ายผ้าของสตรีให้สะอาด
ด้วยส่วนถัดไปของพื้นดินที่สะอาด

2.5-

การทำความสะอาดเสื้อผ้าจากปัสสาวะของทารกชายที่ยังดูด
นม: ด้วยการพรมน้ำ และจากปัสสาวะของทารกหญิง:
ด้วยการล้าง

2.6- ชำระเสื้อผ้าให้สะอาดจากมะขี้
โดยพรมน้ำลงบนบริเวณที่เปื้อน

2.7-

การชำระด้านล่างของรองเท้า

โดยการลูบกับพื้นดินที่สะอาด

2.8- การทำความสะอาดพื้นดินจากนะญิส
โดยการเทน้ำหนึ่งถังลงบนบริเวณที่เปื้อน
หรือปล่อยไว้จนแห้งด้วยแสงแดดหรือด้วยลม
เมื่อคราบนะญิสหมดสิ้นไปแล้ว ก็ถือว่าสะอาดแล้ว

สาม: สิ่งที่ยำห้ามกระทำสำหรับผู้ที่มีหะดัษ:

ข้อห้ามสำหรับผู้ที่มีหะดัษเล็กหรือหะดัษใหญ่:

1- การละหมาด

ไม่ว่าจะเป็นการละหมาดฟัรฎูหรือการละหมาดสุนนะฮ์
ดังที่มีรายงานจากท่านอิบนุอุมร์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม่า ว่า :
ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า :

«لَا يَقْبَلُ اللَّهُ صَلَاةَ بَغَيْرِ طُهُورٍ».

อัลลอฮ์จะไม่ทรงตอบรับการละหมาดใด ๆ
โดยปราศจากความสะอาดบริสุทธิ์¹.

2. การสัมผัสอัลกุรอาน
ตามที่มีปรากฏในจดหมายที่ท่านเราะซูลุลลอฮ์
ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้เขียนถึงท่านอุมร์ อิบนุ หัซม์
และในนั้นมีถ้อยคำของท่านว่า:

«لَا يَمَسُّ الْقُرْآنَ إِلَّا طَاهِرٌ».

“ไม่มีผู้ใดจะแตะต้องอัลกุรอาน

¹ บันทึกโดยมุสลิม (224)

นอกจากผู้บริสุทธิ์เท่านั้น”¹.

3- การแกะฉาฟ (รอบกะบะฮ์) : ดังที่ท่านนบี
คือลัลลอฮะลัยฮะสัลลัม ได้กล่าวว่า:

«الطَّوَّافُ بِالْبَيْتِ صَلَافٌ، إِلَّا أَنَّ اللَّهَ أَبَاحَ فِيهِ الْكَلَامَ».

การแกะฉาฟรอบกะอับะฮ์นั้นเป็นการละหมาด
เว้นแต่ว่าอัลลอฮ์ทรงอนุญาตให้มีการพูดในระหว่างการแกะ
ฉาฟ² และท่านนบี คือลัลลอฮะลัยฮะสัลลัม
ได้อำบน้ำละหมาด เพื่อการแกะฉาฟรอบกะอับะฮ์
มีรายงานที่ถูกต้องจากท่านนบี คือลัลลอฮะลัยฮะสัลลัม
ว่าท่านได้ห้ามผู้หญิงที่มีประจำเดือนทำการตอวาฟรอบบัยตุ
ลลอฮ์ จนกว่าเธอจะสะอาดจากประจำเดือน

ส่วนสิ่งต่างๆ ที่ห้ามสำหรับผู้ที่มีหะดัษใหญ่โดยเฉพาะ
มีดังต่อไปนี้:

1. อ่านอัลกุรอาน ตามหะดัษของท่านอะลีย
เราะฎียัลลอฮุอันฮุ ว่า "ไม่มีสิ่งใดจะปิดกั้นท่าน—
หมายถึงท่านนบี ﷺ —จากการอ่านอัลกุรอานได้
แม้กระทั่งในสภาพที่มีญะนาบะฮ์"³.

2- การพำนักอยู่ในมัสยิดโดยปราศจากน้ำละหมาด
เนื่องจากอัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า:

¹ บันทึกโดยมาลิก ในหนังสืออัลมุวัฏฏะฮ์ เลขที่ (680 และ 219) และอัตตาริมีย เลขที่ (312) และอัब्ดุรริซซัค ในหนังสืออัลมุศอนแนฟ เลขที่ (1328) และอัลบานียได้ให้สถานะว่าเป็นหะดัษเศาะฮีหฺ ในหนังสืออิรราวอัลฆะลีล เลขที่ (122)

² บันทึกโดยอันนะซาอีย (12808) อะฮ์หมัด (15423) และอัลบานียได้ให้สถานะว่าเป็นหะดัษเศาะฮีหฺ ในหนังสืออิรราวอัลฆะลีล (121)

³ บันทึกโดยอิบนุมาญะฮ์ (594) อิบนุเหบบาน (799) และอัลบานียได้ให้สถานะว่าเป็นหะดัษเศาะฮีฟ ในหนังสือ ญะอะฮ์ฟุสสุนันอัตติรมิซีย (146)

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْرُبُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ سُكَرَىٰ حَتَّىٰ تَعْلَمُوا مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنُبًا إِلَّا عَابِرِي سَبِيلٍ حَتَّىٰ تَغْتَسِلُوا...﴾

"ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าเข้าใกล้การละหมาด ขณะที่พวกเจ้ากำลังมีเมาอยู่ จนกว่าพวกเจ้าจะรู้ สิ่งพวกเจ้าพูด และก็จงอย่าเข้าใกล้การละหมาด ขณะที่เป็นผู้มีญะนาบะฮ์ นอกจากผู้ที่ผ่านทางไปเท่านั้น จนกว่าพวกเจ้าจะอาบน้ำ..." (ซูเราะฮ์ อัน-นิซาฮ์ : 43)

เมื่อผู้ที่มีหะดัษใหญ่อาบน้ำละหมาด ก็เป็นท่อนุญาตให้เขาหยุดอยู่ในมัสยิดได้ และเช่นเดียวกัน อนุญาตให้ผู้ที่มีหะดัษใหญ่เดินผ่านมัสยิดได้ เพียงเพื่อการผ่านทาง โดยไม่หยุดนั่งหรือนั่งอยู่ในนั้น

สี่: มารยาทในการถ่ายทุกซ์:

สิ่งที่ควรปฏิบัติขณะถ่ายทุกซ์:

1-

การอยู่ให้ห่างไกลและการปกปิดตนจากผู้คนในที่โล่งแจ้ง

2. กล่าวบทดุอาอ์ที่มีรายงานไว้เมื่อจะเข้าห้องน้ำ นั่นคือ:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْخُبْثِ وَالْخَبَائِثِ».

"โอ้อัลลอฮ์

แท้จริงฉันขอความคุ้มครองจากพระองค์ให้พ้นจากชัยฏอนม รร้ายทั้งเพศผู้และเพศเมีย"¹

และจำเป็นต้องปฏิบัติขณะถ่ายทุกซ์ ดังนี้ :

1. การรักษาความสะอาดจากปัสสาวะ

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (142) และมุสลิม (122)

2.

ปกปิดเอาเราะฮ์

(คือส่วนของร่างกายที่ศาสนบัญญัติให้ปกปิด)

ข้อห้ามขณะปลดทุกข์:

1- ผืนหน้าทางกิบละฮ์ หรือหันหลังให้กิบละฮ์

2-

การถ่ายทุกข์บนทางสัญจรของผู้คนและในสถานที่สาธารณะ

3- ปัสสาวะในแหล่งน้ำที่นิ่ง (ไม่ไหลถ่ายเท)

สิ่งที่ไม่ควรปฏิบัติ (มักรูฮ) ขณะทำธุระส่วนตัว

1- การสัมผัสอวัยวะส่วนตัวด้วยมือขวาระหว่างถ่ายทุกข์

2- การชำระล้างด้วยน้ำและการเช็ดด้วยมือขวา

3- ไม่ควรพูด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกล่าวถึงอัลลอฮ์

ขณะถ่ายทุกข์

ห้า:

บทบัญญัติของการชำระล้างด้วยน้ำและการเช็ด:

การอิสติญญาอ:

คือการขจัดสิ่งสกปรกที่ออกมาจากทวารทั้งสอง

(ทวารหนักและทวารเบา) ด้วยการใช้น้ำ

การอิสติจญ์มาร:

คือการขจัดสิ่งสกปรกที่ออกมาจากทวารทั้งสอง

(ทวารหนักและทวารเบา) โดยไม่ใช้น้ำ เช่น

การใช้ก้อนหินหรือกระดาษาชำระ

เงื่อนไขของสิ่งที่ใช้ชำระล้าง:

1- ต้องเป็นสิ่งที่ได้รับอนุมัติตามหลักศาสนา

2- ต้องเป็นสิ่งที่สะอาด

3- ต้องเป็นสิ่งที่สามารถทำความสะอาดได้

4- ต้องไม่ไขกระดูกหรือมุลสตรี

5- ต้องไม่ไขสิ่งที่เป็นที่เคารพ เช่น

กระดาศที่มีพระนามของอัลลอฮ์ ซุบหะนะฮ์ ะตะอะลา

เงื่อนไข 2 ประการในการชำระล้างด้วยการอิสติญมา:

1- สิ่งขับถ่ายต้องไม่ล้นออกไปจากบริเวณปกติ

2- ต้องชำระล้างด้วยหินสามก้อนที่ทำให้สะอาดหรือมากกว่านั้น

หะ: บทบัญญัติว่าด้วยการอาบน้ำละหมาด

การอาบน้ำละหมาดที่จำเป็น (วาญิบ) จะต้องอาบน้ำละหมาด มี 3 ประการ คือ

1. การละหมาด

ไม่ว่าจะเป็นการละหมาดฟริฎหรือการละหมาดสุนนะฮ์

2. การสัมผัสอัลกุรอาน

3. การเฆาะวาฟ (การเดินเวียนรอบกะบะฮ์)

เงื่อนไขของการอาบน้ำละหมาด

1. อิสลาม

2. มีสติสัมปชัญญะ

3. รู้เจียงสา

4- การตั้งใจ: ตำแหน่งของเจียงนั้นอยู่ที่ใจ

และการเปล่งเสียงกล่าวเจียงนั้นเป็นบิตอะฮ์

และผู้ใดที่ประสงค์จะอาบน้ำละหมาด

แท้จริงเขาได้ตั้งใจแล้ว ส่วนการล้างอวัยวะส่วนต่างๆ

ในการอาบน้ำละหมาดด้วยเจียงเพื่อคลายร้อนหรือเพื่อทำ

ความสะอาดนั้น ไม่ถือว่าเป็นการอาบน้ำละหมาด

5- การรักษาความต่อเนื่องของข้อบัญญัติ:

โดยที่เขาต้องไม่ตั้งใจที่จะยกเลิกมัน

จนกว่าการชำระล้างของเขาจะสมบูรณ์

6. การสิ้นสุดของสิ่งที่ทำให้ต้องทำฎอ์
(การที่สิ่งสกปรกนั้นได้หยุดการไหลออกมาอย่างสมบูรณ์)
ได้รับการยกเว้นจากกรณีนี้คือ:

ผู้ที่มีอาการปัสสาวะกะปริบะปรอยอย่างต่อเนื่อง
และหญิงที่มีเลือดอิสติหาญะฮ์.

7- การชำระล้างด้วยน้ำหรือหินก่อนหน้านั้น
สำหรับผู้ที่มีปัสสาวะหรืออุจจาระออกมา

8. ต้องเป็นน้ำที่สะอาดและเป็นที่อนุมัติ

9. ขจัดสิ่งที่กั้นมิให้น้ำเข้าถึงผิวหนัง

10- เข้าเวลาละหมาด

(สำหรับคนที่มีหะดัษเป็นประจำต่อเนื่อง)

องค์ประกอบหลัก (รูกุน) ของการอาบน้ำละหมาด

1. การล้างใบหน้า

การบ้วนปากและการสูดน้ำเข้าจมูกก็เป็นส่วนหนึ่งจากการล้างใบหน้า

2. ล้างมือทั้งสองจนถึงข้อศอก

3- การลูบศีรษะทั้งหมด

และใบหูทั้งสองก็เป็นส่วนหนึ่งจากศีรษะ

4. ล้างเท้าทั้งสองจนถึงตาตุ่ม

5. ต้องชำระล้างอวัยวะแต่ละส่วนตามลำดับ

6. ความต่อเนื่อง คือห้ามเว้นช่วงระหว่างอวัยวะต่าง ๆ
เป็นเวลานาน

วิธีการอาบน้ำละหมาด

1- กล่าวพระนามของอัลลอฮ์ (บิสมิลลาฮฺ)

2- ล้างมือทั้งสอง (ฝ่ามือและหลังมือ) 3 ครั้ง

3- ล้างหน้า 3 ครั้ง

การบ้วนปากและการสูดน้ำเข้าจมูกก็เป็นส่วนหนึ่งจากการล้างใบหน้า

4- ล้างมือทั้งสองข้างจนถึงข้อศอก 3 ครั้ง
โดยเริ่มจากมือขวาก่อน แล้วจึงมือซ้าย

5- ถูศีรษะพร้อมหูทั้งสองข้าง
ล้างเท้าทั้งสองถึงข้อเท้าสามครั้ง
เริ่มจากเท้าขวาก่อนแล้วจึงเท้าซ้าย

สิ่งที่ทำให้การอาบน้ำละหมาดเป็นโมฆะ:

1. สิ่งที่ออกมาจากทวารหนักและทวารเบา เช่น ปัสสาวะ
การผายลม อุจจาระ

2- สิ่งสกปรก (นะญิส) ออกจากร่างกาย

3- การสูญเสียสติสัมปชัญญะด้วยการนอนหลับหรืออื่น ๆ

4- การสัมผัสอวัยวะเพศด้วยมือ
ไม่ว่าจะเป็นด้านหน้าหรือด้านหลัง โดยไม่มีสิ่งใดกั้น

5- การกินเนื้ออุฐ

6- การละทิ้งศาสนาอิสลาม
ขออัลลอฮ์ได้ปกป้องเราและมุสลิมทุกคนจากสิ่งนั้น

เจ็ด: กฎการเช็ดบนรองเท้าและถุงเท้า:

1- คู่ฟ:
สิ่งที่ใช้สวมเท้าซึ่งทำมาจากหนังสัตว์หรือสิ่งทำนองเดียวกัน

2- ถุงเท้า คือสิ่งที่สวมใส่ที่เท้า
ทำจากขนสัตว์หรือฝ้ายและสิ่งที่คล้ายกัน

เงื่อนไขของการลูบบนรองเท้าหนัง:

1-

ต้องสวมใส่รองเท้าและถุงเท้าภายหลังจากทำความสะอาดอย่างสมบูรณ์แล้ว

2. ให้คลุมเท้าทั้งสองจนถึงตาตุ่ม

3- รองเท้าหรือถุงเท้าจะต้องสะอาด

4- การลูบรองเท้าหรือถุงเท้าอยู่ในเวลาที่กำหนด

5-

การเช็ดจะต้องเป็นเฉพาะในการอาบน้ำละหมาดเท่านั้น
ไม่ใช่ในการอาบน้ำกะหะดัชใหญ่

6-

คุฟและสิ่งที่ทำนองเดียวกันจะต้องเป็นที่ได้รับอนุมัติตามหลักศาสนา

หากเป็นของที่ียึดครองโดยไม่ชอบหรือเป็นผ้าไหมสำหรับผู้ชาย ก็ไม่อนุญาตให้ลูบบนสิ่งนั้น

เพราะสิ่งที่ต้องห้ามไม่อาจใช้เป็นเหตุให้ถือเอาข้อผ่อนผันได้

ระยะเวลาสำหรับการลูบบนรองเท้า:

สำหรับผู้ที่พักนอนอยู่กับที่:

หนึ่งวันหนึ่งคืน

และสำหรับผู้เดินทาง: สามวันสามคืน

วิธีการลูบบนรองเท้า:

เอามือจุ่มน้ำ

แล้วลูบบนถุงเท้าหรือรองเท้าคุฟ

จากปลายเท้าจนถึงลำแข้ง เพียงครั้งเดียว

สิ่งที่ทำให้เป็นโมฆะ

1- สิ้นสุดระยะเวลาของการลูบบนรองเท้า

2- การถอดถุงเท้าออกทั้งสองข้างหรือข้างใดข้างหนึ่ง

3- การเกิดหัดซ์ใหญ่

หุกุม (บทบัญญัติ) การลูบบนรองเท้าหนัง:

มันคือการพ้อนผัน และการกระทำ (การเช็ดรองเท้า)
นั้นดีกว่าการถอดรองเท้าและล้างเท้า

เพราะเป็นการรับเอาการพ้อนผันจากอัลลอฮ์

การปฏิบัติตามแบบอย่างของท่านนบี

และเป็นการกระทำที่แตกต่างจากกลุ่มคนที่คิดอุตริกรรมขึ้นม
า

3- การลูบบนเปลือก ผ้าพันแผล และแผ่นยาพลาสติกเตอร์:

อัลญะบาอิร หมายถึง สิ่งที่ใช้รัดบริเวณกระดูกหัก เช่น
เปลือกปูนหรือไม้ดาม และสิ่งที่คล้ายกัน

อัล-อัศออิบ: คือ สิ่งที่พันหรือรัดบนบาดแผล รอยฟกช้ำ
หรือแผลไหม้ จากผ้าและสิ่งทำนองนั้น

อัล-ลุศุก:

คือสิ่งที่นำมาติดลงบนบาดแผลหรือฝีเพื่อการรักษา

หุกุม (บทบัญญัติ) ของการลูบบนสิ่งนั้น:

อนุโลมให้คงไว้ได้เมื่อมีความจำเป็น

โดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องไม่เกินบริเวณที่จำเป็น

ไม่อนุญาต: หากความจำเป็นต่อสิ่งดังกล่าวได้สิ้นสุดลง
หรือการถอดออกมิได้ก่อให้เกิดความลำบากหรืออันตราย

วิธีการลูบบนสิ่งดังกล่าว:

ล้างบริเวณโดยรอบของมัน และลูบมันจากทุกด้าน
และไม่ให้ลูบส่วนที่เกินจากบริเวณของอาบน้าละหมาด

แปด: ข้อกำหนดต่าง ๆ เกี่ยวกับการตะยัมมูม

ตะยัมมม: คือ การเซ็ดใบหน้าและฝ่ามือทั้งสองด้วยดิน โดยมีเจตนาเพื่อความสะดวก ตามรูปแบบที่ถูกกำหนด

ข้อชี้ขาดทางบทบัญญัติ

จำเป็นต้องทำตะยัมมมแทนการอาบน้ำละหมาดและการอาบน้ำยกหะดัษ เมื่อไม่มีน้ำ หรือไม่สามารถใช้น้ำได้

เหตุผลของการบัญญัติในเรื่องนี้:

การทำตะยัมมมเป็นหนึ่งในคุณลักษณะเฉพาะของประชาชาติท่านนบีมุฮัมมัด

และมิได้เป็นที่รู้จักในหมู่ประชาชาติที่ล่วงมาแล้ว

เป็นการผ่อนปรนจากอัลลอฮ์ต่อประชาชาตินี้

และเป็นการแสดงบุญคุณจากพระองค์แก่ประชาชาตินี้

กรณีที่อนุญาตให้ทำตะยัมมมได้

1- ในกรณีที่ไม่มีน้ำ

ไม่ว่าจะอยู่ในภาวะฟานักหรือระหว่างการเดินทาง

และได้เสาะแสวงหาน้ำแล้วแต่ไม่พบ

2-

หากมีน้ำอยู่กับตนซึ่งจำเป็นสำหรับการดื่มหรือการประกอบอาหาร

แล้วถ้าไปใช้ทำความสะอาดย่อมทำให้ความจำเป็นนั้นเสียหาย จนเกรงว่าจะเกิดความกระหายน้ำต่อตนเอง

หรือทำให้ผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือสัตว์ที่ต้องคุ้มครองเกิดความกระหายน้ำ

3.

เมื่อเกรงว่าจะเกิดอันตรายจากการใช้น้ำต่อร่างกายเพราะความเจ็บป่วย หรือทำให้การหายป่วยล่าช้า

4-

หากไม่สามารถใช้น้ำได้

เนื่องด้วยอาการป่วยจนไม่สามารถเคลื่อนไหวได้

และไม่มีผู้ที่จะอาบน้ำละหมาดให้เขา

และกล่าวว่า

จะไม่ทันละหมาด

5- เมื่อเกรงว่าจะเกิดอันตรายจากความหนาวในการใช้น้ำ
และไม่มีเครื่องทำน้ำอุ่น ให้ตะยัมมุและละหมาด

วิธีการทำตะยัมมุ

ให้ตบมือทั้งสองลงบนดินโดยกางนิ้วออก
จากนั้นใช้ท้องนิ้วมือของทั้งสองมือลูบใบหน้า
แล้วลูบฝ่ามือทั้งสองด้วยฝ่ามือทั้งสอง
โดยให้ลูบให้ทั่วทั้งใบหน้าและฝ่ามือทั้งสอง

สิ่งที่ทำให้ตะยัมมุเป็นโมฆะ

1. เมื่อมีน้ำ หากทำตะยัมมุเพราะไม่มีน้ำ
หรือไม่มีอุปสรรคในการใช้น้ำ

หากการตะยัมมุเนื่องจากมีอุปสรรคในการใช้น้ำ

2. จะเสียด้วยสิ่งใดสิ่งหนึ่งจากสิ่งที่จะทำให้เสียน้ำละหมาด
หรือด้วยสิ่งใดสิ่งหนึ่งจากสิ่งที่วาญิบ (จำเป็น)

ที่จะต้องอาบน้ำ (ยกหะดัษใหญ่) เช่น การมีเพศสัมพันธ์
มีประจำเดือน และเลือดหลังคลอดบุตร

บทบัญญัติสำหรับผู้ที่ไม่สามารถใช้น้ำและการทำตะยัมมุ:
ม:

ผู้ที่ไม่มีน้ำและดิน

หรืออยู่ในสภาพที่ไม่สามารถให้ผิวหนังสัมผัสน้ำหรือดินได้
ก็ให้ละหมาดตามสภาพนั้น

โดยไม่ต้องอาบน้ำละหมาดและไม่ต้องตะยัมมุ เพราะแท้จริง

อัลลอฮ์ไม่ทรงบังคับแก่ชีวิตหนึ่งชีวิตใดเกินกว่าความสามารถ
ของมัน และแม้ภายหลังจะพบน้ำและดิน
หรือมีความสามารถในการใช้ทั้งสองอย่างนั้น
ก็ไม่ต้องละหมาดใหม่ในสิ่งที่ได้ละหมาดไปแล้ว
เพราะเขาได้ปฏิบัติตามสิ่งที่ถูกสั่งใช้แล้ว
เนื่องจากอัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า:

﴿...فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ...﴾

"ดังนั้นจงยำเกรงอัลลอฮ์เถิด
เท่าที่พวกเจ้ามีความสามารถ" [อัต-ตะฆอบูน : 16]
และอันเนื่องด้วยคำกล่าวของท่านนบี ﷺ ที่กล่าวไว้อีกว่า:
«إِذَا أَمَرْتُكُمْ بِأَمْرٍ فَأْتُوا مِنْهُ مَا اسْتَطَعْتُمْ».

“เมื่อฉันสั่งใช้พวกท่านในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง
พวกท่านก็จะปฏิบัติเท่าที่พวกท่านมีความสามารถ”¹.

ข้อพึงทราบ: หากมีการทำตะยัมมูมเนื่องจากมีญุนบู
แล้วพบน้ำหลังจากนั้น
ก็จำเป็นที่เขาต้องอาบน้ำเนื่องจากญุนบูนั้น.

เก้:

**หุกุมเกี่ยวกับเลือดประจำเดือนและเลือดนิฟาส
(หลังคลอด):**

หนึ่ง: เลือดประจำเดือน

เลือดประจำเดือน คือเลือดปกติที่เป็นไปโดยธรรมชาติ
ซึ่งออกมาจากส่วนลึกของมดลูก ในช่วงเวลาที่รู้กัน

¹ บันทึกโดยอัลบุคอรีย (7288) และมุสลิม (6066)

โดยส่วนใหญ่แล้ว ในแต่ละเดือน ประจำเดือนจะอยู่ที่ 6 วันถึง 7 วัน และอาจเพิ่มหรือลดลงได้ ระยะเวลาของรอบเดือนของผู้หญิงอาจยาวขึ้นหรือสั้นลง ทั้งนี้เป็นไปตามที่อัลลอฮ์ทรงประกอบสร้างไว้ในธรรมชาติ

กลุ่มของผู้หญิงมีประจำเดือน:

1- สตรีที่มีประจำเดือน ไม่อนุญาตให้ทำการละหมาด และไม่อนุญาตให้ทำการถือศีลอดขณะมีประจำเดือน และการละหมาดและการถือศีลอดของนางไม่เศาะห์ (ใช้ไม่ได้)

2- สตรีที่มีประจำเดือนจะต้องขัดเชยการถือศีลอดเท่านั้น โดยไม่ต้องขัดละหมาด เมื่อเธอสะอาดจากประจำเดือน

3- ไม่อนุญาตให้นางทำการแกะาฟรอบกะฮ์บะฮ์ และไม่อนุญาตอ่านอัลกุรอาน, และไม่อนุญาตนั่งในมัสญิด 4- ไม่เป็นที่ยอนุญาตให้สามีมีเพศสัมพันธ์กับนางทางอวัยวะเพศ จนกว่าเลือดประจำเดือนจะหยุดไหล และเธอทำการอาบน้ำกะหะดัซแล้ว

5-

อนุญาตให้สามีแสวงหาความสุขกับภรรยาที่มีประจำเดือนได้ โดยไม่ร่วมเพศทางอวัยวะเพศ เช่น การจูบ การกอด และสิ่งที่ทำนองเดียวกัน

6-

ไม่เป็นที่อนุญาตให้สามีหย่าภรรยาขณะที่นางมีประจำเดือน ความสะอาด คือ เลือดหยุดไหล ดังนั้นเมื่อเลือดหยุดไหล ก็ถือว่านางสะอาดแล้ว และระยะเวลาประจำเดือนของนางได้สิ้นสุดลง

ดังนั้นจำเป็นที่นางต้องอาบนํ้ายกหะดัษ
จากนั้นให้นางปฏิบัติสิ่งทั้งหลายที่เคยถูกห้ามเพราะประจำเดือนได้

และหากเธอเห็นสีขุ่นหรือสีเหลืองหลังจากสะอาดจากประจำเดือนแล้ว ก็ไม่ต้องใส่ใจต่อมัน

สอง: เลือดนิฟาส (หลังคลอด)

คือเลือดที่มดลูกคลายตัวเพื่อการคลอดบุตรและหลังคลอด

และเป็นเลือดส่วนที่เหลือที่ถูกกักเก็บไว้ตลอดระยะเวลาการตั้งครรภ์

เลือดหลังคลอดบุตร (นิฟาส)

นั้นเหมือนกับเลือดประจำเดือน ในสิ่งที่อนุญาต เช่น การร่วมรักกับนางในลักษณะที่ไม่ใช่การสอดใส่ทางอวัยวะเพศ

และในสิ่งที่ต้องห้าม เช่น การร่วมประเวณี การถือศีลอด การละหมาด การหย่า การฎอวาฟรอบกะอ์บะฮ์ การอ่านอัลกุรอาน และการฟำนึกในมัสยิด และวาญิบให้อาบน้ำเมื่อเลือดนิฟาสนั้นหมด

เช่นเดียวกับผู้หญิงที่มีประจำเดือน

และจำเป็นสำหรับนางที่จะต้องขุดการถือศีลอด โดยไม่ต้องขุดการละหมาด นางจึงไม่ต้องขุดการละหมาด เช่นเดียวกับผู้หญิงที่มีประจำเดือน

และระยะเวลาที่มากที่สุดคือสี่สิบวัน

หากผู้หญิงสะอาดจากเลือดนิฟาสก่อน 40 วัน
ถือว่านิฟาสของเธอสิ้นสุดแล้ว เธอต้องอาบนํ้า

ทำการละหมาด และทำทุกอย่างที่เคยถูกห้ามเนื่องจากนิฟาส

หัวข้อที่สอง: การละหมาด

หนึ่ง: ข้อกำหนดต่าง ๆ

เกี่ยวกับการอาซานและการอิโกมะฮ์

การอะซานได้ถูกบัญญัติขึ้นในปีแรกแห่งการฮิจเราะฮ์ของท่านนบี และสาเหตุของการบัญญัติการอะซาน คือ เมื่อการรู้เวลาเป็นเรื่องยากสำหรับพวกเขา พวกเขาจึงปรึกษาหารือกันเพื่อกำหนดสัญลักษณ์สำหรับสิ่งนั้น แล้วอะซานนี้ก็ได้รับการบัญญัติแก่ अबดุลลอฮ์ บิน เซด เราะฎียัลลอฮูอันฮู ในความฝัน และะหฺยัได้ให้การรับรองมัน

อะซานคือ การประกาศการมาถึงของเวลาละหมาด และอิโกมะฮ์: คือการประกาศเพื่อเริ่มทำการละหมาด

การอะซานและการอิโกมะฮ์เป็น ฟัรฎูกิฟายะฮ์ สำหรับกลุ่มผู้ชายในการละหมาดที่ถูกกำหนดไว้ (ฟัรฎู) เท่านั้น

และทั้งสองเป็นหนึ่งในสัญลักษณ์ที่เด่นชัดของอิสลาม ดังนั้นจึงไม่อนุญาตให้ละทิ้งมัน

เงื่อนไขของการอะซาน:

- 1- ต้องเป็นผู้ชาย
- 2- การอะซานต้องเรียงตามลำดับ
- 3- อะซานต้องกล่าวต่อเนื่องกันโดยไม่ขาดตอน
- 4- การอะซานต้องกระทำหลังจากเข้าเวลาละหมาด ยกเว้น: อาซานแรกก่อนเวลาฟัจญ์รและก่อนวันศุกร์

สิ่งที่ส่งเสริม (สนับสนุน) ในการอะซาน:

1. เอนิ้วทั้งสองใส่ไว้ในหูทั้งสองข้าง
- 2- ให้อะซานต้นเวลา
- 3- การผินหน้าไปทางขวาและทางซ้ายขณะกล่าว “หียยะ อะลัศศอลาฮ์” และ “หียยะ อะลัฟะลาฮ์”
4. เป็นผู้ที่มิมีน้ำเสียงไพเราะ
- 5- ให้อยู่ๆ กล่าวถ้อยคำของอะซาน โดยไม่เอื้อนเสียงและไม่ยืดยาวเกินไป
- 6- การพักรวดในทุกประโยคของข้อความนั้น
- 7- ผินหน้าทางกิบละฮ์ขณะอะซาน.

การอะซานมีจำนวนสิบห้าประโยค ดังที่ท่านบิลาล
เราะฎียัลลอฮูอันฮู
ได้ทำการอะซานด้วยถ้อยคำเหล่านั้นต่อหน้าท่านนบี
อยู่เสมอ.

สำนวนที่ใช้ในการอะซาน:

(อัลลอฮ์อักษะ): สี่ครั้ง

(อัสซะดุ อัลลา อิลลาฮา อิลลัลลอฮ์): กล่าวสองครั้ง.

(อัสซะดุ อันนา มุฮัมมัดร เราะซูลุลลอฮ์): สองครั้ง.

(หียยา อะลัศเศาะลาฮ์): สองครั้ง,

(หียยา อะลัฟะลาฮ์): สองครั้ง.

จากนั้นให้กล่าวว่า (อัลลอฮ์อักษะ) สองครั้ง.

จากนั้นให้ปิดท้ายด้วยการกล่าวว่า (ลาอิลาฮะ
อิลลัลลอฮ์) หนึ่งครั้ง

และให้เพิ่มในการอะซานฟัจญริ์หลังจาก คำว่า:
หียยะอะลัฟะลาฮ์ ด้วยกับ คำว่า: (อัสเศาะลาตุ ค็อยรุม

มินัลเนา)

สองครั้ง;

เพราะเป็นเวลาที่มีมนุษย์โดยมากจะนอนหลับกัน

อีกอมะฮ์นั้นก็มีทั้งหมดสิบเอ็ดประโยค

ซึ่งควรกล่าวอย่างรวดเร็ว

(โดยไม่เน้นลีลา)

เพราะมีจุดประสงค์เพื่อแจ้งให้ผู้ที่อยู่ในสถานที่นั้นทราบ

อยู่แล้ว จึงไม่มีความจำเป็นต้องกล่าวอย่างซ้ำๆ

และสำนวนมีดังนี้:

(อัลลอฮ์อักบร) สองครั้ง

(อ้อซฮะด อัลลา อีลาฮะ อิลลัลลอฮ์) หนึ่งครั้ง.

(อ้อซฮะดอันนะ มุฮัมมัดร์ เราะซูลุลลอฮ์): หนึ่งครั้ง.

(หัยยา อะลัศ เสาะลาฮ์): หนึ่งครั้ง

(หัยยา อะลัล ฟะลาห์): หนึ่งครั้ง

(กอด กอ มะติศ เสาะลาฮ์): สองครั้ง

(อัลลอฮ์อักบร): สองครั้ง

(ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮ์): หนึ่งครั้ง.

และส่งเสริม (สุนัต) สำหรับผู้ที่ได้ยินเสียงอะซาน

ให้กล่าวตามที่มุอ์ซซินิกกล่าว ยกเว้นในประโยคที่ว่า (หัยยา

อะลัศ เสาะลาฮ์) และ (หัยยา อะลัล ฟะลาห์)

ซึ่งเขาควรกล่าวว่า (ลา เหาละ ะลา กุวะตะ อิลลา บิลลาฮ์)

จากนั้นให้เขากล่าวเสาะละวาตแก่ท่านนบี

หลังจากนั้นให้กล่าว:

«اللَّهُمَّ رَبِّ هَذِهِ الدَّعْوَةِ التَّامَّةِ، وَالصَّلَاةِ الْقَائِمَةِ، آتِ مُحَمَّدًا الْوَسِيلَةَ وَالْفَضِيلَةَ،
وَابْعَثْهُ مَقَامًا مَحْمُودًا الَّذِي وَعَدْتُهُ، إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ».

“โอ้อัลลอฮ์

พระผู้อภิบาลแห่งเสียงการเรียกร้องอันสมบูรณ์นี้
และพระผู้อภิบาลแห่งการละหมาดที่ดำเนินขึ้น
ขอทรงโปรดประทานอัลวะสีละฮ์และอัลฟะฎีละฮ์แก่ท่านนบี
หัมมัดด้วยเถิด
และขอทรงโปรดให้เขาฟื้นขึ้นในวันกิยามะฮ์ในสภาพที่ได้รับ
การยกย่องสรรเสริญซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่เขาด้วยเถิด
แท้จริงพระองค์จะไม่ทรงบิดพลิ้วในคำมั่นสัญญา"¹.

และอัลลอฮ์ ตรัสว่า:

«رَضِيتُ بِاللَّهِ رَبًّا، وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا، وَبِمُحَمَّدٍ ﷺ نَبِيًّا».

"ฉันพอใจที่อัลลอฮ์ทรงเป็นพระผู้อภิบาล
และพอใจที่อิสลามเป็นศาสนาของฉัน
และพอใจที่ท่านนบีหัมมัด ﷺ เป็นนบี"²

ห้ามออกจากมัสยิดหลังจากอะซาน
โดยไม่มีเหตุจำเป็นที่ได้รับการอนุญาต
หรือปราศจากเจตนาจะกลับมา

เมื่อมีการละหมาดรวม ให้ทำอะซานเพียงครั้งเดียว
และทำการอิโกมะฮ์สำหรับละหมาดแต่ละเวลา

สอง:

¹ ท่านชัยค์ อับดุลอะซีซ บินบาซ ขออัลลอฮ์ทรงเมตตาต่อท่าน ได้กล่าวไว้ในมัจญมูอ์
พะตาวาของท่าน (29/141) ว่า: (อัล-บัยฮะกียะ) ได้รายงานเพิ่มเติมด้วยสายรายงานที่ดี
จากท่านญะฮัลลี หลังจากคำกล่าวที่ว่า: (อัลละซีบะ วะอัดตะฮ์) ให้เพิ่มเติมด้วยประโยคต่อไปนี้
(อินนะกะ ลาตุคลีฟุลมีอาด)

² บันทึกโดย อัลดิมะซี (2635)

ความสำคัญและความประเสริฐของการละหมาด:

การละหมาดถือเป็นเสาหลักในศาสนาอิสลามที่ได้รับการเน้นย้ำมากที่สุดรองจากการกล่าวชะหาดะฮ์

และสำหรับการละหมาดนั้นมีความสำคัญที่พิเศษ ซึ่งอัลลอฮ์ทรงบัญญัติไว้แก่เราะซูลของพระองค์ ﷺ ในคำคืนมียะอรอจ ในชั้นฟ้า สิ่งนั้นได้บ่งชี้ถึงความสำคัญอันยิ่งใหญ่ของมัน และยืนยันถึงข้อบังคับ (วาญิบ) รวมถึงสถานะของมัน ณ ที่อัลลอฮ์ ﷻ

มีหะดีษมากมายที่กล่าวถึงความประเสริฐและความเป็นข้อบังคับของมันที่มีเหนือทุกคน และความเป็นข้อบังคับของมันนั้นเป็นที่รู้จักกัน (ในหมู่มุสลิม) โดยปริยายในศาสนาอิสลาม และจากสิ่งที่บ่งชี้ถึงการเป็นวาญิบและการเน้นย้ำ คือ ตัวบทหลักฐานทั้งจากอัลกุรอานและสุนนะฮ์ของท่านนบี ﷺ เช่น:

1- อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿...إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْفُوتًا﴾

"แท้จริงการละหมาดนั้นเป็นบัญญัติที่ถูกกำหนดเวลาไว้แก่ผู้ศรัทธาทั้งหลาย" (อัลนิสาฮ์ : 103) คือ: เป็นฟัรฎ์ที่ถูกกำหนดไว้ในเวลาต่างๆ ที่ท่านนบี ﷺ ได้ชี้แจงไว้

2- และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ...﴾

"และพวกเขามิได้ถูกบัญชาให้กระทำอื่นใดนอกจากเพื่อเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์
เป็นผู้มีเจตนาบริสุทธิ์ในการภักดีต่อพระองค์
เป็นผู้อยู่ในแนวทางที่เที่ยงตรงและดำรงการละหมาด..."
(ซูเราะฮ์ อัลบัยยีนะฮ์ : 5)

3- และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ...﴾

"แล้วหากพวกเขาสำนึกผิดกลับตัว
และดำรงไว้ซึ่งการละหมาด และชำระซะกาตแล้วไซร้
ดังนั้นก็เป็นพี่น้องของพวกเขาเจ้าในศาสนา..." (อัตเตาเบะฮ์ :
11)

4- จากญาบิร เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม่า ท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:

«إِنَّ بَيْنَ الرَّجُلِ وَبَيْنَ الشِّرْكِ وَالْكُفْرِ تَرْكُ الصَّلَاةِ».

«แท้จริงแล้ว

ระหว่างคนคนหนึ่งกับการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์และการปฏิเสธนั้น
คือการละทิ้งการละหมาด»¹

5- และจากท่านบุรยัดะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม่า กล่าวว่า:
ท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:

«الْعَهْدُ الَّذِي بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمُ الصَّلَاةُ، فَمَنْ تَرَكَهَا فَقَدْ كَفَرَ».

«พันธสัญญาระหว่างเรากับพวกเขาคือการละหมาด

¹ บันทึกโดยมุสลิม (82)

ดังนั้นผู้ใดที่ละทิ้งการละหมาด แน่แน่นอนว่าเขาได้ปฏิเสธแล้ว»¹.

และบรรดานักวิชาการมีความเห็นเป็นเอกฉันท์ว่า
ผู้ใดปฏิเสธความเป็นข้อบังคับของมัน
ย่อมเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา
ส่วนผู้ใดละทิ้งละหมาดเพราะไม่เอาใจใส่ หรือเกียจคร้าน
หัตถะที่ถูกต่องกว่าคือเขาเป็นกาฟิรเช่นกัน
เนื่องจากหะดีษเศาะฮิหฺที่ได้กล่าวมาก่อนหน้า
และด้วยอิจมาอ์ของบรรดาเศาะหาบะฮ์ในเรื่องนี้

สาม: เงื่อนไขของการละหมาด

1- เข้าเวลาละหมาด

เนื่องจากอัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า:

﴿...إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْقُوتًا﴾

"แท้จริงการละหมาดนั้นเป็นบัญญัติที่ถูกกำหนดเวลาไว้แก่
กลุ่มศรัทธาทั้งหลาย" [อัน-นิสาฮ์:103] คือ:

เป็นฟัรฎ์ที่ถูกกำหนดไว้ด้วยเวลาที่จำกัด

และเวลาต่างๆ ของการละหมาดฟัรฎ์มีดังต่อไปนี้:

1- ฟัจญ์รุ: ตั้งแต่แสงอรุณขึ้นจนถึงดวงอาทิตย์ขึ้น

2-

ซุฮริ:

เริ่มจากดวงอาทิตย์คล้อยจนกระทั่งเงาของสิ่งต่างๆ

มีความยาวเท่ากับตัวมันเอง

3-

อัสร์:

เริ่มจากหมดเวลาซุฮริจนถึงเวลาที่ดวงอาทิตย์เริ่มเหลือง

¹ บันทึกลงโดยอัสติรมิซีย (265) และอัสติรมิซียกล่าวว่า เป็นหะดีษ หะซัน เศาะฮิหฺ เฆาะริบ
และอัลบานียได้ให้สถานะว่าเป็นหะดีษเศาะฮิหฺในหนังสือ "เศาะฮิหฺตุตตริมิซียบะวัตตริซีย"

และเวลาจำเป็นจนถึงดวงอาทิตย์ตกดิน

4-

มัฆริบ:

เริ่มจากดวงอาทิตย์ตกดินจนถึงแสงสีแดงบนขอบฟ้าหายไป

5-

อิชาอ์:

เริ่มจากสิ้นสุดเวลาละหมาดมัฆริบจนถึงเที่ยงคืน

2- ปกปิดเอาเราะฮ์

(คือส่วนของร่างกายที่ศาสนบัญญัติให้ปกปิด):

คือสิ่งที่ต้องปกปิด

เป็นสิ่งที่ไม่สมควรแก่การมองเห็นเมื่อได้ปรากฏออกมา

และเป็นที่น่าอับอาย เอาเราะฮ์ (อวัยวะที่พึงปกปิด)

ของผู้ชายคือตั้งแต่สะดือจนถึงหัวเข่า

และเอาเราะฮ์ของผู้หญิงนั้น

คือทั้งร่างกายของนางคือเอาเราะฮ์ในการละหมาด

ยกเว้นใบหน้าของเธอ นางต้องปิดใบหน้าของนาง

หากอยู่ต่อหน้าชายแปลกหน้า คือ

ผู้ชายที่ไม่ใช่มะห์รอมของนาง

3. ปราศจากสิ่งสกปรก (นะญิส)

และนะญิส

คือ

สิ่งสกปรกเฉพาะชนิดที่เป็นอุปสรรคต่อการละหมาด เช่น

ปัสสาวะ อุจจาระ เลือด และอื่น ๆ ที่อาจเกิดที่ร่างกาย สถานที่

และเสื้อผ้า

4- ผินหน้าทางกิบละฮ์:

กิบละฮ์

คือ

วิหารกะอ์บะฮ์อันทรงเกียรติ

ซึ่งถูกเรียกว่ากิบละฮ์ เนื่องจากผู้คนผินหน้าไปยังมัน

ดังนั้น

การละหมาดจะไม่ถูกต้องโดยปราศจากการผิหน้าทางกิบละฮ์ เนื่องจากอัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า:

﴿...وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ...﴾

และที่ใดก็ตามที่พวกเจ้าปรากฏอยู่
ก็จงผิหน้าของพวกเจ้าไปทางทิศนั้น [อัลบะเกาะเราะฮ์ : 144].

5- การตั้งใจเตนนา:

เชิงภาษา คือ การตั้งใจเตนนา และเชิงบทบัญญัติ คือการตั้งใจที่จะกระทำอิบาดะฮ์เพื่อสร้างความใกล้ชิดกับอัลลอฮ์ ตะอาลา ตำแหน่งของเนียตนั้นอยู่ที่ใจ จึงไม่จำเป็นต้องเปล่งเสียงออกมา

หากแต่การเปล่งเสียงออกมาเช่นนั้นถือว่าเป็นบิดอะฮ์

สี่ : รุกน (องค์ประกอบหลัก) ของการละหมาด

รุกน (องค์ประกอบหลัก) มี 14 ประการ:

หนึ่ง : การยืนเมื่อมีความสามารถ

เนื่องจากอัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า:

﴿...وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ﴾

"และจงยืนละหมาดเพื่ออัลลอฮ์โดยนอบน้อม"

[อัลบะเกาะเราะฮ์ : 238] และหะดีษของท่านอิหมรอน เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ซึ่งเป็นหะดีษมะรฟู้อถึงท่านนบี ﷺ ว่า:

«صَلِّ قَائِمًا، فَإِنْ لَمْ تَسْتَطِعْ فَقَاعِدًا، فَإِنْ لَمْ تَسْتَطِعْ فَعَلَى جَنْبٍ».

“เจ้าจงละหมาดในสภาพที่ยืน
หากไม่สามารถยืนได้ก็ให้นั่ง

หากไม่สามารถนั่งได้ก็ให้นอนตะแคง”¹

ถ้าหากว่าไม่สามารถยืนได้เนื่องจากความเจ็บป่วย ก็ให้เขาละหมาดตามสภาพของเขา โดยนั่งหรือบนสืข้างของเขา และเช่นเดียวกับผู้ป่วย ได้แก่ ผู้ที่เกรงว่าจะเกิดอันตราย ผู้ที่เปลือยกาย และผู้ที่มีความจำเป็นต้องนั่งหรือนอนตะแคงเพื่อการรักษาที่ จำเป็นต้องงดการยืน และเช่นกัน ผู้ที่ละทิ้งการยืนละหมาดโดยมีเหตุผล คือผู้ที่ละหมาดตามอิหม่ามประจำ (อิหม่ามรอติบ) ที่ไม่สามารถยืนได้ เมื่ออิหม่ามละหมาดในท่านั่ง ผู้ที่ตามหลังเขาก็จะละหมาดในท่านั่งตามอิหม่ามของพวกเขา ด้วย อนุญาตให้นั่งละหมาดสุนัตได้ แม้ว่าเขาจะสามารถยืนละหมาดได้ก็ตาม แต่ผลบุญจะไม่เท่ากับผลบุญของผู้ที่ยืนละหมาด

สอง: ตักบีเราะตุลเอียะฮ์รอมในตอนต้นของละหมาด ดังที่ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า:

«تَمَّ اسْتَقْبِلَ الْقِبْلَةَ، وَكَبَّرَ».

“จากนั้นให้หันไปยังทิศกิบละฮ์ และกล่าวตักบิร”².

และสำนวนของมันคือ ให้กล่าวว่า “อัลลอฮุอักบัร” และจะใช้สำนวนอื่นมิได้

สาม: อ่านสุเราะฮ์ อัลฟาติหะฮ์:

ดังที่ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า:

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (1117)

² บันทึกโดยอัลบุคอรี (6251) และมุสลิม (884)

«لَا صَلَاةَ لِمَنْ لَمْ يَقْرَأْ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ».

"การละหมาदनั้นใช้ไม่ได้สำหรับผู้ที่ไม่อ่านอัลฟาตีหะฮ์"¹.

สี่ : การรูกูอ์ในทุกหรือกอะฮ์ :

เนื่องจากอัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ارْكَعُوا وَاسْجُدُوا...﴾

"โอ้อับรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย! พวกเจ้าจงรูกูอ์ จงสujud..."

(ซูเราะฮ์ อัล-หัจญ์ : 77)

รูกูนที่ห้าและหก:

เงยศีรษะจากการรูกูอ์

และยืนตรงในสภาพเช่นเดียวกับก่อนรูกูอ์

เพราะท่านเราะสูลได้ทำอย่างสม่ำเสมอ

และท่านเราะสูลุลลอฮ์

ได้กล่าวแก่ผู้ที่ละหมาดอย่างบกพร่องว่า:

«ثُمَّ ارْفَعْ حَتَّى تَعْتَدِلَ قَائِمًا».

"หลังจากนั้นให้เจ้าเงยขึ้นจนกว่าจะยืนตรง"².

เจ็ด: การสujudด้วยอวัยวะทั้งเจ็ด:

หน้าผากพร้อมกับจมูก

ฝ่ามือทั้งสองข้าง

หัวเข่าทั้งสองข้าง และปลายนิ้วเท้าทั้งสองข้าง ดังที่ท่านนบี ﷺ

ได้กล่าวว่า:

«أَمَرْنَا أَنْ نَسْجُدَ عَلَى سَبْعَةِ أَعْظُمٍ: الْجَبْهَةِ، وَأَشَارَ بِيَدِهِ عَلَى أَنْفِهِ، وَالْكَفَيْنِ،

وَالرُّكْبَتَيْنِ، وَأَطْرَافِ الْقَدَمَيْنِ».

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (756) และมุสลิม (872)

² บันทึกโดยอัลบุคอรี (793) และมุสลิม (398)

“เราได้รับบัญชาให้สujudบนอวัยวะทั้งเจ็ด คือ: หน้าผาก - แล้วท่านก็ซัดด้วยมือของท่านไปที่จมูกของท่าน - และมือทั้งสอง เข่าทั้งสอง และปลายนิ้วเท้าทั้งสองข้าง”¹.

แปด: ยกศีรษะขึ้นจากการสujud และการนั่งระหว่างสองสujud:

เพราะหะดีษ ท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา กล่าวว่:

«كَانَ النَّبِيُّ ﷺ إِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ السَّجْدَةِ، لَمْ يَسْجُدْ حَتَّى يَسْتَوِيَ جَالِسًا».

"ท่านนบี ﷺ เมื่อท่านเงยหัวขึ้นจากสujud ท่านจะไม่กราบสujudอีกจนกว่าจะนั่งได้อย่างสงบนิ่ง"².

เก๊าะ: ความสงบนิ่งในบรรดารุกนทั้งหมด :

นั่นคือความสงบนิ่ง แม้เพียงเล็กน้อย ดังที่ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวแก่ผู้ที่ละหมาดอย่างบกพร่องว่:

«حَتَّى تَطْمَئِنَّ».

"จนกว่าจะสงบนิ่ง"³.

รุกนที่สิบและสิบเอ็ด:

การอ่านตะชะฮุดครั้งสุดท้ายและการนั่งเพื่ออ่านตะชะฮุดครั้งสุดท้าย : ตามหะดีษอิบนุมัสอูด เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ที่รายงานเป็นมะรฟูอว่ :

«إِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ فَلْيَقُلْ: التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (812) และมุสลิม (490)

² บันทึกโดยมุสลิม (498)

³ บันทึกโดยอัลบุคอรี (724) และมุสลิม (398)

أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ.

“เมื่อผู้ใดในหมู่พวกท่านได้ละหมาด ก็จงกล่าวว่า:

"ความเคารพ

ความภักดี

และคุณธรรมทั้งหลายเป็นสิทธิของอัลลอฮ์

ขอความสันติสุขความเมตตาจากอัลลอฮ์และความจำเริญแด่
แห่งพระองค์จงมีแด่ท่านอิบ์นุฮานนี

ขอความสันติสุขจงมีแด่พวกเราและแก่บรรดาบ่าวที่มีคุณธรรม
แห่งอัลลอฮ์

ฉันขอปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์

และฉันขอปฏิญาณว่ามุฮัมมัดเป็นบ่าวและศาสนทูตของพระ
องค์”¹.

สิบสอง: การกล่าวเศาะละวาตต่อท่านนบี ﷺ

ในตะชะฮุดสุดท้าย:

โดยกล่าวว่า:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ».

["โอ้อัลลอฮ์

จงอวยพรแก่มุฮัมมัด”²,

และสิ่งที่เกินจากนั้นถือเป็นซุนนะฮ์

สิบสาม: การเรียงตามลำดับระหว่างรูกันต่างๆ :

เพราะว่าท่านนบี ﷺ ได้เคยปฏิบัติสิ่งนั้นอย่างเป็นลำดับ
และท่านนบี ﷺ กล่าวว่า:

¹ บันทึกโดยอัลบุคอรี (797) และมุสลิม (402)

² บันทึกโดย อัตติรมิซีย์ (839)

«صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي».

"พวกท่านจงละหมาดเหมือนที่พวกท่านเห็นฉันละหมาด"¹

และชายผู้ละหมาดอย่างบกพร่องนั้นได้รับการสอนให้จัดเรียงลำดับขั้นตอนของการละหมาดด้วยคำว่า "หลังจากนั้น"

สิบสี่: การให้สลาม:

ดังที่ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า:

«وَحَتَامُهَا التَّسْلِيمُ».

"และบทลงท้ายของมนั้นคือการให้สลาม
และคำกล่าวของท่านที่ว่า :

«وَحَلِيلُهَا التَّسْلِيمُ».

"และการคลายข้อห้ามของละหมาดคือการกล่าวตัสลีม"
(26)²

ห้า: สิ่งที่เป็นวาญิบในการละหมาด:

มีแปดประการ:

1. การกล่าวคำตักบีรต่าง ๆ อื่นจากตักบีเราะตุลเอียะรอม
(ตักบีรเข้าพิธีละหมาด)

2- การกล่าวคำว่า "สุบฮานะรีบบียัลอะซีมี" จำนวน 1
ครั้งในขณะรุกอ์ และเป็นสุนนะฮ์ (สิ่งส่งเสริมให้ปฏิบัติ)
ให้เพิ่มเป็นสามครั้ง ซึ่งเป็นขั้นต่ำของความสมบูรณ์
และถึงสิบ ซึ่งเป็นระดับสูงสุดของความสมบูรณ์

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (6008)

² รายงานโดย อัลบุคอรี (1110)

3- การกล่าวคำว่า “อะมิอัลลอฮฺ ลีมันหะมิเดฮฺ”
ในขณะที่ยืนขึ้นจากรุกอ์

สำหรับผู้ที่เป็นอิมามและผู้ทีละหมาดคนเดียว

4. การกล่าวคำว่า “ร็อบบะนา ะละกัลหัมดุล”
ในขณะที่ยืนตัวตรงหลังจากลุกขึ้นจากการรุกอ์

5. การกล่าวคำว่า “สุบหานะร็อบบียัลอะลา” จำนวน 1
ครั้งในขณะที่สุญุด และสุนนะฮ์ให้กล่าวถึงสามครั้ง

6- การกล่าวคำว่า “ร็อบบิฆฟิรลีย” ระหว่างสองสุญุด
หนึ่งครั้ง และสุนนะฮ์ให้กล่าวถึงสามครั้ง

7- การอ่านตะชะฮุดครั้งแรก โดยกล่าวว่า :

«الْحَمْدُ لِلَّهِ، وَالصَّلَاةُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ
وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ
مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ».

"ความเคารพความภักดี

และคุณธรรมทั้งหลายเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ

ขอความสันติสุขความเมตตาจากอัลลอฮฺ

และความจำเริญแห่งพระองค์จงมีแด่ท่านไ้ท่านนบี

ขอความสันติสุขจงมีแด่พวกเราและแก่บรรดาบ่าวที่มีคุณธรรม
แห่งอัลลอฮฺ

ฉันขอปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ

และฉันขอปฏิญาณว่ามุหัมมัดเป็นบ่าวและศาสนทูตของพระ
องค์"¹

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (835)

8- การนั่งเพื่ออ่านตะชะฮุดครั้งแรก

หก: สิ่งที่เป็นสุนนะฮ์ในการละหมาด

และสิ่งที่ส่งเสริมในการละหมาด

การละทิ้งสิ่งดังกล่าวไม่ทำให้ละหมาดเป็นโมฆะ มี 2 ประเภท:
สุนนะฮ์ทางการกล่าว และสุนนะฮ์การกระทำ

หนึ่ง: ซุนนะฮ์ทางการกล่าว:

1- การขอดุอาอ์อัลอิสติฟตาห์ และดุอาอ์นี้มีหลายบท
ส่วนหนึ่งนั้น คือ:

«سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، وَتَبَارَكَ اسْمُكَ، وَتَعَالَى جَدُّكَ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا عَرْشُكَ»

"มหาบริสุทธิ์ยิ่งแด่อัลลอฮ์และด้วยการสรรเสริญพระองค์
และพระนามของพระองค์จำเริญยิ่งแล้ว

และบารมีของพระองค์สูงส่งยิ่งแล้ว

และไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์"¹

2- การกล่าว อีสติอาซะฮ์

(อะอูซุบิลลาฮิมินชัฮ์ญอนเราะญิม) ก่อนอ่านฟาติหะฮ์
คือการกล่าวว่า: «أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ» ความว่า
“ฉันขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์จากชัยฏอนที่ถูกสาปแช่ง”

3. การอ่านบัสมะละฮ์ (บิสมิลลาฮ์) ก่อนการอ่าน
คือการกล่าวว่า (بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ)
(บิสมิลลาฮิรเราะห์มานิรเราะหีม)

4. การอ่านตัสบีห์มากกว่าหนึ่งครั้งในขณะรูกูอ์และสุญูด

5- การกล่าวบทต่อไปนี้มากกว่าหนึ่งครั้ง:

¹ บันทึกโดยอัลบุคอรี (743) และมุสลิม (399)

«رَبِّ اغْفِرْ لِي».

"โอ้อพระผู้อภิบาลได้โปรดอภัยให้ฉันด้วยเถิด"

ระหว่างสองสุญุด.

6- กล่าว:

«مَلَأَ السَّمَاوَاتِ، وَمَلَأَ الْأَرْضَ، وَمَلَأَ مَا بَيْنَهُمَا، وَمَلَأَ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ
بَعْدُ».

"การสรรเสริญที่เต็มชั้นฟ้าทั้งหลาย และเต็มแผ่นดิน
และเต็มสิ่งที่อยู่ระหว่างทั้งสองนั้น
และเต็มทุกสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์ภายหลังจากนั้น"
หลังจากการกล่าว:

«رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ».

(ร็อบบะนา

วะละกัลหัมดุ)"โอ้อพระผู้อภิบาลของเราและการสรรเสริญเป็น
สิทธิของพระองค์"¹.

7- การอ่านซูเราะฮ์หลังจากอัลฟาตีหะฮ์

8- กล่าว:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ، وَمِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا
وَالْمَمَاتِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ».

"โอ้อัลลอฮ์

ฉันขอความคุ้มครองจากพระองค์ให้พ้นจากการลงโทษในนรก
กฤษฎะฮันนัม และการลงโทษในหลุมศพ

¹ บันทึกโดยอัสติรมิซีย (266)

และจากความโกลาหลหรือบททดสอบขณะที่มีชีวิตและหลังความตาย และจากฟิทัศนะของดัจญาล"¹. และบทดุอาอ์อื่นๆ จากนั้น ในการอ่านตะชะฮุดครั้งสุดท้าย

สอง: ชุมนะฮ์ทางการกระทำ

1-

การยกมือทั้งสองให้อยู่ในแนวเดียวกับบ่าทั้งสองหรือใบหูทั้งสอง ในสี่ตำแหน่ง:

ก- ขณะตักปีรอตูลิห์รอม

ข- ขณะรูกูอ์

ค- ขณะยกศีรษะขึ้นจากการรูกูอ์

ง-

การยกมือทั้งสองขณะลุกขึ้นละหมาดต่อในร็อกอะฮ์ที่สาม

2- การวางมือขวาลงบนมือซ้ายบนหน้าอก ขณะยืน ทั้งก่อนและหลังรูกูอ์

3- การมองที่สุญูด

4- แยกต้นแขนทั้งสองให้ห่างจากสีข้างทั้งสองขณะสุญูด

5- การแยกท้องออกจากต้นขาทั้งสองขณะสุญูดทั้งสอง

6- การนั่งอิฟติรอซในทุกการนั่งของการละหมาด ยกเว้นในการตะชะฮุดสุดท้ายของการละหมาดที่มี 3 และ 4 ร็อกอะฮ์

7-

การนั่งแบบตะวัรรูก์ในตะชะฮุดครั้งที่สองของการละหมาด 3 หรือ 4 ร็อกอะฮ์

¹ บันทึกโดย มุสลิม (588)

เจ็ด: รูปแบบการละหมาด

1- ท่านเราะสูลุลลอฮฺ ﷺ เมื่อท่านยืนขึ้นเพื่อทำละหมาด ท่านจะหันหน้าไปทางกิบละฮฺ ยกมือทั้งสองขึ้น โดยหันฝ่ามือไปทางกิบละฮฺ แล้วท่านกล่าวว่า:

«اللَّهُ أَكْبَرُ».

(อัลลอฮฺ อักบาร)

2- หลังจากนั้นท่านจะเอามือขวาวางบนมือซ้าย แล้วเอามือทั้งสองทาบบนหน้าอก

3- จากนั้นท่านจะกล่าวดออาฮ์อิสติฟตะห์ ซึ่งท่านจะไม่ยึดติดกับบทใดบทหนึ่งเป็นประจำ ดังนั้น บทดออาฮ์อิสติฟตะห์ทุกบทที่ได้รับการยืนยันจากท่าน (นบีมุฮัมมัด) สามารถใช้อ่านได้ และส่วนหนึ่งจากบทดออาฮ์นั้นคือ:

«سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، وَتَبَارَكَ اسْمُكَ، وَتَعَالَى جَدُّكَ، وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ».

"มหาบริสุทธิ์ยิ่งแต่อัลลอฮฺและด้วยการสรรเสริญพระองค์ และพระนามของพระองค์จำเริญยิ่งแล้ว และบารมีของพระองค์สูงส่งยิ่งแล้ว และไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์"

4- หลังจากนั้นท่านจะกล่าว:

«أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ، بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ».

"ฉันขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮฺจากชัยฏอนที่ถูกสาปแช่ง ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ"

5- จากนั้นท่านจะอ่านซูเราะฮ์อัลฟาติหะฮ์
เมื่ออ่านจบแล้วท่านจะกล่าว “อามีน”.

6- จากนั้นท่านจะอ่าน (ซูเราะฮ์หรืออายะฮ์)
ที่สะดวกจากอัลกุรอาน
และท่านจะอ่านด้วยเสียงที่ดังในละหมาดซุบฮิ
และในสองร็อกอะฮ์แรกของละหมาดมักริบและอิชาฮ์
และท่านจะอ่านด้วยเสียงไม่ดังอื่นจากเวลาดังกล่าวนั้น
และท่านจะละหมาดร็อกอะฮ์แรกยาวกว่าร็อกอะฮ์ที่สองในทุก
เวลาละหมาด

7-
จากนั้นท่านจะยกมือทั้งสองเหมือนกับที่ยกขณะตักบีรอตูลิ
ห์รอม จากนั้นท่านจะกล่าว: «อัลลอฮ์อักบัร»
และทรุดกายลงสู่การรุกวฮ์ (กัมศิระฮะ)
และท่านจะวางมือทั้งสองจับที่เข่าทั้งสอง
แยกนิ้วมือออกจากกัน และกดให้มัน แล้วเหยียดหลังให้ตรง
และให้ศีรษะอยู่ในระดับแนวเดียวกับหลัง
โดยไม่ยกให้สูงหรือกดให้ต่ำ และท่านจะกล่าวว่า:

«سُبْحَانَ رَبِّيَ الْعَظِيمِ» مرة.

"มหาบริสุทธิ์พระผู้อภิบาลของข้าผู้ทรงเกรียงไกรยิ่ง"
(หนึ่งครั้ง) และขั้นต่ำของความสมบูรณ์คือสามครั้ง
ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

8- จากนั้นท่านจะเงยศีรษะขึ้น พร้อมกล่าวว่า :

«سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ».

"อัลลอฮ์ทรงได้ยินผู้ที่สรรเสริญพระองค์"

และท่านจะยกมือทั้งสองของท่านเหมือนกับที่ยกในเวลารุกู้อ

9- แล้วเมื่อท่านยืนตัวตรงแล้ว ท่านจะกล่าวว่า :

«اللَّهُمَّ رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ، حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا فِيهِ، مَلَأَ السَّمَاءَ، وَمَلَأَ الْأَرْضَ، وَمَلَأَ مَا بَيْنَهُمَا، وَمَلَأَ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ، أَهْلَ الثَّنَاءِ وَالْمَجْدِ، أَحَقُّ مَا قَالَ الْعَبْدُ، وَكُنَّا لَكَ عَبْدٌ، لَا مَانِعَ لِمَا أُعْظِيتَ، وَلَا مُعْطِي لِمَا مَنَعْتَ، وَلَا يَنْفَعُ دَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجُدُّ».

"โอ้อัลลอฮ์

โอ้พระผู้อภิบาลของเรา

และการสรรเสริญทั้งหลายนั้นแด่พระองค์

ด้วยการสรรเสริญที่มากมายดียิ่งและประเสริฐยิ่ง

จนเต็มชั้นฟ้า และเต็มแผ่นดิน และเต็มสิ่งที่อยู่ระหว่างทั้งสอง

และเต็มทุกสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์ภายหลังจากนั้น

ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญและความทรงเกียรติ

เป็นถ้อยคำที่สัจจริงยิ่งที่สุดที่บ่าวกล่าว

และเราทุกคนเป็นบ่าวของพระองค์

ไม่มีผู้ใดสามารถขัดขวางสิ่งที่พระองค์ทรงปรารถนา

และไม่มีผู้ใดสามารถปรารถนาสิ่งที่พระองค์ทรงหวงห้าม

และความยิ่งใหญ่ของผู้ยิ่งใหญ่ยอมไม่ให้เกิดประโยชน์อันใด

ณ พระองค์"¹. และท่านมักจะยืนนานกับการอิอ์ติดาลนี้

10- จากนั้นท่านจะกล่าวตักบีร แล้วลงสู่การสujud

แต่ท่านจะไม่ยกมือ

ท่านจะสujudบนหน้าผาก

จมูก

ฝ่ามือทั้งสอง

เข่าทั้งสอง

และปลายนิ้วเท้าทั้งสอง

ท่านจะให้ปลายนิ้วมือและปลายเท้าชี้ไปทางกิบละฮ์

¹ บันทึกโดย อบูดาอูด (5168)

และท่านจะคงความพอเหมาะในการสujud
ท่านจะทำให้หน้าผากพร้อมกับจมูกของท่านจรดพื้น
ค้ำยันด้วยฝ่ามือทั้งสอง และยกศอกทั้งสองขึ้น
และกางต้นแขนทั้งสองออกจากสีข้างของท่าน
และยกท้องขึ้นให้พ้นต้นขาทั้งสองข้าง
และต้นขาทั้งสองของท่านให้แยกออกจากหน้าแข้งทั้งสองของ
ท่าน และจะกล่าวขณะสujudว่า:

«سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى».

"มหาบริสุทธิ์แด่พระผู้อภิบาลของข้าผู้ทรงสูงส่งยิ่ง"
หนึ่งครั้ง และขั้นต่ำของความสมบูรณ์คือสามครั้ง
ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

และวิงวอนขอด้วยบทดุอาอ์ที่มีรายงานไว้

11-จากนั้นท่านจะเงยศีรษะขึ้น พร้อมกล่าวว่า «อัลลอฮ์
อักบรฺ» แล้วท่านจะตะแคงเท้าซ้ายแล้วนั่งทับบนมัน
และให้เข่าขวาขึ้น ท่านจะวางมือบนต้นขา
แล้วหลังจากนั้นท่านจะกล่าวว่า:

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي، وَارْحَمْنِي، وَاجْبُرْنِي، وَاهْدِنِي، وَارْزُقْنِي».

"โอ้อัลลอฮ์ได้โปรดอภัยให้ฉัน เมตตาฉัน ดูแลแก้ไขฉัน
ชี้นำฉัน ประทานปัจจัยยังชีพแก่ฉันด้วยเถิด"¹

12- จากนั้นท่านจะกล่าวว่า "อัลลอฮ์ อักบรฺ" แล้วสujud
และให้ปฏิบัติในสujudครั้งที่สองเหมือนกับสujudครั้งแรก
(ทั้งคำกล่าวและการปฏิบัติ)

¹ บันทึกโดย อัลดติรมิซีย (284)

13- จากนั้นท่านก็เงยศีรษะขึ้นพร้อมกล่าวตักบิร (อัลลอฮ์
อัคร) และลุกขึ้นยืนโดยใช้ปลายเท้า
โดยอาศัยเข่าและต้นขาเป็นหลัก

14- เมื่อท่านได้ยืนตรงเรียบร้อยแล้ว ท่านจะอ่าน
แล้วท่านจะทำการละหมาดร็อกอะฮ์ที่สองเหมือนกับร็อกอะฮ์แ
รก

15- จากนั้นให้นั่งตะชะฮุดครั้งแรกแบบอิฟติรอซ
เสมือนกับการนั่งระหว่างสองสujud
ท่านจะวางมือขวบบนต้นขาขวา
และวางมือซ้ายบนต้นขาซ้าย
และทำให้นิ้วหัวแม่มือข้างขวาเป็นนางชนกับนิ้วกลาง
และชี้ด้วยนิ้วชี้ แล้วมองไปที่นั๊วนั้น และท่านจะกล่าวว่า:

«الْحَمْدُ لِلَّهِ وَالصَّلَاةُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ
وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا
شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ».

"ความเคารพความกักดี
และคุณธรรมทั้งหลายเป็นสิทธิของอัลลอฮ์
ขอความสันติสุขความเมตตาจากอัลลอฮ์
และความจำเจริญแห่งพระองค์จงมีแด่ท่านโอ้ท่านนบี
ขอความสันติสุขจงมีแด่พวกเราและแก่บรรดาบ่าวที่มีคุณธรรม
แห่งอัลลอฮ์
ฉันขอปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์
เพียงผู้เดียว ไม่มีผู้ใดเป็นภาคีสำหรับพระองค์
และฉันขอปฏิญาณว่ามุฮัมมัดเป็นบ่าวและศาสนทูตของพระ

องค์" และท่านมักจะทำให้การนั่งนี้สั้น

16-จากนั้นท่านจะลุกขึ้นพร้อมกับกล่าวตักบีร
แล้วละหมาดในร็อกอะฮ์ที่สามและที่สี่
และท่านจะทำให้ทั้งสองร็อกอะฮ์นั้นสั้นกว่าสองร็อกอะฮ์แรก
และท่านจะอ่านอัลฟาติหะฮ์ในทั้งสองร็อกอะฮ์นั้น

17- จากนั้นท่านจะนั่งแบบตะวัรรูก ในตะชะฮุดครั้งสุดท้าย
และการนั่งแบบตะวารูก

คือการวางเท้าซ้ายให้พ้นออกมาทางด้านขวา
ส่วนเท้าขวาดั้งขึ้น และวางก้นลงบนพื้น

18- จากนั้นให้อ่านตะชะฮุดครั้งสุดท้าย
ซึ่งเหมือนกับการอ่านตะชะฮุดครั้งแรก
และท่านจะเพิ่มจากเดิมด้วย:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ
مَجِيدٌ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ».

"โอ้อัลลอฮ์

ขอทรงประทานการสดุดีแด่มุฮัมมัดและวงศ์วานของมุ
ฮัมมัดเช่นที่พระองค์ทรงประทานการสดุดีแด่วงศ์วานของอิบรอฮีม

แท้จริงพระองค์นั้นทรงยิ่งด้วยการสรรเสริญและบารมีอันสูงส่ง
โอ้อัลลอฮ์

ขอทรงประทานความจำเริญแด่มุฮัมมัดและวงศ์วานของมุ
ฮัมมัดเช่นที่พระองค์ทรงประทานความจำเริญแด่วงศ์วานของอิบรอฮีม

แท้จริงพระองค์นั้นทรงยิ่งด้วยการสรรเสริญและบารมีอันสูงส่ง

"

19-

และขอความคุ้มครองจากอัลลอฮ์ให้พ้นจากการลงโทษในร
กยะฮันนัม และจากการลงโทษในหลุมศพ
และจากฟิต้นะฮ์ของการมีชีวิตและความตาย
และจากฟิต้นะฮ์ของอัล-

มะซีหัดัจญาล และขออ้อฮ์ด้วยบทอ้อฮ์ต่าง
ๆ ที่มีระบุไว้ในอัลกรุอานและซุนนะฮ์

20- จากนั้นให้สลามโดยหันไปทางขวา พร้อมกล่าวว่า :

«السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ»

"ความसानติสุขความเมตตาจากอัลลอฮ์จะเกิดขึ้นแก่พว
กท่าน" และทางด้านซ้ายของเขาก็เช่นเดียวกัน
การให้สลามเริ่มต้นขณะหันหน้าไปยังทิศกิบละฮ์
และสิ้นสุดเมื่อการหันเสร็จสิ้น

แปด: สิ่งที่ไม่ควรปฏิบัติ (มักรูบ) ในการละหมาด:

1. การเหลียวมองโดยไม่มีเหตุผลที่จำเป็น
2. การเงยสายตาสู่ท้องฟ้า
3. การหลับตาโดยปราศจากความจำเป็น
4. การทาบท่อนแขนทั้งสองราบกับพื้นขณะสุญุด
5. การคลุมปากและจมูกโดยไม่มี ความจำเป็น
6. การละหมาดขณะกลืนปัสสาวะหรืออุจจาระ
หรือขณะมีอาหารถูกเตรียมไว้อยู่ตรงหน้าที่ตนอยากรับประทาน

7-

เช็ดหน้าผากและจมูกจากร่องรอยของการสุญุดที่ติดอยู่กับที่

งสอง

และไม่เป็นไรในการเซ็ดเซ่นนั้นหลังเสร็จจากการละหมาด

8- การฟังกำแพงและสิ่งในทำนองเดียวกันขณะยืน โดยไม่มีความจำเป็น

เก้า : สิ่งที่ทำให้เสียละหมาด:

1- การกินและดื่ม

2- การกล่าวคำต่างๆ ที่ออกนอกเรื่องละหมาด

3- การหัวเราะและการส่งเสียงดังด้วยการหัวเราะ

4-

การเจตนาละทิ้งรุกนหรือสิ่งที่เป็นวาญิบของการละหมาด

5- การจงใจเพิ่มรุกนหรือเพิ่มร็อกอะฮ์

6- การจงใจกล่าวสลามก่อนอิหม่าม

7- การเคลื่อนไหวมาก ๆ และติดต่อกัน

(คือการเคลื่อนไหวที่ไม่เกี่ยวกับการละหมาด)

โดยไม่มีความจำเป็น

8- การกระทำสิ่งที่ขัดกับหนึ่งในเงื่อนไขของการละหมาด ได้แก่ การเสียน้ำละหมาด การเปิดเผยเอาเราะฮ์โดยเจตนา การหันเหร่างกายออกจากกิบละฮ์อย่างมากโดยไม่มีความจำเป็น และการตัดเจตนาละหมาด

สิบ: การสูญุดสะฮ์รีย:

อัศ-สะฮ์รีย คือการลืม และแท้จริงท่านเราะซูล ﷺ ได้ลืมในการละหมาด

เนื่องจากการลืมนั้นเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นได้กับมนุษย์ทุกคน และการลืมของท่านนบี ﷺ นั้น ถือเป็นส่วนหนึ่งจากความสมบูรณ์แห่งความโปรดปรานของ

และหากรู้ก่อนที่ทั้งนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ใช่ตัวบีบรัดหรือห่อหุ้ม
เช่น รุกข์หรือสุญญ
และเขารู้ได้ก่อนที่จะเริ่มการอ่านในรูกะฮ์ถัดไป
ก็จำเป็นที่จะต้องกลับไปทำรูกะฮ์นั้นและสิ่งที่ตามมาหลังจากนั้น

หากเขาระลึกได้หลังจากได้เริ่มการอ่านในรูกะฮ์ถัดไปแล้ว
รูกะฮ์ที่เขาได้ละทิ้งสิ่งนั้นไว้ถือว่าเป็นโมฆะ
และรูกะฮ์ถัดไปจะถูกนับแทนรูกะฮ์นั้น

ข- การละทิ้งสิ่งที่เป็นวาญิบของการละหมาด: เช่น:
การสืบทอดชะฮีดครั้งแรก หรือการสืบทอดสปีทในรูกะฮ์
ดังนั้นในกรณีนี้: ให้ทำการสุญญะฮ์วี

3- กรณีที่สาม: เกิดความไม่แน่ใจ (สงสัย):

ตัวอย่าง:

หากสงสัยว่าได้ละหมาดไปสามหรือสี่รูกะฮ์ในละหมาดดุฮริ
ดังนั้นในกรณีนี้:

ก-

หากมีความรู้สึกมีน้ำหนักไปทางใดทางหนึ่งมากกว่าสำหรับเขา
ก็ให้ทำตามนั้น แล้วจึงสุญญชะฮ์วี

ข- หากไม่มีความรู้สึกในการให้น้ำหนักเด่นชัด
จำเป็นต้องยึดหลักบนความแน่นอน และทำสุญญชะฮ์วี

หากความสงสัยเกิดขึ้นหลังจากละหมาดแล้ว

หรือเขาเป็นผู้ที่มีความสงสัยบ่อย

ก็ไม่ต้องใส่ใจต่อความสงสัยนั้น

ข้อชี้แจง: ให้ทำการสุญญชะฮ์วีก่อนให้สลาม
หากเป็นเพราะการบกพร่อง

หรือเพราะความสงสัยและเขาไม่สามารถให้น้ำหนักสิ่งใดได้
และให้ทำหลังจากให้สละมา: หากเกิดจากการเพิ่ม
หรือเนื่องจากความสงสัยที่ได้ปฏิบัติตามสิ่งที่มีน้ำหนักกว่า
และในกรณีนี้เป็นเรื่องที่เปิดกว้าง อินชาอัลลอฮ์ ตะอาลา

สิบเอ็ด: เวลาต่างๆ ที่ห้ามละหมาด:

โดยหลักพื้นฐานแล้ว

การละหมาดเป็นที่ยอนุญาตในทุกเวลา

แต่ศาสนาได้กำหนดห้ามการละหมาดในบางช่วงเวลา ดังนี้:

1- หลังการละหมาดยามเช้าจนถึงดวงอาทิตย์ขึ้น
และการขึ้นของดวงอาทิตย์เท่ากับหอกตามที่ได้เห็นด้วยตาเปล่า
า

2- เมื่อดวงอาทิตย์อยู่ตรงกลางท้องฟ้าจนกระทั่งคล้อยต่ำ
ลง ซึ่งเป็นช่วงเวลาต้องห้ามที่สั้นที่สุด

3- หลังจากละหมาดอัศร์ จนกระทั่งดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า
ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานที่สุด

การละหมาดที่ยอนุญาตให้กระทำได้ในเวลาต้องห้าม:

1- การขดใช้ละหมาดฟรฎูที่เลยเวลา

2- การละหมาดที่มีสาเหตุ เช่น:

การละหมาดตะฮียะตุลมัสยิด

การละหมาดสองร็อกอะห์ของตอวาฟ การละหมาดคุซุฟ
และการละหมาดญะนาซะฮ์

3- การขดใช้ละหมาดซุนนะฮ์ฟัจรีย์หลังละหมาดฟัจรีย์

สิบสอง: การละหมาดญะมาอะฮ์:

นับเป็นศาสนพิธีอันยิ่งใหญ่ประการหนึ่งจากบรรดาศาสน
พิธีของอิสลาม

นั่นคือการละหมาดญะมาอะฮ์ตามมัสยิดทั้งหลาย
บรรดามุสลิมเห็นพ้องกันว่า
การละหมาดห้าเวลาในมัสยิดเป็นหนึ่งในการเคารพภักดีที่ถูก
เน้นย้ำให้รักษาอย่างยิ่ง
และเป็นการเข้าใกล้อัลลอฮ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ยิ่งไปกว่านั้น
ยังเป็นสัญลักษณ์แห่งศาสนาอิสลามที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

1- บทบัญญัติเกี่ยวกับการละหมาดญะมาอะฮ์:

การละหมาดญะมาอะฮ์ที่มีสญูดสำหรับละหมาดห้าเวลาเป็น
ข้อบังคับ (วาญิบ) สำหรับผู้ชายที่มีความสามารถ
ทั้งที่บ้านและเวลาเดินทาง
เป็นข้อบังคับทั้งในยามปกติและปลอดภัย
และในยามที่มีความหวาดกลัว

และหลักฐานที่บ่งบอกถึงความวาญิบของการละหมาดญะ
มาอะฮ์ ได้แก่ อัลกุรอานและซุนนะฮ์
ตลอดจนการปฏิบัติของบรรดามุสลิมที่สืบทอดกันมาศตวรรษ
แล้วศตวรรษเล่า รุนหลังสืบจากรุ่นก่อน

ส่วนหนึ่งจากคัมภีร์ คือ คำตรัสของอัลลอฮ์ ตะอาลา ที่ว่า :

﴿وَإِذَا كُنْتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلْتَقُمْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ مَعَكَ...﴾

"และเมื่อพวกเขาอยู่ในหมู่พวกเขา
แล้วเจ้าได้ให้มีการปฏิบัติละหมาดขึ้นแก่พวกเขา ดังนั้น
กลุ่มหนึ่งจากพวกเขาก็จะยืนละหมาดร่วมกับเจ้า..."

(อัลนิสาฮ์ : 102)

ซึ่งอายะฮ์ได้บ่งชี้ถึงการยืนยันความเป็นวาญิบของการละหมาด
ดญะมาอะฮ์

เนื่องจากไม่มีการอนุญาตให้มุสลิมละทิ้งการละหมาด
แม้ในยามที่หวาดกลัว ดังนั้น
หากการละหมาดไม่เป็นศาสนกิจที่ต้องปฏิบัติ (วาญิบ)
เหตุผลอันดับแรกที่ทำให้การละหมาดไม่ต้องกระทำก็คือควา
มหวาดกลัว การละทิ้งการละหมาดร่วมกับผู้คนที่มัสยิด
และความเกียจคร้านต่อการละหมาดดังกล่าว
ถือเป็นหนึ่งในคุณลักษณะที่เด่นชัดที่สุดของคนมุนาฟิก

หลักฐานจากสุนนะฮ์ของท่านนบี ﷺ มีหะดีษจำนวนมาก
ส่วนหนึ่งคือ:

สิ่งที่บันทึกไว้ในเศาะฮิห์ของมุสลิม

أَنَّ رَجُلًا أَعَى قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، لَيْسَ لِي قَائِدٌ يَقُودُنِي إِلَى الْمَسْجِدِ، فَسَأَلَهُ أَنْ
يُرَخِّصَ لَهُ أَنْ يُصَلِّيَ فِي بَيْتِهِ، فَرَخَّصَ لَهُ، فَلَمَّا وَلَّى دَعَا فَقَالَ: «هَلْ تَسْمَعُ النَّدَاءَ؟»
قَالَ: نَعَمْ، قَالَ: «فَأَجِبْ».

มีชายตาบอดคนหนึ่งกล่าวว่า “โอ้ท่านเราะซูลุลลอฮ์
แท้จริงฉันไม่มีผู้ช่วยประกอบฉันไปยังมัสยิด”
เขาจึงขอท่านนบี ﷺ อนุญาตให้เขาละหมาดที่บ้าน
แล้วท่านก็อนุญาตให้ แต่เมื่อเขาหันหลังจะกลับ
ท่านเรียกเขาไว้และกล่าวว่า “ท่านได้ยินเสียงอะซานหรือไม่?”
เขากล่าวว่า ได้ยิน ท่านจึงกล่าวว่า
“ถ้าอย่างนั้นก็จงตอบรับ”¹.

ดังนั้นท่านนบี ﷺ จึงสั่งให้เขาไปละหมาดญะมาอะฮ์ที่มัสยิด
และให้ตอบรับการเรียกร้อง ทั้งๆ ที่เขาเป็นคนตาบอด

¹ บันทึกโดยมุสลิม (1484)

และแม้ต้องเผชิญกับความลำบากก็ตาม
จากเหตุการณ์นั้นแสดงให้เห็นว่าการละหมาดญะมาอะฮ์นั้น
เป็นวาญิบ

2- สิ่งที่ทำให้ถือว่าทันละหมาดญะมาอะฮ์:

การละหมาดญะมาอะฮ์จะถือว่าทันด้วยการทันหนึ่งร็อกอะฮ์
ของการละหมาดร่วมกับอิหม่าม ดังที่ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า:

«مَنْ أَدْرَكَ رُكْعَةً مِنَ الصَّلَاةِ فَقَدْ أَدْرَكَ الصَّلَاةَ».

"ผู้ใดที่ทันละหมาดเพียงหนึ่งร็อกอะฮ์
ถือว่าเขาทันละหมาด"¹.

3- สิ่งที่ทำให้ทันร็อกอะฮ์:

ถือว่าทันร็อกอะฮ์ด้วยการทันรูกูฮ์
เมื่อผู้ตามที่มาช้าทันขณะที่อิหม่ามกำลังรูกูฮ์
จำเป็นต้องกล่าวตักบีเราะตุลอิห์รอหมขณะยืน
แล้วทำการรูกูฮ์พร้อมกับกล่าวตักบีร์อีกครั้งขณะรูกูฮ์
และหากในขณะยืน เขากล่าวเพียงตักบีเราะตุลอิยะรอหม
(ตักบีร์เข้าพิธีละหมาด) เท่านั้น
ก็ถือว่าเพียงพอแทนตักบีร์ของการรูกูฮ์

4-

เหตุจำเป็นที่อนุโลมให้บุคคลละทิ้งละหมาดญะมาอะฮ์:

1- การเจ็บป่วย

หากทำให้การไปเข้าร่วมละหมาดวันศุกร์และละหมาดญะมาอะฮ์เป็นที่ยากลำบาก

2- การอดกลั้นปัสสาวะหรืออุจจาระ

¹ บันทึกโดยอัลบุคอรี (609) และมุสลิม (602)

เพราะการอดกลั้นทั้งสองอย่างทำให้ความทุกข์ในการละหมาดหมดไป และเป็นอันตรายต่อร่างกาย

3- เมื่อมีอาหารอยู่ตรงหน้าในขณะที่บุคคลนั้นกำลังหิวหรือหัวใจของเขาโหยหาอาหารโดยไม่ให้สิ่งนี้กลายเป็นนิสัยหรือข้ออ้างเพื่อไม่เข้าร่วมละหมาดญะมาอะฮ์

4.

ความกลัวที่มีเหตุอันควรต่อชีวิตหรือทรัพย์สินหรือสิ่งอื่น ๆ

สิบสาม: การละหมาดในยามหวาดกลัว

มีการบัญญัติให้ทำการละหมาดในยามหวาดกลัวในทุกการสู้รบที่อนุมัติตามบทบัญญัติ เช่น การสู้รบกับบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา บรรดาผู้กบฏ และบรรดาผู้ร้ายปล้นสะเดม ดังคำดำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า:

﴿إِنْ خِفْتُمْ أَنْ يَفْتِنَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا...﴾

"หากพวกเจ้ากลัวว่าบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะข่มเหงรังแกพวกเจ้า" (ซูเราะฮ์ อัน-นินสาฮ์ : 101) และให้เทียบเคียงกับหลักดังกล่าวต่อไปยังส่วนที่เหลือในหมู่บรรดาผู้ที่อนุญาตให้ทำการสู้รบกับพวกเขา

และการละหมาดในยามหวาดกลัวถูกบัญญัติด้วยเงื่อนไขสองประการ คือ:

1) ต้องเป็นศัตรูที่ศาสนาอนุญาตทำสงครามได้

2-

ต้องรู้สึกกลัวถึงการโจมตีของพวกเขาต่อมุสลิมในขณะที่ละหมาด

คุณลักษณะการละหมาดในยามกลัว

การละหมาดเคาฟี่มีหลายรูปแบบ แต่ที่เป็นที่รู้จักมากที่สุด
ดังที่มีรายงานในหะดีษของท่านสะฮัล เราะฎียัลลอฮุอันฮุ:

أَنَّ طَائِفَةً صَفَّتْ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ، وَطَائِفَةٌ وَجَّاهَ الْعَدُوَّ، فَصَلَّى بِالَّتِي مَعَهُ رُكْعَةً، ثُمَّ
ثَبَتَ قَائِمًا، وَأَتَمُّوا لِأَنْفُسِهِمْ، ثُمَّ انْصَرَفُوا، وَصَفُّوا وَجَّاهَ الْعَدُوَّ، وَجَاءَتِ الطَّائِفَةُ
الْأُخْرَى، فَصَلَّى بِهِمُ الرُّكْعَةَ الَّتِي بَقِيَتْ مِنْ صَلَاتِهِ، ثُمَّ ثَبَتَ جَالِسًا، وَأَتَمُّوا
لِأَنْفُسِهِمْ، ثُمَّ سَلَّمَ بِهِمْ.

กลุ่มหนึ่งได้ยืนละหมาดพร้อมกับท่านนบี ﷺ
และอีกกลุ่มหนึ่งเผชิญหน้ากับศัตรู
จากนั้นท่านนบีได้นำละหมาดหนึ่งร็อกอะฮ์แก่กลุ่มที่อยู่กับท่าน

แล้วท่านก็ยืนนิ่งเพื่อให้พวกเขาละหมาดให้สมบูรณ์ด้วยตัวเอง
จากนั้นพวกเขาก็หันไปเผชิญหน้ากับศัตรู แล้วกลุ่มอื่นๆ
ก็เข้ามา ท่านนบีก็ละหมาดหนึ่งร็อกอะฮ์ที่เหลือให้กับพวกเขา
จากนั้นท่านก็นั่งนิ่งเพื่อให้พวกเขาละหมาดให้สมบูรณ์ด้วยตัว
เอง แล้วท่านก็ให้สลามกับพวกเขา¹.

และสิ่งที่เราได้ประโยชน์จากการละหมาดในยามหวาดกลัว
ว (ละหมาดเคาฟี่) คือ:

1. ความสำคัญของการละหมาดในศาสนาอิสลาม
และความสำคัญของการละหมาดญะมาอะฮ์
เพราะแท้จริงมันไม่ถูกยกเว้นแม้ในสภาวะคับขันเหล่านี้
- 2- การขจัดความล่าบากออกจากประชาชาตินี้

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (4130) และมุสลิม (842)

แสดงถึงความง่ายดายของบทบัญญัติของอิสลาม
และแสดงถึงความเหมาะสมของศาสนานี้กับทุกยุคทุกสมัยและ
ทุกสถานที่

3-

แสดงถึงความสมบูรณ์แบบของบทบัญญัติแห่งศาสนาอิสลาม
ว่าเป็นบทบัญญัติที่เหมาะสมกับทุกสภาพการณ์

สิบสี่: การละหมาดวันศุกร์:

หนึ่ง: ข้อชี้ขาดทางบทบัญญัติ:

การละหมาดวันศุกร์เป็นฟัรฎูอื่นสำหรับมุสลิมทุกคนที่เป็น
ชาย บรรลุนิติภาวะ มีสติสัมปชัญญะ
พำนักอาศัยในพื้นที่นั้น และไม่มีข้ออ้างที่สมเหตุสมผล
(เช่นเจ็บไข้)

เนื่องจากอัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ
وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ①﴾

โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย เมื่อได้มีเสียงร้องเรียก (อะซาน)
เพื่อทำละหมาดในวันศุกร์ ก็จงรีบเร่งไปสู่การรำลึกถึงอัลลอฮ์
และจงละทิ้งการค้าขายเสีย

นั่นเป็นการดีสำหรับพวกเจ้าหากพวกเจ้ารู้ (อัลญุมอะฮ์ : 9)

และอันเนื่องด้วยคำกล่าวของท่านนบี ﷺ ที่กล่าวไว้อีกว่า:

«لَيَنْتَهِيَنَّ أَقْوَامٌ عَن وَّدْعِهِمُ الْجُمُعَاتِ، أَوْ لَيَخْتَمَنَّ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ، ثُمَّ لَيَكُونُنَّ
مِنَ الْغَافِلِينَ».

"แน่นอน

จะมีชนกลุ่มหนึ่งที่จะละเลยการละหมาดวันศุกร์ของพวกเขา
หรืออัลลอฮ์จะทรงประทัບตราบนหัวใจของพวกเขา
แล้วพวกเขาก็จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของผู้ที่หลงลืม"¹

สอง: เงื่อนไขการละหมาดวันศุกร์ที่ถูกต้อง

1-

เวลา:

เวลาสำหรับละหมาดนี้เช่นเดียวกับเวลาละหมาดซุฮร ดังนั้น
ถือว่าใช้ไม่ได้หากทำก่อนเวลาของมัน

และหลังจากพ้นเวลาแล้ว

2-

ให้มีผู้เข้าร่วมเป็นญะมาอะฮ์

และจำนวนขั้นต่ำของญะมาอะฮ์คือสามคน

ตามทัศนะที่ถูกต้อง

ดังนั้น

การละหมาดนั้นจะไม่ถูกต้องหากทำคนเดียว

หรือทำแค่สองคน

3-

ผู้ละหมาดจะต้องเป็นผู้พำนักอาศัยในที่ที่มีสิ่งปลูกสร้างที่ใช้
ป็นที่อยู่อาศัยตามปกติวิสัย

ไม่ว่าจะทำจากคอนกรีตเสริมเหล็ก

หรือจากหิน

หรือจากดินเหนียว

หรืออื่นๆ

ดังนั้น

การละหมาดวันศุกร์จึงไม่ถูกต้องสำหรับผู้ที่อยู่อาศัยอยู่ในเตนท์

หรือกระโจม

ซึ่งไม่ได้ตั้งเป็นถื่นฐานอย่างถาวร

แต่จะย้ายที่อยู่ไปเรื่อยๆ

เพื่อหาแหล่งอาหารสำหรับปศุสัตว์ของพวกเขา

4-

เริ่มด้วยสองคุญบะฮ์

เนื่องจากท่านนบี

ﷺ

¹ บันทึกโดยมุสลิม (865)

ได้ปฏิบัติเช่นนั้นอย่างสม่ำเสมอ

สาม: องค์ประกอบ (รูกน) สำหรับสองคุบะฮ์วันศุกร์

1- การสรรเสริญต่ออัลลอฮ์ และการกล่าวปฎิญาณทั้งสอง

2- การกล่าวเศาะละวาตแก่ท่านนบี ﷺ

3- การสั่งเสียให้ยาเกรงอัลลอฮ์

4- การอ่านบางส่วนจากอัลกุรอาน

5- เนื้อหาคำตักเตือน

สี่: สิ่งที่ส่งเสริมให้กระทำในคุบะฮ์ทั้งสองของวันศุกร์

1- กล่าวคุบะฮ์บนมิมบ์.

2- การคั่นระหว่างสองคุบะฮ์ด้วยการนั่งเล็กน้อย 3-

การขอดอาอ์ในทั้งสองนั้นให้แก้บรรดาสุลิมและผู้ปกครองกิจการของพวกเขา

4- ใช้เวลาให้สั้นในการอ่านคุตบะฮ์ทั้งสอง

5- คอติบกล่าวสลามแก่ผู้คนขณะขึ้นมิมบ์

ห้า: สิ่งที่ควรปฏิบัติ (สุนนะฮ์) ในวันศุกร์:

1- แปรงฟัน

2- การใช้น้ำหอม

3- ออกไปละหมาดวันศุกร์ตั้งแต่เนิ่น ๆ

4- ไปมัสยิดด้วยการเดินเท้าและไม่โดยสารพาหนะ

5- อยู่ใกล้ผู้ที่เป็นอิมาม

6- ขอดอาอ์.

7- อ่านสุเราะฮ์อัลกะฮ์ฟิ

8- กล่าวเศาะละวาตแก่ท่านนบี ﷺ

หก : สิ่งที่ยำห้ามกระทำสำหรับผู้ที่ต้องละหมาดวันศุกร์

1- ห้ามพูดขณะอิมามอ่านคุบะฮ์ เนื่องจากท่านนบี

ﷺ กล่าวว่:

«إِذَا قُلْتَ لِصَاحِبِكَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ: أَنْصِتْ، وَالْإِمَامُ يُخْطِبُ، فَقَدْ لَعُوتَ».

“เมื่อท่านได้กล่าวแก่เพื่อนของท่านในวันศุกร์ว่า
“จงเงียบ” ในขณะที่อิหม่ามกำลังคุฏบะฮ์ ดังนั้น
แท้จริงท่านได้กระทำการที่เหลวไหลแล้ว”¹. กล่าวคือ:

ฉันได้กล่าวว่า “อัลลัฮว”; และคำว่า “อัลลัฮว” คือ บาป

2- เป็นที่นารังเกียจ (มักรุฮ) ในการก้าวข้ามไหล่ของผู้คน
ยกเว้นในกรณีที่เป็นอิหม่าม
หรือก้าวข้ามเพื่อไปยังช่องว่างที่ว่างอยู่ซึ่งไม่สามารถไปถึงได้
ด้วยวิธีอื่น

การถือว่าหันละหมาดวันศุกร์

ผู้ใดที่หันรูกู้อ์พร้อมกับอิหม่ามในรอกะอะฮ์ที่สองของละหมาดญุมอะฮ์ ถือว่าเขาหันละหมาดญุมอะฮ์ และให้เขาทำให้ครบสองรอกะอะฮ์ หากไม่หันการรูกู้อ์ของร็อกอะฮ์ที่สอง ก็ถือว่าไม่หันละหมาดวันศุกร์ และให้ทำให้ครบเป็นละหมาดซุฮฺรฺสี่ร็อกอะฮ์ เช่นเดียวกัน ใครก็ตามที่พลาดการละหมาดวันศุกร์เพราะหลับหรือด้วยเหตุอื่นใด ก็ให้ละหมาดซุฮฺรฺแทนการละหมาดวันศุกร์นั้น

สิบห้า: การละหมาดของกลุ่มคนที่มืออุปสรรค:

แรก: การละหมาดของผู้ป่วย

หนึ่ง:

จำเป็นที่ผู้ป่วยจะต้องละหมาดเท่าที่มีความสามารถของตน

¹ บันทึกโดยอัลบุคอรีย (934) และมุสลิม (851)

และไม่อนุญาตสำหรับเขาที่จะเลื่อนการละหมาดจนล่วงเวลา
ตราบใดที่สถิติสัมปัญญะของเขายังครบถ้วน

สอง : ผู้ป่วยละหมาดอย่างไร?

1- จำเป็นที่ผู้ป่วยจะต้องละหมาดในสภาพที่ยืน
หากเขาสามารถยืนได้โดยที่ไม่เกิดความยากลำบากหรืออัน
ตราย และให้เขารุกูอและสุญุด

2- หากเขาได้รับความลำบากจากการrukoo (โค้งคำนับ)
หรือการสุญุด แต่เขายังสามารถยืนได้
ให้เขาแสดงท่าrukooขณะยืน และแสดงท่าสุญุดขณะนั่ง

3- หากไม่สามารถละหมาดในสภาพที่ยืนได้
ก็ให้นั่งละหมาด และตามซุนนะฮ์
ให้เขานั่งขัดสมาธิในตำแหน่งการยืน และให้เขาแสดงท่าrukoo
และให้เขาสุญุดกับพื้นหากทำได้ แต่ถ้าหากไม่สามารถ
ก็ให้เขาแสดงท่าสุญุด และด้วยท่าที่ต่ำกว่าท่าของrukoo

4- แต่ถ้าหากว่าไม่สามารถละหมาดในสภาพนั่งได้
ก็ให้เขาละหมาดบนสี่ข้างของเขา
โดยให้ใบหน้าหันไปทางกิบลัต
และสี่ข้างด้านขวาจะประเสริฐกว่าถ้าหากว่าทำได้
และให้เขาทำท่าrukooและสุญุด

5- หากไม่สามารถละหมาดบนสี่ข้างของเขาได้
ก็ให้เขาละหมาดในท่านอนราบหงายบนหลัง
โดยให้เท้าทั้งสองหันไปทางกิบลัต
และให้เขาทำท่าrukooและสุญุด
(ด้วยการโค้งตัวและศีรษะลงเท่าที่จะทำได้แต่ให้การโค้งสำหรับ
บสุญุดต่ำกว่าสำหรับrukoo)

6-

ถ้าหากว่าไม่สามารถผงกด้วยร่างกายของเขาในการรูกู้อ์และ
สยุดได้ ก็ให้เขาผงกศีรษะของเขา
แต่ถ้าหากว่าเกิดความยากลำบากสำหรับเขา
ก็ไม่จำเป็นต้องผงกศีรษะ และให้เขาละหมาดในใจ
โดยตั้งเจตนาบรรดาการกระทำของละหมาด ได้แก่ รูกู้อ์
สยุด และการนั่ง ในสภาพที่เป็นอยู่ของเขานั้น
และกล่าวบรรดาคำกล่าวของละหมาด

7-

ผู้ป่วยให้ปฏิบัติตามเงื่อนไขของการละหมาดเท่าที่เขาสามารถ
ทำได้ เช่น ผินหน้าไปทางกิบละฮ์ (กะอะบะฮ์)
อาบน้ำละหมาดด้วยน้ำ
หรือทำตะยัมมุเมื่อไม่สามารถใช้น้ำได้
และสะอาดจากสิ่งปฏิกูล (นะญิส)
แต่ถ้าหากว่าเขาไม่สามารถทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งจากนั้นได้
สิ่งนั้นก็เป็นที่ยกเว้นสำหรับเขา
และให้เขาละหมาดตามสภาพของเขา
และไม่เลื่อนการละหมาดออกจากเวลาของมัน

8- ซุนนะฮ์ให้ผู้ป่วยนั่งขัดสมาธิแทนการยืนและการรูกู้อ์
และนั่งอิฟติรอซในส่วนอื่น ๆ

สอง: การละหมาดของผู้เดินทาง

1-

หนึ่งในกลุ่มคนที่มีข้อผ่อนผันคือ
ผู้เดินทาง โดยอนุญาตให้พวกเขาสามารถย่อละหมาดที่มีสี่ร
ออะฮ์ ให้เหลือเพียงสองรอกอะฮ์ได้
เนื่องจากอัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า:

﴿وَإِذَا ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ...﴾

"และเมื่อพวกเจ้าเดินทางไปในพื้นที่ดินที่ไม่มีบาปใดๆ
แก่พวกเจ้าในการที่พวกเจ้าจะทำการย่อการละหมาด..."

(ซูเราะฮ์ อัน-นিসาฮ์ : 101)

จากท่านอนัส บิน มาลิก เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ได้กล่าวว่า :

«خَرَجْنَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ مِنَ الْمَدِينَةِ إِلَى مَكَّةَ، فَكَانَ يُصَلِّي رُكْعَتَيْنِ رُكْعَتَيْنِ، حَتَّى رَجَعْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ».

“พวกเราได้ออกเดินทางจากมะดีนะฮ์ไปยังมักกะฮ์พร้อมกับท่าน
อนบิ ﷺ แล้วท่านก็ละหมาดสองร็อกอะฮ์ สองร็อกอะฮ์
จนกระทั่งเราได้กลับไปยังมะดีนะฮ์”¹.

เริ่มละหมาดย่อได้เมื่อผู้เดินทางออกจากเขตอาคารบ้านเรือน
ในถิ่นที่เขาอยู่อาศัย
เนื่องจากอัลลอฮ์ได้อนุญาตให้ละหมาดย่อแก่ผู้ที่ท้อไปบนพื้น
แผ่นดิน

และก่อนออกจากเขตอาคารบ้านเรือนของหมู่บ้านเขา
ยังไม่ถือว่าเป็นผู้ท้อไปในแผ่นดิน

และยังไม่ถือว่าเป็นผู้เดินทาง ทั้งนี้เพราะท่านอนบิ ﷺ
จะทำการย่อละหมาดก็ต่อเมื่อท่านได้ออกเดินทางแล้วเท่านั้น

2-

ระยะทางที่ผู้เดินทางสามารถย่อละหมาดได้นั้นอยู่ที่ประมาณ
80 กิโลเมตร

¹ บันทึกโดยอัลบุคอรีย (1081) และมุสลิม (693)

3- ผู้เดินทางมีสิทธิละหมาดย่อยในระหว่างการเดินทางกลับ จนกว่าจะเข้าสู่บ้านเมืองของตนที่ได้ออกเดินทางมาจากที่นั้น

4-

เมื่อผู้เดินทางมาถึงเมืองใดเมืองหนึ่งและตั้งใจจะพำนักอยู่ในเมืองนั้น สำหรับเขามีสามกรณี:

1) หากตั้งใจจะพำนักมากกว่า 4 วัน ก็ต้องละหมาดแบบครบตั้งแต่วันแรกที่เขาเข้าพำนัก และไม่อาศัยข้อผ่อนผันของการเดินทาง

2) หากตั้งใจพำนักอยู่ 4 วันหรือน้อยกว่า ก็อนุญาตให้ละหมาดแบบย่อ และใช้ข้อผ่อนผันของการเดินทาง

3) ไม่มีเจตนาจะพำนักเป็นเวลาที่แน่นอน แต่อาจพักอยู่ 1 วันหรือ 10 วัน ตามความเหมาะสมของสถานที่สำหรับเขา หรือเพราะมีวัตถุประสงค์เพื่อการรักษาพยาบาลหรือการติดตามผล และเมื่อวัตถุประสงค์นั้นสิ้นสุดก็กลับไปยังเมืองของตน ดังนั้นในกรณีนี้ เขามีสิทธิที่จะทำการละหมาดย่อยได้ และใช้ข้อผ่อนผันของการเดินทางจนกว่าเขาจะกลับ แม้ว่าจะระยะเวลาการพำนักของเขาจะมากกว่าสัปดาห์ก็ตาม

5- ถ้าหากผู้เดินทางละหมาดตามหลังอิหม่ามประจำ จำเป็นต้องทำการละหมาดให้ครบตามจำนวนร็อกอะฮ์ แม้ว่าเขาจะทันกับอิหม่ามเพียงในตำแหน่งตะชะฮุดสุดท้ายก่อนให้สลามก็ตาม

6-

หากผู้พำนักประจำละหมาดตามหลังผู้เดินทางที่ทำการละหม

าดย่อ

วาญีบสำหรับผู้พำนักประจำต้องทำการละหมาดของตนให้ครบจำนวนร็อกอะฮ์หลังจากที่อิหม่ามให้سلامแล้ว

สิบหก: การละหมาดอีดทั้งสอง

วันสำคัญของชาวมุสลิมเป็นวันสำคัญที่มาจากพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์ทรงบัญญัติขึ้นสำหรับพวกเขาเอง ไม่ใช่สิ่งที่พวกเขากำหนดขึ้นมาด้วยตนเอง

และไม่มีวันสำคัญสำหรับพวกเขานอกจากเพียงสองวันนี้นั้น
นั้น คือ: วันอีดิลฟิฏรีและอีดิลอัฎฮา

ตรงกันข้ามกับวัสสำคัญของผู้ปฏิเสธศรัทธา

หรือวันสำคัญที่ผิดหลักการ ซึ่งอัลลอฮ์ ผู้ทรงสูงส่งมิได้ทรงบัญญัติไว้และมิได้ทรงสั่งใช้

แต่พวกเขากลับเป็นผู้บัญญัติขึ้นมาเอง

บทบัญญัติ (หุคุม) ของการละหมาดอีดทั้งสอง

เป็นฟัรฎูกิฟายะฮฺ ท่านนบี ﷺ ได้ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ และบรรดาคอลีฟะฮ์ผู้ทรงธรรม

อะลิมมาอีน ก็ได้ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ

เป็นส่วนหนึ่งจากสัญลักษณ์ของศาสนาอิสลาม

และเป็นศาสนพิธีอันเด่นชัด

เวลาละหมาดอีดทั้งสอง:

เริ่มเข้าเวลาละหมาดอีดเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นสูงประมาณเท่ากับ
ความยาวของหอก คือ

หลังจากดวงอาทิตย์ขึ้นประมาณสิบห้านาที

และสิ้นสุดเมื่อดวงอาทิตย์คล้อยจากกึ่งกลางท้องฟ้า

วิธีการละหมาดอีดทั้งสอง:

1- ในร็อกอะฮุแรก ให้กล่าวตักบีเราะตุลอิห์รอหม
แล้วอ่านดออาฮัลลิสตีฟตาห์ จากนั้นตักบิรหุคครั้ง
โดยยกมือทั้งสองข้างพร้อมกับทุกตักบิร
และสรรเสริญอัลลอฮ์และยกย่องพระองค์
พร้อมทั้งกล่าวเศาะละวาตต่อท่านนบี ﷺ
ระหว่างตักบิรเหล่านั้น แล้วกล่าวอะฮฺบิลลาฮ์
และอ่านบิสมิลลาฮ์ แล้วเริ่มอ่านอัลกรุอาน

2- ในร็อกอะฮฺที่สอง ให้ตักบิรห้าครั้ง
หลังจากตักบิรเปลี่ยนท่า (ตักบิเราะตุลอินติกอล)
จากนั้นให้อ่านอะฮฺบิลลาฮ์และบิสมิลลาฮ์ แล้วเริ่มอ่าน
และเป็นที่ส่งเสริมให้อ่านในร็อกอะฮฺแรกหลังจากฟาติหะฮฺซูเราะ
ฮ์อัลอะอะลา และในร็อกอะฮฺที่สองซูเราะฮ์อัลฆอซียะฮ์

3- เมื่ออิหม่ามกล่าวสลามจบแล้ว
ก็ขึ้นบนแท่นกล่าวสุนทรพจน์ แล้วกล่าวคุญบะฮ์สองครั้ง
และนั่งคั่นระหว่างสองคุญบะฮ์เป็นการนั่งสั้นๆ
เช่นเดียวกับที่ปฏิบัติในคุญบะฮ์วันศุกร์

สิ่งควรปฏิบัติ (ซุนนะฮ์) เกี่ยวกับอีด

1. การอาบน้ำชำระร่างกาย

2- ทำความสะอาดและใช้น้ำหอม

3- ควรรับประทานอาหารก่อนออกไปละหมาดอีดฟิฏร
และให้รับประทานหลังจากละหมาดอีดอฎฮา
โดยเริ่มจากเนื้อ قربาน ของตน หากมี قربาน

4- ออกด้วยการเดินเท้า

5- การไปโดยใช้ทางหนึ่ง และการกลับโดยใช้อีกทางหนึ่ง

6- ไปลานละหมาดตั้งแต่เนิ่น ๆ สำหรับผู้เป็นมะมูมเท่านั้น

มิไซอิหม่าม

การกล่าวคำตักบีร์:

ควรกล่าวตักบีร์

ในคืนอีตทั้งสอง

ในสิบวันแรกของเดือนซุลฮิจญะฮ์

และในวันตัจริก

และการตักบีร์มี 2 ประเภท คือ

ประเภทแรก : ตักบีร์ มุญลัก :

คือการกล่าวตักบีร์ที่มีได้ถูกจำกัดด้วยเวลาที่เฉพาะเจาะจง

1- ในอีตอัลฟิฏร์:

ตั้งแต่วางอาทิตยส์ลับขอบฟ้าในคืนวันอีต

จนถึงเริ่มละหมาดอีต

2- ในอีตอฎุฮา: ตั้งแต่วันตกดินของคืนวันที่ 1
ซุลฮิจญะฮ์ จนถึงตะวันตกดินของวันสุดท้ายของวันตัจริก

ประเภทที่สอง: การตักบีร์ มุก็อยยัด (เฉพาะที่):
คือหลังละหมาดฟิฏฏ

1- ผู้ที่ไม่ได้ครองอิหฺรอม: ตั้งแต่ฟัจญ์รของวันอะเราะเฆะฮ์
(วันที่ 9 เดือนซุลฮิจญะฮ์) จนถึงอัศริของวันที่ 13
เดือนซุลฮิจญะฮ์

2- ผู้ครองอิหฺรอม: ตั้งแต่ละหมาดซุฮ์รีของวันอีตอฎุฮา
จนถึงละหมาดอัศริของวันสุดท้ายของวันตัจริก

ลิบเจ็ด: ละหมาดสุริยะคราสและจันทร์คราส:

ความหมายของจันทร์คราสและสุริยะคราส:

คุสุฟ คือ

การที่แสงของดวงจันทร์หรือบางส่วนของมันหายไปใญาม
คำคืน

และคุสุฟ คือ

การที่แสงของดวงอาทิตย์หายไปทั้งหมดหรือบางส่วนในเวลา
กลางวัน

บทบัญญัติเกี่ยวกับการละหมาดสุริยคราสและจันทรครา
ส

เป็นซุนนะฮ์มูอักกะดะฮ์ (ซุนนะฮ์ที่เน้นหนักให้ปฏิบัติ)
ท่านเราะสูล ﷺ เคยปฏิบัติไว้
โดยท่านได้ละหมาดดังกล่าวเมื่อเกิดสุริยคราสในสมัยของท่าน
น ดังที่ท่านได้ใช้ให้กระทำการสิ่งนั้นกัน
และบรรดานักวิชาการมีความเห็นเป็นเอกฉันท์ในความเป็นข้อ
กำหนดทางศาสนาของมัน

เวลาของมัน:

เริ่มจากเกิดสุริยคราสหรือจันทรคราสจนถึงการเปลี่ยนก
ลับเป็นปกติ

ซึ่งหมายถึงการสิ้นหายไปของจันทรคราสหรือสุริยคราส

วิธีการละหมาดสุริยคราสและจันทรคราส

จำนวนร็อกอะฮ์ของมันคือสองร็อกอะฮ์

โดยให้อ่านออกเสียงทั้งสองร็อกอะฮ์

และลักษณะการปฏิบัติเป็นดังนี้:

1- ตักบิร่อตุลอิห์รออม (ตักบิรเริ่มเข้าสู่การละหมาด)
และอ่านดออาอัสติฟตาห์ อ่านอะซุซุบิลลาฮ์
จากนั้นอ่านบัสมะละฮ์ แล้วก็อ่านซูเราะฮ์อัลฟาติหะฮ์
จากนั้นให้อ่านซูเราะฮ์ยาว

2- จากนั้นให้ทำการรุกอู์เป็นเวลานาน

3- จากนั้นให้เงยขึ้นยืนตรงพร้อมกล่าวว่า

"سَمِعَ اللهُ لَمَنْ حَمَدَهُ" จากนั้นให้อ่านซูเราะฮ์อัลฟาติหะฮ์

แล้วให้อ่านยาวๆ โดยให้สั้นกว่าครั้งแรก

4- จากนั้นให้ทำการรูกู้อ์เป็นเวลานาน
แต่สั้นกว่ารูกู้อ์ครั้งแรก

5- จากนั้นเงยศีรษะขึ้นจากรูกู้อ์ พร้อมกล่าวว่า:
“สะมีอัลลอฮฺ ลิมันหะมิดะฮ์”

6- แล้วทำสญูดสองครั้งเป็นเวลานาน

7- จากนั้นให้ลุกขึ้นเข้าสู่ร็อกอะฮ์ที่สอง
ซึ่งเหมือนกับร็อกอะฮ์แรก แต่สั้นกว่าร็อกอะฮ์แรก

ข้อควรปฏิบัติ (ขณะสญูดต่างๆ) ของการละหมาด

1) การประกาศเรียกเพื่อการละหมาด โดยกล่าวว่า:
(الصلاة جامعة)

2) ให้ละหมาดในรูปแบบญะมาอะฮ์

3) ให้ใช้เวลานานในการละหมาด ในการยืน รูกู้อ์
และสญูด

4) ให้ร็อกอะฮ์ที่สองสั้นกว่าร็อกอะฮ์แรก

5) การตักเตือนภายหลังจากละหมาดเสร็จ
และส่งเสริมให้ทำการเชือฟังและการอิบาดะฮ์
และละเว้นจากสิ่งที่เป็นบาปและสิ่งชั่วร้าย

6) ให้ทำการขอดุอาฮ์ ทำการอ้อนวอนอย่างนอบน้อม
ขอภัยโทษต่ออัลลอฮ์ และบริจาคทาน ให้มาก ๆ

สิบแปด: การละหมาดขอฝน:

1) อีสติสกออ (การขอฝน): คือการขอน้ำฝนจากอัลลอฮ์
โดยให้ฝนตกลงมาเมื่อเกิดความแห้งแล้ง

เวลาที่บิฮบัญญัติกำหนดให้ทำการละหมาดขอฝน

การละหมาดขอฝนถูกบัญญัติให้กระทำเมื่อแผ่นดินกันดาร

รฝน ฝนขาดหาย และเกิดความเสียหายจากการไม่มีฝน
ดังนั้นพวกเขาจึงไม่เหลือทางออกใดเว้นแต่ต้องอ้อนวอนต่ออัล
ลอฮฺ ขอฝนจากพระองค์
และวิงวอนขอความช่วยเหลือจากพระองค์ด้วยวิธีการอ้อนวอน
หลากหลายประการ

1- บางครั้งโดยการละหมาดในรูปแบบญะมาอะฮ์
หรือการละหมาดเดี่ยว

2-
และบางครั้งก็ด้วยการอ่านคำวิงวอนขอในคุฏบะฮ์วันศุกร์
โดยคอฎิบอ่านคำวิงวอนขอ
และบรรดามุสลิมกล่าวอาามีนต่อคำวิงวอนของเขา

3- และบางครั้งด้วยการขอดุอาอ์ในเวลาใดก็ได้
โดยไม่ต้องละหมาดและไม่ต้องคุตบะฮ์

บทบัญญัติของการละหมาดขอฝน
เป็นสุนนะฮ์มุอักกะดะฮ์ เมื่อมีเหตุให้ปฏิบัติ
เนื่องจากท่านนบี ﷺ เคยปฏิบัติ
ดังเช่นในหะดีษของ अब्दুলลอฮฺ บิน ซัยด์ เราะฎียัลลอฮุอันฮุ
กล่าวว่า:

«خَرَجَ النَّبِيُّ ﷺ إِلَى الْمَصَلَّى، فَاسْتَسْقَى، وَاسْتَقْبَلَ الْقِبْلَةَ، وَقَلَبَ رِءَاءَهُ، وَصَلَّى
رُكْعَتَيْنِ».

ท่านนบี ﷺ ได้ออกไปยังลานละหมาด แล้ววิงวอนขอฝน
หันไปยังทิศกิบละฮฺ พลิกผ้าคลุมของท่านกลับด้าน
และละหมาดสองร็อกอะฮ์¹.

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (1012) และมุสลิม (894)

คุณลักษณะของการละหมาดขอฝน

ลักษณะของการละหมาดขอฝนเมื่อทำ ณ
สถานที่ของมัสยิดนั้น เช่นเดียวกับการละหมาดอีด.
จึงส่งเสริมให้ปฏิบัติในมัสยิด
(สนามที่เตรียมไว้เพื่อละหมาด) เช่นเดียวกับละหมาดอีด
และบทบัญญัติของมัสยิดก็เหมือนกับบทบัญญัติของละหมาดอีด
ทั้งในเรื่องจำนวนร็อกอะฮ์ การอ่านด้วยเสียงดัง
การที่ละหมาดก่อนคุฏบะฮ์
และตักบิรที่เพิ่มในร็อกอะฮ์แรกและร็อกอะฮ์ที่สองก่อนการอ่าน
ดังที่ได้ชี้แจงไว้ก่อนแล้วในเรื่องการละหมาดอีดทั้งสอง
และกล่าวคุฏบะฮ์ครั้งเดียว

สิบเก้า: บทบัญญัติเกี่ยวกับศพ:

หนึ่ง: สำหรับผู้ที่อยู่เฝ้าผู้กำลังจะสิ้นใจ

1- เป็นสุนนะฮ์สำหรับผู้ที่อยู่กับผู้ใกล้เสียชีวิต
ที่จะตักเตือนเขาให้กล่าวว่า “ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮ์”

2- ซุนนะฮ์ให้ผืนหน้าไปทางกิบละฮ์ (กะบะฮ์)

3- และปิดตาทั้งสอง

4- ซุนนะฮ์ให้ทำการคลุมศพหลังจากเสียชีวิตด้วยผ้า

5- ควรเร่งรีบในการจัดการศพ

6- จำเป็นให้เร่งชำระหนี้สินของเขา

7- ทำการอาบน้ำศพและห่อศพด้วยผ้ากะฟีน
ทั้งสองอย่างนี้เป็นฟัรฎุกีฟายะฮ์

สอง: บทบัญญัติของการละหมาดศพ

ข้อชี้ขาดทางบทบัญญัติ เป็นฟัรฎุกีฟายะฮ์

เงื่อนไขของมัน:

1) ผินหน้าทางกิบละฮ์

2) ปกปิดเอาเราะฮ์

(คือส่วนของร่างกายที่ศาสนบัญญัติให้ปกปิด)

3) สะอาดจากสิ่งสกปรก (นะญิส)

4) ความสะอาดของผู้ละหมาดและผู้ที่ถูกละหมาดให้
(ผู้ตาย)

5) ความเป็นมุสลิมของผู้ละหมาดและผู้ที่ถูกละหมาดให้

6) การเข้าร่วมสังศพ หากอยู่ในเมืองเดียวกัน

7) เป็นผู้ที่บรรลุนิติภาวะ

องค์ประกอบหลักของการละหมาด มีดังนี้

1) การยืนในละหมาด

2) การกล่าวคำตักบิรทั้งสี่ครั้ง.

3) อ่านสุเราะฮ์ อัลฟาติหะฮ์

4) การกล่าวเศาะละวาตแก่ท่านนบี

(การกล่าวคำขอพรแก่ท่านเราะซูลและวงศาคนาญาติของท่าน)

5) ขอพร (ดุอาอ์) ให้แก่คนตาย

6) เรียงตามลำดับ

7) ให้สลาม.

ข้อควรปฏิบัติ (สุนนะฮ์ต่างๆ)ของการละหมาด:

1) การยกมือทั้งสองขณะกล่าวตักบิรทุกครั้ง

2) อิสติอาซะฮ์ (การกล่าว

"อะอูซุบิลลาฮิมินชัยฏอนิรเราะอีม")

3) ขอพร (ดุอาอ์) ให้แก่ตนเองและบรรดามุสลิม.

4) การอ่านด้วยเสียงเบา

5) ให้หยุดครุ่นหนึ่งหลังจากตักปืรครั้งที่สี่และก่อนให้سلام

6) การวางมือขวาบนมือซ้ายบนอก

7)

การผินหน้าไปทางขวาขณะกล่าวสละมเสร็จสิ้นละหมาด

รูปแบบการละหมาด

ให้อิหมามและผู้ละหมาดคนเดียวยืนตรงที่ส่วนนอกของศฟ
ผู้ชาย และตรงส่วนกลางของศฟหญิง แล้วกล่าวตักปืรอหฺรอม
อ่านอะอฺซูบิลลาฮฺ โดยไม่ต้องอ่านดุอาอฺอิสติฟตาห์
อ่านบิสมิลลาฮฺ และอ่านซูเราะฮฺอัลฟาติฮฺ

จากนั้น ให้กล่าวคำตักปืร แล้วอ่านสือละวาตต่อท่านนบี
ﷺ แล้วกล่าวคำตักปืรอหฺรอมอีกครั้ง

และวิงวอนต่ออัลลอฮฺให้แก่ผู้ตายตามที่มีรายงานมา

ดังเช่นคำกล่าวของท่านนบี ﷺ ที่กล่าวว่า:

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِحَيِّنَا وَمَيِّتِنَا، وَصَغِيرِنَا وَكَبِيرِنَا، وَذَكَرِنَا وَأُنْثَانَا، وَشَاهِدِنَا وَغَائِبِنَا،
اللَّهُمَّ مَنْ أَحْيَيْتَهُ مِنَّا فَأَحْيِهِ عَلَى الْإِيمَانِ، وَمَنْ تَوَفَّيْتَهُ مِنَّا فَتَوَفَّهُ عَلَى الْإِسْلَامِ، اللَّهُمَّ
لَا تَحْرِمْنَا أَجْرَهُ، وَلَا تُضِلَّنَا بَعْدَهُ».

โอ

อัลลอฮฺ

ขอพระองค์ได้ทรงอภัยโทษให้แก่ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่และผู้ที่เสียชีวิต
ในหมู่พวกเรา ผู้เป็นเด็กของเรา และผู้ที่เป็นผู้ใหญ่ของเรา
ผู้ชายในหมู่ของเราและผู้หญิงในหมู่ของเรา ผู้ที่ร่วมอยู่ ณ
ที่นี่และผู้ที่มีได้อยู่ร่วมกันด้วย โอ อัลลอฮฺ

ผู้ใดที่พระองค์ทรงให้มีชีวิตอยู่จากพวกเรา

โปรดทรงให้เขามีชีวิตอยู่ในอิมาน

และผู้ใดที่พระองค์ทรงให้เขาตายไปจากพวกเรา

โปรดทรงให้เขาตายไปในอิสลาม โอ้อัลลอฮ์
ขอพระองค์อย่าได้ยับยั้งรางวัลของเราที่ได้ละหมาดให้แก่เขา
จากผลบุญของเขา
และทรงโปรดอย่าให้เราหลงผิดหลังจากเขา¹

และอัลลอฮ์ ทรงตรัสว่า :

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لَهُ وَارْحَمْهُ، وَعَافِهِ وَاعْفُ عَنْهُ، وَأَكْرِمْ نُزُلَهُ، وَوَسِّعْ مَدْخَلَهُ، وَاعْسِلْهُ
بِالْمَاءِ وَالثَّلْجِ وَالْبَرَدِ، وَنَقِّهِ مِنَ الْخَطَايَا كَمَا نَقَّيْتَ الثَّوْبَ الْأَبْيَضَ مِنَ الدَّنَسِ، وَأَبْدِلْهُ
دَارًا خَيْرًا مِنْ دَارِهِ، وَأَهْلًا خَيْرًا مِنْ أَهْلِهِ، وَزَوْجًا خَيْرًا مِنْ زَوْجِهِ، وَأَدْخِلْهُ الْجَنَّةَ،
وَأَعِزَّهُ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ عَذَابِ النَّارِ».

"โอ้อัลลอฮ์ขอพระองค์โปรดอภัยโทษแก่เขา
โปรดเมตตาเขา ให้เขาปลอดภัย ปกป้องเขา
ให้เกียรติแก่ที่พำนักของเขาและโปรดทำให้ทางเข้าของเขา
กว้าง และโปรดชำระล้างเขาด้วยน้ำหิมะและลูกเห็บ
และชำระล้างความผิดของเขาเช่นเดียวกับที่ผ้าขาวถูกชำระให้
ห้สะอาดจากสิ่งเปื้อน
โปรดเปลี่ยนให้แก่เขาซึ่งที่อาศัยที่ดีกว่าบ้านของเขา
และครอบครัวที่ดีกว่าครอบครัวของเขา
และคู่ครองที่ดีกว่าคู่ครองของเขา
และโปรดให้เขาได้เข้าสวนสวรรค์
และปกป้องเขาจากการลงโทษในหลุมฝังศพและการลงโทษแ
ห่งไฟนรก"² จากนั้นตักบิร และหยุดครู่หนึ่ง

¹ บันทึกโดย อบูดาวูด (3201) อัตติรมิซีย์ (1024) และอัตติรมิซีย์กล่าวว่า เป็นหะดีษ
หะซันเศาะฮีห์

² บันทึกโดย มุสลิม (962)

จากนั้นก็ให้سلامเพียงครั้งเดียวทางด้านขวา

หัวข้อที่สาม: ชะกาต

1- นิยามชะกาตและสถานะของชะกาต:

ชะกาตในทางภาษา หมายถึง การงอกงยและการเพิ่ม
ชะกาตตามบทบัญญัติศาสนา:

เป็นสิทธิที่วาญิบตามหลักการศาสนาเหนือทรัพย์สินที่กำหนด
แน่นอน ให้แก่กลุ่มบุคคลที่แน่นอน

ซึ่งเป็นองค์ประกอบ (รูกุน) ข้อที่สามของศาสนาอิสลาม
ชะกาตถูกระบุพร้อมกับการละหมาดในอัลกุรอานถึงแปดสิบ
สองครั้ง ซึ่งแสดงถึงความสำคัญของชะกาต

อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ...﴾

"และพวกเจ้าจงดำรงไว้ซึ่งการละหมาด
และจงชำระชะกาต..." [อัลบะเกาะเราะฮ์ : 43]

และท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:

«بُنِيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ: شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ،
وَأِقَامَ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ، وَحَجِّ الْبَيْتِ، وَصَوْمِ رَمَضَانَ».

“อิสลามนั้นถูกสร้างบนหลักการห้าประการนั้นคือ
การปฏิญาณตนว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพยก
ตินอกจากอัลลอฮ์ และมุหัมมัดนั้นคือเราะสูลของอัลลอฮ์
การดำรงไว้ซึ่งการละหมาด การจ่ายชะกาต
การประกอบพิธีหัจญ์ ณ บัยติลลาฮ์

และการถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอน”¹.

และบรรดามุสลิมต่างก็เห็นพ้องต้องกันถึงความเป็นฟัรฎูของมัน

และตกศาสนาสำหรับใครก็ตามที่ปฏิเสธความเป็นฟัรฎูของมัน

และเห็นพ้องต้องกันในการทำสงครามกับผู้ปฏิเสธการจ่ายชะกาต

2- เงื่อนไขที่ต้องจ่ายชะกาต:

1) ต้องเป็นไท (ไม่ใช่ทาส): ดังนั้นจึงไม่วาญิบสำหรับทาส เพราะเขาไม่มีทรัพย์สิน

และสิ่งที่อยู่ในความครอบครองของเขานั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของนายของเขา

ฉะนั้นชะกาตของทรัพย์สินนั้นจึงเป็นหน้าที่ของนายของเขา

2)

ต้องเป็นมุสลิม:

ดังนั้นจึงไม่วาญิบสำหรับผู้ปฏิเสธศรัทธา

เพราะมันเป็นการแสวงความใกล้ชิดและการเชื่อฟังต่ออัลลอฮ์

ฮะอะลาลา

และผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นมิใช่ผู้ที่อยู่ในหมู่ผู้แสวงความใกล้ชิด

และผู้เชื่อฟัง

3)

ต้องครอบครองฟักัด

(นิศอบ):

ดังนั้นไม่วาญิบต้องจ่ายชะกาตในทรัพย์สินที่ต่ำกว่าฟักัด

และฟักัดนั้นเป็นจำนวนของทรัพย์สินที่กำหนดไว้

4)

ต้องเป็นทรัพย์สินที่อยู่ในการครอบครองที่สมบูรณ์:

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (8) และมุสลิม (111)

คือทรัพย์สินนั้นต้องเป็นของบุคคลนั้นโดยการครอบครองกรรมสิทธิ์อย่างสมบูรณ์ครบถ้วน
ดังนั้นจึงไม่คิดเป็นชะกาตในทรัพย์สินที่กรรมสิทธิ์ยังไม่มั่นคง
เช่น หนี้มุคาตะบะฮ์
(หนี้สินที่คนเป็นทาสได้ทำสัญญากับนายของเขาเพื่อไถ่ตัวเองให้เป็นอิสระ)

5) ครบกำหนดหนึ่งปีจันทรคติ (ฮาล์) ของทรัพย์สิน:
เพราะหะดีษมารุฟุอ์ของท่านหญิงอาอิชะฮ์
เราะฎียัลลอฮูอันฮา กล่าวว่า:

«لَا زَكَاةَ فِي مَالٍ حَتَّى يَحُولَ عَلَيْهِ الْحَوْلُ».

"ไม่มีชะกาตในทรัพย์สินจนกว่าจะครบรอบหนึ่งปีฮิจเราะฮ์จันทรคติ"¹.

3- ทรัพย์สินที่ต้องจ่ายชะกาต

หนึ่ง: ปศุสัตว์

ได้แก่ อูฐ วัว และแพะ

และวาญิบต้องจ่ายชะกาตในสัตว์เหล่านี้โดยมีสองเงื่อนไข:

1. ให้เลี้ยงไว้เพื่อการให้น้ำนมและการสืบพันธุ์
ไม่ใช่เพื่อใช้งาน

2- ต้องเป็นซาอิมะฮ์ (คือ สัตว์เลี้ยงที่ปล่อยให้หะเล็มหากินเอง) ดังนั้น
ไม่วาญิบต้องจ่ายชะกาตสำหรับสัตว์เลี้ยงที่เจ้าของให้อาหารเลี้ยงแก่พวกมัน ไม่ว่าจะเป็อาหารที่ซื้อมาให้
หรือที่เก็บรวบรวมมาจากหญ้าและสิ่งอื่น

¹ บันทึกโดยอิบนุมาญะฮ์ (1792) และอัตติรมิซีย์ (63)(631)

และไม่มีชะกาดในสัตว์ที่หะเล็มหญ้าเพียงบางส่วนของปี
มิใช่ตลอดทั้งปีหรือส่วนมากของปี

4- พิกัดของปศุสัตว์ (อูฐ วัว แพะหรือแกะ)

1- ชะกาดอูฐ:

เมื่อเดือนไชครบถ้วน

วาญิบในทุกห้าตัวให้จ่ายชะกาดเป็นแพะหนึ่งตัว

และในสิบตัวให้จ่ายชะกาดเป็นแพะสองตัว

และในสิบห้าตัวให้จ่ายชะกาดเป็นแพะสามตัว

และในยี่สิบตัวให้จ่ายชะกาดเป็นแพะสี่ตัว ดังที่มีหลักฐานจาก
หะดีษ และมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์ เมื่ออูฐถึงยี่สิบห้าตัว

ก็ให้จ่ายชะกาดเป็น บินตุมะคอฎ 1 ตัว
(อูฐตัวเมียที่มีอายุครบหนึ่งปีและเข้าสู่ปีที่สอง) หากไม่มี ก็ใช้
อิบนุละบุน 1 ตัว (อูฐตัวผู้ที่มีอายุครบสองปี) แทนได้

และเมื่ออูฐมีจำนวนครบสามสิบหกตัว

ให้จ่ายชะกาดเป็นอูฐตัวเมียที่มีอายุครบสองปี 1 ตัว

เมื่ออูฐครบสี่สิบหกตัว

ก็มีข้อบังคับให้จ่ายหิกเกาะฮ์หนึ่งตัว

ซึ่งหมายถึงอูฐที่มีอายุครบสามปี

เมื่อจำนวนอูฐครบหกสิบเอ็ดตัว

ก็ให้จ่ายชะกาดเป็นญะชะอะฮ์หนึ่งตัว

ซึ่งคืออูฐที่มีอายุครบสี่ปีบริบูรณ์

เมื่อจำนวนอูฐถึงเจ็ดสิบหกตัว

วาญิบให้จ่ายชะกาดเป็นอูฐตัวเมียที่มีอายุครบสองปี 2 ตัว

เมื่อจำนวนอูฐถึงเก้าสิบเอ็ดตัว

ให้จ่ายชะกาดเป็นอูฐตัวเมียที่มีอายุครบสามปี 2 ตัว

เมื่อจำนวนอัฐรวมเกินหนึ่งร้อยสี่สิบเป็น 121 ตัว
วาญิบต้องจ่ายชะกาตเป็นอัฐตัวเมียที่มีอายุครบสองปี 3 ตัว
จากนั้นในทุกสี่สิบตัวให้จ่ายชะกาตเป็นอัฐตัวเมียที่มีอายุครบ
สองปี 1 ตัว
และในทุกห้าสิบตัวให้จ่ายชะกาตเป็นอัฐตัวเมียที่มีอายุครบส
ามปี 1 ตัว

2- ชะกาตวัว:

เมื่อครบเงื่อนไขและจำนวนถึงสามสิบตัว
ให้จ่ายชะกาตเป็นตะปือหรือตะปือะฮ์หนึ่งตัว
ซึ่งหมายถึงวัวที่มีอายุครบหนึ่งปีและเริ่มเข้าสู่ปีที่สอง
และไม่ต้องจ่ายอะไรในสิ่งที่ต่ำกว่าสามสิบ

เมื่อวัวมีจำนวนครบสี่สิบตัว
ให้จ่ายชะกาตเป็นมุสินนะฮ์หนึ่งตัว
คือวัวตัวเมียที่อายุครบสองปี

ดังนั้นหากจำนวนวัวรวมเกิน 40 ตัว
ก็จำเป็นต้องออกชะกาตในทุก 30
ตัวจ่ายชะกาตเป็นตะปือหรือตะปือะฮ์หนึ่งตัว
(วัวตัวผู้หรือตัวเมียที่มีอายุครบหนึ่งปี) และในทุก 40
ตัวให้จ่ายชะกาตเป็นมุสินนะฮ์หนึ่งตัว
(วัวตัวเมียที่อายุครบสองปี)

3- ชะกาตแพะและแกะ:

เมื่อจำนวนรวมของแกะและแพะครบสี่สิบตัว
ไม่ว่าจะเป็นแกะหรือแพะ ให้จ่ายชะกาตเป็นแกะหรือแพะ 1 ตัว
โดยเป็นแกะอายุหกเดือน หรือแพะตัวเมีย
แพะหรือแกะไม่ต้องจ่ายชะกาตหากมีจำนวนน้อยกว่าสี่สิบ

4) ต้องครอบครองพืชในเวลาที่ต้องจ่ายชะกาด

ดังนั้น ผู้ใดครอบครองมันภายหลังเวลาที่ชะกาดเป็นวาฮิบ
ชะกาดก็ไม่วาฮิบสำหรับเขา

เช่นเดียวกับกรณีที่เขาซื้อหรือได้รับมันเป็นของขวัญภายหลัง
การเก็บเกี่ยว

เวลาที่ต้องจ่ายชะกาดของมัน

วาฮิบ(จำเป็น)ต้องจ่ายชะกาดในธัญพืชและผลไม้เมื่อเริ่ม
มสุก และสัญลักษณ์ที่ชี้ถึงการเริ่มสุกมีดังต่อไปนี้:

1- สำหรับเมล็ดพืช

จะจ่ายชะกาดเมื่อเมล็ดเริ่มแข็งและหนา

หรือเมื่อมันเปลี่ยนเป็นของแข็ง

2) สำหรับผลอินทผลัม

จะต้องจ่ายเมื่อผลเริ่ม

เปลี่ยนเป็นสีแดงหรือสีเหลือง

คำ3)

สำหรับองุ่นนั้นจะต้องจ่ายเมื่อผลเริ่มนิ่มและมีรสหวาน

พิกัดของมัน (นิศอบ)

พิกัดของธัญพืชและพืชผล:

ห้าวะลัก

และหนึ่งวะลักเท่ากับ 60 ศอฮ์ พิกัด (นิศอบ) จึงเป็น 300

ทะนानนะบะวีย์ เท่ากับ 900 กิโลกรัมโดยประมาณ

อัตราชะกาดที่ต้องจ่าย

สำหรับพืชผลที่รดน้ำโดยไม่มีค่าใช้จ่ายและปราศจากภ
ระต้นทุนเช่นใช้น้ำฝนและน้ำจากตาน้ำให้จ่ายชะกาด 10%

พืชผลที่มีค่าใช้จ่ายในการให้น้ำ

เช่น

น้ำที่สูบขึ้นจากบ่อหรือจากแม่น้ำโดยใช้แรงสัตว์หรือเครื่องจักรสมัยใหม่ ให้จ่ายชะกาด 5%

ประเภทที่สอง: แร่ธาตุ:

ในบรรดาประเภทของสิ่งที่ได้มาจากดิน ได้แก่: แร่ธาตุ และนั่นคือสิ่งต่างๆ

ที่ขุดขึ้นมาจากแผ่นดินแต่ไม่ใช่พืชผลทางการเกษตร เช่น ทองคำ เงิน เหล็ก และอัญมณีต่างๆ

เวลาที่ต้องจ่ายชะกาตในทรัพย์สินนั้น

เมื่อได้ครอบครองและเป็นเจ้าของทรัพย์สินนั้นแล้ว

ก็ให้จ่ายชะกาตทันที

เพราะไม่ถือเป็นเงื่อนไขว่าจะต้องให้เวลาครบรอบหนึ่งปีเสียก่อน และพิกัด (นิศอบ) ของมันคือพิกัดของทองคำและเงิน และให้จ่ายชะกาต 2.5% จากมูลค่าของมัน

ประการที่สาม: ชะกาตเงินตรา (ทองคำ เงิน และเงินสด)

เงินตราคือ ทองคำ เงินและธนบัตรต่างๆ

และเงินตราเหล่านี้จำเป็นต้องจ่ายชะกาต

ดังหลักฐานที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿...وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يُنفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ

بِعَذَابٍ أَلِيمٍ﴾

"และบรรดาผู้ที่สะสมทองและเงิน และไม่จ่ายมันในทางของอัลลอฮ์นั้น

จงแจ้งข่าวดีแก่พวกเขาเถิด ด้วยการลงโทษอันเจ็บปวด" (อัตเตาบะฮ์: 34)

และในหะดีษ ที่ว่า:

«مَا مِنْ صَاحِبِ ذَهَبٍ وَلَا فِضَّةٍ لَا يُؤَدِّي فِيهَا حَقَّهَا؛ إِلَّا إِذَا كَانَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

“ไม่มีเจ้าของทองและเจ้าของเงินคนใดที่ไม่ยอมจ่ายสิทธิของมัน(จ่ายชะกาต)
เว้นแต่ในวันกิยามะฮ์จะมีแทนหลายแทนทำจากไฟนรก
ถูกทำขึ้นสำหรับเขา”¹.

บรรดานักวิชาการมีมติเอกฉันท์ว่า
ชะกาตเป็นวาญิบในทองคำและเงิน
และธนบัตรมีหลักเกณฑ์เช่นเดียวกับทองคำและเงิน
เพราะได้เข้ามาทำหน้าที่แทนทั้งสองในการทำธุรกรรมทางกา
รเงิน

พิกัดที่ต้องจ่ายชะกาตสำหรับเงินตรา
และอัตราที่ต้องจ่าย:

ปริมาณพิกัดของธนบัตรนั้นเทียบเอาจากปริมาณพิกัดของทองคำหรือเงิน
เพราะธนบัตรได้ทำหน้าที่แทนทั้งสองในฐานะสื่อกลางการชำระราคา ดังนั้นเมื่อมันถึงปริมาณพิกัดของหนึ่งในทั้งสองก็จำเป็นต้องจ่ายชะกาต
โดยมากในปัจจุบันจะประเมินปริมาณพิกัดของธนบัตรตามเงิน เพราะเงินมีราคาถูกกว่าทองคำ จึงถึงปริมาณพิกัดก่อนเมื่อมุสลิมครอบครองทรัพย์สินที่มีราคาเทียบเท่าพิกัดโลหะเงิน 595 กรัม และครบรอบปี ให้อย่างชะกาตจากทรัพย์สินนั้นมูลค่าของเงินหนึ่งกรัมมีการเปลี่ยนแปลงไปตามเวลา ดังนั้น

¹ บันทึกโดยอัลบุคอรี (1402) และมุสลิม (2287)

ผู้ที่มีทรัพย์สินจำนวนน้อยและไม่ทราบว่าทรัพย์สินของตนได้
ถึงพิกัด (นิสอบ) แล้วหรือไม่

ให้เขาสอบถามพ่อค้าเงินถึงมูลค่าของเงินหนึ่งกรัม

แล้วนำมาคูณด้วย (595) ผลลัพธ์ที่ได้ก็คือพิกัด (นิสอบ)

ข้อพึงทราบ: หากประสงค์จะจ่ายชะกาตทรัพย์สินของตน
ให้นำทรัพย์สินที่ถึงพิกัด (นิสอบ) หาด้วย

40 แล้วผลลัพธ์ที่ได้คือจำนวนที่ต้องจ่าย

สี่: ชะกาตจากสินค้าเพื่อการค้า

คือสิ่งที่มีไว้เพื่อการค้าขายและหากำไร

สินทรัพย์ในการค้าขายครอบคลุมทรัพย์สินทุกประเภทที่ไม่ใ
ชเงินตรา เช่น รถมยนต์ เสื้อผ้า ผ้า เหล็ก ไม้ และอื่นๆ
ที่มีไว้เพื่อการค้าขาย

เงื่อนไขที่ต้องจ่ายชะกาตของสินทรัพย์เพื่อการค้า:

1- การเป็นเจ้าของทรัพย์สินด้วยการกระทำของตนเอง
เช่น การซื้อขาย การให้เช่า และวิธีการได้มาซึ่งทรัพย์สินอื่นๆ
(ที่ถูกต้องตามหลักชะรีอะฮ์)

2-

ทรัพย์สินนั้นจะต้องอยู่ในครอบครองด้วยเจตนาเพื่อการค้า
ขายและหวังผลกำไร

เพราะว่าการงานทั้งหลายย่อมขึ้นอยู่กับเจตนา

และการค้าก็คือการงาน

ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีเจตนาควบคู่ไปกับมันเช่นเดียวกับการ
งานอื่นๆ

3-

มูลค่าของทรัพย์สินนั้นจะต้องถึงเกณฑ์นิสอบของหนึ่งในสอง

สกุลเงิน (ทองคำหรือเงิน)

4- ทรัพย์สินนั้นจะต้องอยู่ในครอบครองครบหนึ่งปี (การผ่านพ้นไปของหนึ่งปีจันทรคติ (ปฏิทินฮิจเราะฮ์) นับตั้งแต่ทรัพย์สินนั้นมีมูลค่าถึงเกณฑ์นี้สอบ)

วิธีการจ่ายชะกาตของสินทรัพย์เพื่อการค้า:

สินทรัพย์ (สินค้า)

เพื่อการค้าจะถูกประเมินมูลค่าเมื่อครบปีด้วยทองคำหรือเงิน
ดังนั้น

เมื่อสินค้าถูกประเมินมูลค่าแล้วและมีมูลค่าถึงเกณฑ์นี้สอบด้วยทองคำหรือเงิน ก็ให้จ่ายชะกาตในอัตรา 'หนึ่งในสี่ของหนึ่งในสิบ' (2.5%) ของมูลค่าสินค้านั้น

ห้า: ชะกาตตุลฟิฏร:

กล่าวคือ

เป็นเศาะดะเกาะฮ์ที่วาญิบต้องจ่ายเมื่อสิ้นสุดเดือนรอมฎอน
ถูกบัญญัติในปีที่สองฮิจญ์เราะฮ์ศักราช

ข้อชี้ขาด (หุกุม) ทางบทบัญญัติ:

ชะกาตตุลฟิฏริเป็นชะกาตที่วาญิบสำหรับมุสลิมทุกคนที่มี
อาหารเกินกว่าที่พอเพียงสำหรับตนเองและผู้ที่อยู่ในความอุป
การะของเขาในวันอีดิลฟิฏริและคืนของวันนั้น

และวาญิบสำหรับมุสลิมทุกคน ทั้งชายหรือหญิง
เด็กหรือผู้ใหญ่ เป็นอิสระหรือทาส ดังหะดีษ ที่ว่า:

«فَرَضَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ زَكَاةَ الْفِطْرِ عَلَى الْعَبْدِ وَالْحُرِّ، وَالذَّكَرِ وَالْأُنْثَى، وَالصَّغِيرِ
وَالْكَبِيرِ، مِنَ الْمُسْلِمِينَ».

"ท่านรอซูล

ได้กำหนดให้ชะกาตฟิฏริเป็นวาญิบเหนือผู้ที่ป็นหาสและเป็น
ไท ชายและหญิง เด็กและผู้ใหญ่ ที่เป็นมุสลิม"¹. คำว่า "ฟิฏริ"
มีความหมายว่า: การบังคับให้ต้องปฏิบัติ
การทำให้เป็นสิ่งที่จำเป็น

วิทยปัญญา (หิกมะฮ์) แห่งการบัญญัติเรื่องนี้:

ท่านอิบนุอับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม่า กล่าวว่า:

«فَرَضَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ زَكَاةَ الْفِطْرِ؛ طَهْرًا لِلصَّائِمِ مِنَ اللَّغْوِ وَالرَّفَثِ، وَطُعْمَةً
لِلْمَسَاكِينِ».

"ท่านนบี ﷺ ได้กำหนดให้ชะกาตฟิฏริเป็นฟิฏริ
เพื่อทำให้ผู้ที่ถือศีลอดบริสุทธิ์จากสิ่งไร้สาระและจากการพูด
จาหยาบคาย และเพื่อเป็นอาหารแก่คนยากจน"².

เวลาที่วาญิบและที่ต้องจ่ายมัน:

ชะกาตตุลฟิฏริจำเป็นต้องจ่ายเมื่อดวงอาทิตย์ตกดินของ
คืนวันอีดิลฟิฏริ

ส่งเสริมให้ออกชะกาตฟิฏริในวันอีตก่อนไปละหมาดอีต
ไมอนุญาตให้ชะลอการออกชะกาตฟิฏริไปหลังการละหมาด
อีต หากเขาชะลอการจ่ายชะกาตฟิฏริจนเลยละหมาดอีตไป
เขาจำเป็นต้องจ่ายมันเป็นการชดใช้

และเขาเป็นผู้ทำบาปจากการที่ชะลอมันจนเลยเวลาที่กำหนด
อนุญาตให้ทำหนึ่งหรือสองวันก่อนวันอีตได้

ปริมาณและชนิดอาหารที่ต้องจ่ายเป็นชะกาตตุลฟิฏริ:

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (1432) และมุสลิม (984)

² บันทึกโดยอบูดาวูด (1609) อิบน์มาญะฮ์ (1827)
และอัลบานียได้ให้สถานะว่าเป็นหะดีษเศาะฮีห์ในหนังสือเศาะฮีหุอบิดาวูด (1609)

หนึ่งสอจากอาหารหลักของผู้คนในเมืองนั้นๆ เช่น ข้าว
อินทผลัม ข้าวสาลี หรืออื่นๆที่ใกล้เคียงกัน
ปริมาณของหนึ่งสอเท่ากับ 3 กิโลกรัมโดยประมาณ
ไม่เป็นที่อนุญาตให้ออกเป็นมูลค่าโดยการจ่ายเงินแทน
เพราะมันขัดกับคำสั่งของท่านนบี ﷺ

การจ่ายชะกาตและผู้มีสิทธิรับชะกาต:

เวลาจ่ายชะกาต:

จำเป็นต้องจ่ายชะกาตโดยเร็วเมื่อถึงเวลาที่กำหนดให้ต้อง
จ่าย ไม่อนุญาตให้ชะลอในการจ่ายชะกาต
ยกเว้นในกรณีที่มีเหตุจำเป็น เช่น

การมีทรัพย์สินอยู่ในดินแดนที่ห่างไกลจากเขา
และไม่มีผู้ใดที่เขาจะมอบหมายให้ดำเนินการแทนได้

สถานที่สำหรับการจ่ายชะกาต

สถานที่ที่ดีที่สุดสำหรับการจ่ายชะกาตคือสถานที่ที่ทรัพย์สิน
สินนั้นอยู่

และอนุญาตให้ส่งชะกาตออกจากพื้นที่ที่ทรัพย์สินนั้นอยู่ไปยัง
พื้นที่อื่นในกรณีต่อไปนี้:

1- หากในห้องถิ่นไม่มีผู้ขัดสนที่จะรับชะกาต

2- เมื่อมีญาติผู้ขัดสนอยู่ในบ้านเมืองอื่น

3-

หากมีผลประโยชน์ตามบทบัญญัติที่เรียกร้องให้มีการจ่ายชะ
กาตออกนอกพื้นที่ ก็เป็นที่ยอนุญาต เช่น
การจ่ายไปยังพื้นที่ของบรรดามุสลิมที่ประสบภัยจากความอด
อยากและอุทกภัย

ชะกาตเป็นสิ่งจำเป็น

(วาญิบ)

สำหรับทรัพย์สินของเด็กและคนบ้า
ด้วยหลักฐานที่ครอบคลุม
และผู้ปกครองทรัพย์สินของทั้งสองมีหน้าที่ต้องจ่ายชะกาตแทน
พวกเขา และไม่อนุญาตจ่ายชะกาต
ยกเว้นด้วยการตั้งเจตนา ดังที่ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า:

«إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ».

"การงานทั้งหลายขึ้นอยู่กับ การตั้งเจตนา"¹.

ผู้มีสิทธิรับชะกาต:

ผู้มีสิทธิรับชะกาตมี 8 จำพวก:

หนึ่ง: บรรดาผู้ที่ยากจน (พะกีร์):

พวกเขาคือบรรดาผู้ที่ไม่สามารถจัดหาความจำเป็นขั้นพื้นฐานของตนในด้านที่อยู่อาศัย อาหาร และเครื่องนุ่งห่มได้ และจำนวนที่ให้แก่มุสลิมจากชะกาตนั้น คือจำนวนที่พอเพียงสำหรับพวกเขาและผู้ที่อยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของพวกเขาคือเป็นเวลาหนึ่งปี

สอง : บรรดาผู้ที่ขัดสน (มัสกิน)

พวกเขาคือบรรดาผู้ที่มีรายได้มากกว่าความจำเป็น แต่ยังไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ เช่น ผู้ที่มีเงินเดือน แต่ไม่เพียงพอสำหรับหนึ่งปี

จำนวนที่พึงมอบให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับจากชะกาต :
ให้เพียงพออย่างครบถ้วนต่อความต้องการดำรงชีพของพวกเขาและของผู้ที่อยู่ในความอุปการะของพวกเขาคือ ตลอดหนึ่งปี
หมวดที่ 3: เจ้าหน้าที่ผู้จัดเก็บ:

¹ บันทึกโดยอัลบุคอรี (1) และมุสลิม (1907)

พวกเขาคือบรรดาผู้ที่ผู้ปกครองได้มอบหมายให้ทำหน้าที่
จัดเก็บซะกาต หรือรับผิดชอบในการเก็บรักษาซะกาต
หรือส่งมอบซะกาตให้แก่ผู้ขัดสน

จำนวนที่พึงให้แก่พวกเขาจากซะกาต:
เท่ากับค่าจ้างตามงานที่พวกเขาปฏิบัติ
ตราบเท่าที่พวกเขาไม่มีค่าจ้างหรือเงินเดือนจากรัฐ

สี่: บรรดาผู้ที่หัวใจถูกทำให้โง่โง่เขลา:

พวกเขาคือบรรดาผู้ที่คาดหวังว่า ด้วยการให้แก่เขา
เขาจะรับอิสลาม หรือการศรัทธาของเขาจะมั่นคง
หรือยับยั้งความชั่วร้ายของเขามีให้เกิดแก่ชาวมุสลิม

ปริมาณที่ให้แก่พวกเขาจากซะกาต:
เท่าที่จะบรรลุลการผูกใจพวกเขาให้โง่โง่เขลาหาอิสลาม

ห้า: การไถ่ทาส

หมายถึง: การไถ่ทาส
และการไถ่ทาสที่ทำสัญญากับนายว่าจะไถ่ตัวให้เป็นอิสระ
ถูกต้อง

คือทาสที่ทำสัญญากับนายว่าจะไถ่ตัวให้เป็นอิสระ
คือทาสที่ซื้ออิสรภาพของตนเองจากเจ้านายของเขา
และรวมถึงการไถ่ตัวเชลยมุสลิมในสงคราม

หก: ผู้มีหนี้สินมี 2 ประเภท:

ประเภทที่หนึ่ง: ผู้ที่มีหนี้สินเพราะความจำเป็นของตนเอง
และไม่มีทรัพย์สินที่จะนำมาชำระหนี้ของตน
และให้แก่เขาในจำนวนที่เพียงพอสำหรับชำระหนี้ของเขา

ประเภทที่สอง:

ผู้ที่มีหนี้สินเนื่องจากการที่เขาได้สร้างความปรองดองระหว่าง

ผู้คน และให้แก่เขาเท่าที่เพียงพอต่อการชำระหนี้ของเขา
แม้ว่าเขาจะเป็นผู้มั่งมีอยู่ก็ตาม

เจ็ด: ในหนทางของอัลลอฮ์

และพวกเขาคือบรรดาผู้ที่ต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์

จำนวนที่มอบให้จากชะกาต:

เท่าที่พอเพียงสำหรับการอยู่อาศัยในหนทางของอัลลอฮ์

ทั้งพาหนะ อาวุธ อาหาร และสิ่งอื่น ๆ

แปด: คนเดินทาง:

คือผู้เดินทางที่ปัจจัยของเขาหมดสิ้นไป

หรือทรัพย์สินของเขาถูกขโมยไป

จนไม่เหลือปัจจัยที่จะพาเขากลับสู่ภูมิลำเนาของเขา

จำนวนที่พึงให้แก่พวกเขาจากชะกาต:

เท่าที่เพียงพอให้เขาเดินทางกลับถึงบ้านเมืองของตน

แม้ว่าเขาจะเป็นผู้มั่งมีในบ้านเมืองของตนก็ตาม

หัวข้อที่สี่: การถือศีลอด

การถือศีลอดคือ:

การแสดงความจริงรักภักดีต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงสูงส่ง

ด้วยการงดเว้นจากสิ่งที่ทำให้การถือศีลอดเสีย

ตั้งแต่แสงอรุณขึ้นจนกระทั่งดวงอาทิตย์ตก

และมันคือหนึ่งในบรรดารุกนของศาสนาอิสลาม

และเป็นฟัรฎูหนึ่ง (ข้อบังคับ) จากบรรดาข้อบังคับของอัลลอฮ์

ซุบฮานะฮ์

วะตะอาลา

เป็นที่ทราบกันโดยข้อจำเป็นในศาสนาอิสลาม

และหลักฐานที่แสดงถึงความเป็นฟัรฎูของมัน คืออัลกุรอาน

หะดีษ และมติเอกฉันท์ของบรรดามุสลิม

อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَىٰ
وَالْفُرْقَانِ فَمَن شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ...﴾

"เดือนรอมฎอนนั้น เป็นเดือนที่อัล-กุรอาน
ได้ถูกประทานลงมาในฐานะเป็นข้อแนะนำสำหรับมนุษย์
และเป็นหลักฐานอันชัดเจนเกี่ยวกับข้อแนะนำนั้นและเกี่ยวกับ
สิ่งที่จำแนกระหว่างความจริงกับความเท็จ
ดังนั้นผู้ใดในหมู่พวกเจ้าเข้าอยู่ในเดือนนั้นแล้ว
ก็จงถือศีลอดในเดือนนั้น..." (อัล-บะเกาะเราะฮ์: 185)

เงื่อนไขที่วาญิบต้องถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอน:

1. เป็นมุสลิมเท่านั้น จึงใช้ไม่ได้จากคนต่างศาสนา
2. บรรลุศาสนภาวะตามศาสนบัญญัติ
ดังนั้นจึงไม่เป็นข้อบังคับสำหรับเด็ก
การถือศีลอดของเด็กที่ยังไม่บรรลุศาสนภาวะแต่รู้ดีถึงศาสนัน
ถือว่าใช้ได้ และการถือศีลอดของเด็กนั้นเป็นสุนนะฮ์
- 3- มีสติสัมปชัญญะ
ดังนั้นการถือศีลอดไม่เป็นวาญิบสำหรับคนวิกลจริต
และการถือศีลอดของเขาก็ใช้ไม่ได้ เนื่องจากไม่มีเจตนา
(เนียต)
- 4- ความสามารถ ดังนั้น
ไม่วาญิบสำหรับผู้ป่วยที่ไม่มีความสามารถ และไม่วาญิบสำหรับผู้
เดินทาง,
และทั้งสองจำเป็นต้องชดใช้เมื่อช้อยกเว้นตามหลักศาสนาได้

สิ้นสุดลง คือ การเจ็บป่วยและการเดินทาง ส่วนสตรีนั้น
เงื่อนไขในความถูกต้องในการถือศีลอดของนาง
คือต้องไม่มีรอบเดือนและเลือดนิฟาส

การกำหนดเดือนเราะมะฎอนมีสองวิธี คือ:

1- การเห็นจันทร์เสี้ยวของเดือนเราะมะฎอน ดังที่ท่านบี
ได้กล่าวว่:

«صُومُوا لِرُؤُوسِهِ، وَأَفْطَرُوا لِرُؤُوسِهِ».

"เมื่อพวกท่านได้เห็นมัน(จันทร์เสี้ยว)

พวกท่านก็จงถือศีลอด

และเมื่อพวกท่านได้เห็นมัน(จันทร์เสี้ยว)

พวกท่านก็จงละถือศีลอด(ออกอีด)"¹.

2- การครบสามสิบวันของเดือนชะอฺบาน
คือเมื่อไม่เห็นฮิลา (จันทร์เสี้ยว) ของเดือนรอมฎอน
หรือมีเมฆ ฝุ่น หรือสิ่งอื่นทำนองนั้นขวางกั้นการเห็นมัน
ทั้งนี้ตามคำกล่าวของท่านบี ว่า:

«فَإِنْ غُمَّ عَلَيْكُمْ؛ فَأَكْمِلُوا عِدَّةَ شَعْبَانَ ثَلَاثِينَ يَوْمًا».

"หากมีเมฆปกคลุม
(เป็นเหตุให้พวกท่านไม่สามารถมองเห็น)

พวกท่านก็จงทำให้เดือนชะอฺบานครบสามสิบวันเต็ม"².

เจตนาในการถือศีลอด

การถือศีลอด เช่นเดียวกับการอิดาอะฮ์อื่น ๆ จะไม่ถูกต้อง
นอกจากต้องมีการตั้งเจตนา เวลาที่วาญิบต้องตั้งเจตนา

¹ บันทึกโดยอัลบุคอรียฺ (1810) และมุสลิม (1086)

² รายงานโดย อัลบุคอรียฺ (1909)

(นียะฮ์) ในการถือศีลอดที่วาญิบ
แตกต่างจากการถือศีลอดอื่น ๆ
และการชี้แจงในเรื่องนี้มีดังต่อไปนี้:

หนึ่ง: การถือศีลอดที่วาญิบ เช่น
การถือศีลอดเดือนรอมฎอน หรือการถือศีลอดชดใช้
หรือการถือศีลอดจากการบนบาน
ซึ่งจำเป็นต้องตั้งเจตนาในเวลากลางคืนก่อนรุ่งอรุณ
ดังที่ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า:

«مَنْ لَمْ يَبَيِّنْ الصَّيَامَ مِنَ اللَّيْلِ فَلَا صِيَامَ لَهُ»

“ผู้ใดที่ไม่ได้ตั้งเจตนาถือศีลอดในเวลากลางคืน
ก็ไม่มีการถือศีลอดสำหรับเขา”¹.

สอง: การถือศีลอดซุนนะฮ์
ผู้คนสามารถตั้งเจตนาในเวลากลางวันได้ โดยมีเงื่อนไขว่า
เขายังไม่ได้บริโภคสิ่งใดๆ
ที่ทำให้เสียศีลอดหลังจากแสงอรุณขึ้น

สิ่งที่ทำให้การถือศีลอดเสีย:

หนึ่ง: การมีเพศสัมพันธ์: เมื่อใดที่มีเพศสัมพันธ์
การถือศีลอดนั้นย่อมเป็นโมฆะ
และจำเป็นต้องถือศีลอดชดใช้ของวันนั้นที่ได้มีเพศสัมพันธ์
และเขาจะต้องทำการกอฎอห์พร้อมกับทำการกัฟฟาเราะฮ์
คือ การปล่อยทาสหนึ่งคนให้เป็นอิสระ หากไม่สามารถหาได้
ก็ให้ถือศีลอดสองเดือนติดต่อกัน หากไม่สามารถ

¹ บันทีกโดยอะหมัด (26457) อับดุลวูด (2454) และอันนะซาอี (2331)
และเป็นสำนวนของท่าน

คือไม่มีกำลังด้วยเหตุอันชอบด้วยบทบัญญัติศาสนา

ก็ให้อาหารแก่คนยากจนจำนวนหกสิบคน

สำหรับคนยากจนแต่ละคน

ครึ่งต่อจากอาหารหลักที่ผู้คนในประเทศนั้นบริโภค

สอง: มือสุจริตเลื่อนออก โดยเกิดจากการจบ การสัมผัส
การช่วยตัวเอง หรือการตั้งใจเพ่งมอง

จำเป็นต้องขัดใช้สีกุดกายหลังเท่านั้น

ไม่ต้องจ่ายกัฟฟาเราะฮฺ

เพราะกัฟฟาเราะฮฺใช้เฉพาะกรณีที่มีเพศสัมพันธ์

ส่วนผู้ที่หลับอยู่

หากเกิดการฝันเปียกและมีการหลั่งน้ำสุจิตออกมา

ก็ถือว่าไม่มีอะไร เพราะนั่นไม่ใช่สิ่งที่เขาเลือกไว้

ดังนั้นจึงให้อาบน้ำชำระร่างกายจากภาวะญุนบ

สาม- การกินและดื่มโดยเจตนา

เนื่องจากอัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า:

﴿...وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ

الْفَجْرِ ۖ تُمْ أَتِمُّوا الصِّيَامَ إِلَى اللَّيْلِ...﴾

"และจงกิน และดื่ม จนกระทั่งเส้นขาว

จะประจักษ์แก่พวกเจ้าจากเส้นดำ เนื่องจากแสงรุ่งอรุณ

แล้วพวกเจ้าจงให้การถือศีลอดครบเต็มจนถึงพลบค่ำ..."

[อัลบะกอเราะฮฺ : 187]

ส่วนผู้ที่กินหรือดื่มอย่างลืมหืม ก็ถือว่าไม่มีอะไร ดังหะดิษ
ที่ว่า:

«مَنْ نَسِيَ وَهُوَ صَائِمٌ، فَأَكَلَ أَوْ شَرِبَ، فَلَيْتَمَّ صَوْمَهُ، فَإِنَّمَا أَطَعَهُ اللَّهُ وَسَقَاهُ».

หนึ่ง: ผู้ป่วยที่คาดว่าจะหายจากอาการเจ็บป่วย และการถือศีลอดก่อให้เกิดอันตรายหรือสร้างความยากลำบากแก่เขา

สอง: ผู้เดินทาง
ไม่ว่าจะประสบความลำบากในการเดินทางหรือไม่ก็ตาม
หลักฐานของทั้งสองนั้นคือ อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ...﴾

"และผู้ใดป่วย หรืออยู่ในการเดินทาง
ก็จงถือใช้ในวันอื่นแทน" (อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 185)

สาม: สตรีที่ตั้งครรภ์หรือให้นมบุตร
หากการถือศีลอดสร้างความยากลำบากสำหรับนางทั้งสอง
หรือก่อให้เกิดอันตรายต่อตัวนางทั้งสองหรือบุตรของพวกนาง
และนางทั้งสองถือว่าอยู่ในสถานะเดียวกับผู้ป่วย
ดังนั้นอนุญาตให้นางทั้งสองละศีลอดได้

แต่วาญิบสำหรับทั้งสองต้องชดเชยการถือศีลอดในเวลาอื่น
สี่: ผู้หญิงที่มีรอบเดือนและนิฟาสจำเป็นต้องละศีลอด
การถือศีลอดของทั้งสองไม่เศาะห์ (ใช้ไม่ได้)
และทั้งสองต้องถือศีลอดชดเชยในวันอื่น ๆ

กลุ่มที่ 2: ผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ละศีลอด
และจำเป็นต้องจ่ายกัฟฟาเราะฮ์โดยไม่ต้องถือศีลออชด
ได้แก่:

หนึ่ง: ผู้ป่วยด้วยโรคที่ไม่คาดว่าจะหาย

สอง: ผู้สูงอายุที่ไม่สามารถถือศีลอดได้

ดังนั้นบุคคลเหล่านี้จะเว้นการถือศีลอด

และพวกเขาต้องให้อาหารแก่คนยากจนหนึ่งคนสำหรับทุกวัน
ของเดือนเราะมาฎอน

ผู้สูงอายุที่อยู่ในภาวะสมองเสื่อมจนหมดสติสัมปชัญญะ
(ขาดสติ) แท้จริงเขาเป็นผู้ที่พ้นจากข้อบังคับทางศาสนา
ดังนั้น ให้เขางดการถือศีลอดและไม่ต้องจ่ายอะไร

เวลาในการชดใช้และบทบัญญัติว่าด้วยการผ่อนผันการชดใช้

การถือศีลอดชดเชยรอมฎอนเป็นวาญิบให้กระทำภายในช่วง
ระหว่างรอมฎอนนั้นกับรอมฎอนถัดไป และที่ดีที่สุดคือ
การรีบเร่งสู่การกอฎอฮ์ (ชด)

ไม่อนุญาตเลื่อนการถือศีลอดชดไปจนพ้นรอมฎอนถัดไป
จากท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา กล่าวว่า :

«كَانَ يَكُونُ عَلَى الصَّوْمِ مِنْ رَمَضَانَ، فَمَا أَسْتَطِيعُ أَنْ أَقْضِيَ إِلَّا فِي شَعْبَانَ»
لِمَكَانِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ.

"ครั้งหนึ่งฉันมีหน้าที่ต้องถือศีลอดชดจากเดือนรอมฎอน
แต่ฉันไม่สามารถทำได้นอกจากในเดือนชะอ์บาน
เนื่องจากการกิจในการรับใช้ท่านนบี"บางครั้งฉันมีศีลอด
(ที่ต้องชดใช้) ในเดือนรอมฎอน
และฉันไม่สามารถชดใช้ได้เลยจนกระทั่งถึงเดือนชะอ์บาน
เนื่องจากการกิจในการรับใช้ท่านเราะซูลลอฮ์ ﷺ¹.

ดังนั้น

ใครก็ตามที่เลื่อนการถือศีลอดชดจนเลยเดือนเราะมะฎอนถัดไป
ก็มีอยู่สองกรณี:

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (1849) และมุสลิม (1846)

1-

เลื่อนออกไปได้ด้วยเหตุผลทางหลักบทบัญญัติที่ถูกต้อง เช่น
อาการเจ็บป่วยยังคงต่อเนื่องจนเข้ารอมานูอนที่ 2
ดังนั้นกรณีนี้ มีเพียงหน้าที่ถือศีลอดชดเท่านั้น

2-

หากเลื่อนการถือศีลอดชดโดยไม่มีข้อผ่อนผันตามบทบัญญัติ
ศาสนา ก็ย่อมทำบาปเพราะการประวิงเวลา
และจำเป็นต้องเตาบะฮ์กลับใจต่ออัลลอฮ์ ทำการถือศีลอดชด
และให้อาหารแก่คนยากจนต่อหนึ่งวันที่ขาดศีลอด

การถือศีลอดสุนนะฮ์ (ภาคสมัครใจ)

สำหรับผู้ที่มีศีลอดที่ต้องชดใช้ (กอฎอ):

ผู้ใดที่มีการถือศีลอดที่ต้องชดใช้ (กอฎอ) (กอฎอฮ์)

ของเดือนรอมะฎอนแท้จริงสิ่งที่ประเสริฐที่สุดสำหรับเขาคือ
การรีบชดใช้ก่อนการถือศีลอดภาคสมัครใจ

แต่หากการถือศีลอดสุนนะฮ์ประเภทที่มีเวลาจำกัด เช่น
การถือศีลอดวันอารอฟะฮ์และวันอาชูรอ

ก็ให้ถือศีลอดเหล่านั้นก่อนการชดใช้การถือศีลอดในเดือนเร
าะมะฎอน เนื่องจากการชดใช้มีเวลาที่กว้างขวาง

ส่วนวันอาชูรอและวันอารอฟะฮ์นั้น

หากปล่อยให้พ้นเวลาก็ยอมพลาดไป

แต่อย่าถือศีลอดหวันในเดือนเซาวาล

เว้นเสียแต่หลังจากการชดใช้การถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอน
แล้ว

การถือศีลอดที่ต้องห้าม:

1- ถือศีลอดในวันอีดิลฟิตรี และวันอีดิลอัฎฮา

เนื่องจากมีข้อห้าม

2- การถือศีลอดในวันตารีคของเดือนชุลหิจญะฮฺ
ยกเว้นสำหรับผู้ประกอบพิธีหัจญ์แบบตะมัตตุและกิรอนใน
หัจญ์ หากเขาไม่มีความสามารถที่จะเชือดสัตว์พลี
วันตารีคคือ: วันที่สิบเอ็ด วันที่สิบสอง และวันที่สิบสาม
ของเดือนชุลหิจญะฮฺ

3- วันสงสัยด้วยเหตุแห่งความสงสัย ซึ่งก็คือวันที่ 30
ของเดือนชะอฺบาน
หากคิณนั้นเป็นคิณที่มีเมฆหรือฝุ่นที่ขัดขวางการเห็นฮิลา
(จันทร์เสี้ยว).

การถือศีลอดที่มักรุฮฺ (นารังเกียจ):

1- การเจาะจงเดือนเราะอฺญับด้วยการถือศีลอด 2-
การถือศีลอดเฉพาะวันศุกร์วันเดียวเป็นเอกเทศ
เนื่องจากมีการห้ามในเรื่องดังกล่าว ดังนั้น
หากถือศีลอดวันหนึ่งก่อนหน้าหรือหลังจากนั้น
ความนารังเกียจก็หมดไป

การถือศีลอดที่เป็นชุนนะฮฺ (สิ่งที่ควรถือศีลอด)

1- หกวันในเดือนเซาวาล 2-
การถือศีลอดในแก้ววันแรกของเดือนชุลหิจญะฮฺ
โดยที่เน้นยิ่งคือวันอะเราะเราะฮฺ (วันที่ 9 ชุลหิจญะฮฺ)
เว้นแต่สำหรับผู้ประกอบพิธีหัจญ์
ไม่เป็นชุนนะฮฺสำหรับเขาที่จะถือศีลอด
และการถือศีลอดในวันดังกล่าวเป็นการลบล้างบาปสองปี 3-
การถือศีลอดสามวันของทุกเดือน
และดีที่สุดคือบรรดาวันสี่ขาว ได้แก่ วันที่สิบสาม สิบสี่

และสิบห้าของทุกเดือนตามจันทร์คติ 4-
การถือศีลอดวันจันทร์และวันพฤหัสบดีของทุกสัปดาห์
เพราะท่านนบี ﷺ ได้ถือศีลอดในวันดังกล่าว
เนื่องจากการงานของปวงบ่าวจะถูกนำเสนอในสองวันนั้น
การถือศีลอดภาคสมัครใจ:

1- การถือศีลอดของนบีดาวูด อะลัยฮิสสลาม
ซึ่งท่านจะถือศีลอดวันหนึ่งและละศีลอดอีกรวันหนึ่ง

2- การถือศีลอดในเดือนของอัลลอฮ์คือเดือนมุหฺรริรม
ซึ่งเป็นเดือนที่ดีที่สุดที่ส่งเสริมให้ถือศีลอด
และที่แน่นย้าที่สุดคือการถือศีลอดในวันอาชูรอ ซึ่งเป็นวันที่
10 ของเดือนมุหฺรริรม และให้ถือศีลอดวันที่ 9
ควบคู่กับมันด้วย
ตามคำกล่าวของท่านเราะสูลุลลอฮ์คือลลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลล
มว่า:

«لَنْ يَبْقِيَتْ إِلَيَّ قَابِلٌ لِأُصُومَنَّ النَّاسِ».

“หากฉันยังมีชีวิตอยู่จนถึงปีหน้า
แน่นอนฉันจะถือศีลอดในวันที่เก้า”¹.
และจะลบล้างบาปของหนึ่งปีก่อนหน้านั้น

หัวข้อที่ห้า: การประกอบพิธีฮัจญ์และอุมเราะฮ์

ในทางภาษา คำว่า หัจญ์ หมายถึง การมุ่งหมาย
ตามหลักวิชาการ คือ
การมุ่งสู่มัสยิดอัลหะรอมและบรรดาสถานที่ประกอบพิธี

¹ บันทึกโดยมุสลิม (1134)

ในเวลาที่ถูกกำหนด เพื่อประกอบพิธีกรรมเฉพาะ

และ "อุมเราะฮฺ" ตามหลักภาษา คือ การเย็บเยียน การเย็บ

ตามหลักวิชาการ คือ การเย็บเยียนมัดสยิดหะรอม ในเวลาใดก็ได้ เพื่อประกอบพิธีกรรมเฉพาะ

การประกอบพิธีหัจญ์นั้น เป็นหนึ่งในหลักการอิสลาม และเป็นหนึ่งในองค์ประกอบหรือโครงสร้างหลักอันยิ่งใหญ่ของอิสลาม และได้ถูกบัญญัติในปีที่เก้าฮิจญ์เราะฮ์ศักราช ท่านนบี ﷺ ได้ประกอบพิธีหัจญ์เพียงครั้งเดียว และนั่นคือหัจญ์อ้อลา

การประกอบพิธีหัจญ์เป็นข้อบังคับให้ปฏิบัติครั้งหนึ่งในชีวิตสำหรับผู้ที่มีความสามารถ และสิ่งที่ทำมากกว่านั้น ก็ถือว่าเป็นการสมควรใจ ส่วนการประกอบพิธีอุมเราะฮ์นั้น ถือเป็นวาญิบ

ตามทฤษฎีของบรรดานักวิชาการศาสนาจำนวนมาก ด้วยหลักฐานจากคำกล่าวของท่านนบี ﷺ เมื่อมีผู้ถามว่า: “สำหรับผู้หญิงมีการญิฮาดที่จำเป็นหรือไม่?” ท่านตอบว่า:

«نَعَمْ، عَلَيْهِنَّ جِهَادٌ لَا قِتَالَ فِيهِ: الْحُجُّ وَالْعُمْرَةُ»

ใช่ สำหรับพวกนางนั้นมีการญิฮาด (การต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์) ที่ไม่มีการสู้รบอยู่ในนั้น คือ ฮัจญ์และอุมเราะฮ์¹.

เงื่อนไขที่จำเป็นในการประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์

¹ บันทึกลงโดยอะหมัด (25198), อันนะซาอีย์ (2627), และอิบนุมาญะฮ์ (2901)

- 1- อิสลาม
2. มีสติสัมปชัญญะ
- 3- บรรลุศาสนภาวะ
4. ความเป็นไท(อิสระ)
- 5- มีความสามารถ

สำหรับผู้หญิงนั้นต้องมีข้อที่หกเพิ่มมา

คือนางต้องมีมะห์รอม(บรรดาญาติที่แต่งงานกันมิได้)ร่วมเดินทางกับนางด้วยเพื่อประกอบพิธีหัจญ์ เพราะไม่อนุญาตให้นางเดินทางโดยไม่มีมะห์รอม ไม่ว่าจะไปประกอบพิธีฮัจญ์หรือเพื่อวัตถุประสงค์อื่นใดก็ตาม ดังที่ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า:

«لَا تُسَافِرُ الْمَرْأَةُ إِلَّا مَعَ ذِي مَحْرَمٍ، وَلَا يَدْخُلُ عَلَيْهَا رَجُلٌ إِلَّا وَمَعَهَا مُحْرَمٌ».

"ผู้หญิงอย่าได้เดินทาง

เว้นแต่จะมีมะห์รอมร่วมไปกับนางด้วย

และอย่าให้ชายคนใดเข้าไปหานาง

เว้นแต่จะมีมะห์รอมอยู่กับนาง"¹.

มะห์รอมของผู้หญิง คือ สามีมของเธอ หรือผู้ที่ห้ามแต่งงานกับเธออย่างถาวร ทางสายเลือด เช่น พี่ชายหรือน้องชายของนาง บิดาของนาง ลุงของนาง หลานชายของพี่ชายน้องชายของนาง และน้าชายของนาง หรือด้วยเหตุอันอนุญาต เช่น พี่ชายร่วมดื่มนม หรือด้วยการเกี่ยวดอง เช่น สามีมของมารดาของนาง และลูกชายของสามีมของนาง

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (1862) และมุสลิม (1341)

มีความสามารถ คือ
ความสามารถทางทรัพย์สินและทางร่างกาย กล่าวคือ
สามารถขึ้นพาหนะและแบกรับการเดินทางได้
และมีทรัพย์สินเป็นค่าใช้จ่ายที่เพียงพอสำหรับการไปและกลับ
และยังมีค่าใช้จ่ายเลี้ยงดูที่เพียงพอสำหรับบรรดาบุตรของเขา
และผู้ที่เขามีหน้าที่ต้องออกค่าใช้จ่ายเลี้ยงดู
จนกว่าเขาจะกลับไปหาพวกเขา

และเส้นทางไปประกอบพิธีหัจญ์ปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของเขา

และผู้ใดที่มีความสามารถทางการเงินแต่ไม่มีความสามารถทางร่างกาย เช่น เป็นผู้สูงอายุชราภาพมากหรือป่วยด้วยโรคเรื้อรังที่ไม่คาดว่าจะหาย
เขาจำเป็นต้องมอบหมายให้ผู้อื่นประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์แทนเขา

เงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับผู้ที่สามารถประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์แทนผู้อื่นได้ มีสองประการ:

1-

เป็นผู้ที่สามารถประกอบพิธีหัจญ์อันเป็นบัญญัติบังคับได้อย่างถูกต้อง คือมุสลิมที่บรรลุนิติภาวะและมีสติสัมปชัญญะ

2- ได้ประกอบพิธีฮัจญ์สำหรับตนเองแล้ว คือฮัจญ์อิสลาม
เวลาและสถานที่ (มีกอต) สำหรับการอิห์รอหม

มีกอต (เขตกำหนด): เป็นรูปพหุพจน์ของคำว่า “มีกอต” ในทางภาษา หมายถึง: ขอบเขต ส่วนตามบทบัญญัติศาสนา หมายถึง:

สถานที่ประกอบอิบาดะฮ์หรือช่วงเวลาของการอิบาดะฮ์นั้น
สำหรับการประกอบพิธีฮัจญ์
มีมีกอตเชิงเวลาและเชิงสถานที่:

1- มีกอตที่เกี่ยวกับเวลา: อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ตรัสไว้ว่า:

﴿الْحُجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَةٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحُجَّ...﴾

"(เวลา)

การทำฮัจญ์นั้นมีหลายเดือนอัน

เป็นที่ทราบกันอยู่แล้ว

ดังนั้นผู้ใดที่ได้ให้การทำฮัจญ์จำเป็นแก่เขาในเดือนเหล่านั้น.

.." (อัล-บะเกาะเราะฮ์: 197)

และบรรดาเดือนเหล่านี้

คือ:

เดือนเซาวาล

เดือนซุลเกาะอตะฮฺ และสิบวันแรกของเดือนซุลหิจญะฮฺ

2-

มีกอตเกี่ยวกับสถานที่:

คือเขตแดนที่ผู้ประกอบพิธีฮัจญ์ไม่สามารถผ่านเข้าไปในนคร
มakkah ได้ หากยังไม่ได้เข้าสู่สถานะการครองอิหฺรอมม
ซึ่งเขตเหล่านั้นมีดังต่อไปนี้:

1- ซุลหุลัยฟะฮฺ เป็นมีกอต (สถานที่ครองอิหฺรอม)
ของชาวมะดีนะฮฺ

2- อัลญุห์ฟะฮฺ: เป็นมีกอต (สถานที่ครองอิหฺรอม)
ของชาวซาม

ชาวอิยิปต์

และชาวมัฆริบ(กลุ่มประเทศฝั่งโมร็อกโก)

3- กิอรุลมะนาซิล: ปัจจุบันรู้จักกันในชื่อ อัซซัยล
เป็นมีกอตของชาวนัจญ์

4- ซาตุ อีรกุ: เป็นมีกอต (สถานที่ครองอิหฺรอม)
ของชาวอิรัก

5- ยะลัมลัม เป็นมีกอต (สถานที่ครองอิหฺรอม)
ของชาวเยเมน

และผู้ใดก็ตามที่สถานที่พำนักของเขาอยู่ใกล้กับมักกะฮ์
มากกว่ามีกอตเหล่านี้

แท้จริงเขาก็ตั้งเจตนาเข้าสูการครองอิหฺรอมจากสถานที่พำนัก
ของเขาเพื่อการประกอบพิธีฮัจญ์และอุมเราะฮ์

สำหรับชาวมักกะฮ์ ก็ให้พวกเขาครองอิหฺรอมจากมักกะฮ์
และไม่จำเป็นต้องออกไปยังมีกอตเพื่อการครองอิหฺรอม

ส่วนการทำอุมเราะฮ์: ให้พวกเขาออกไปยังอัลฮิลที่ใกล้ที่สุด
(นอกเขตหะรอม) และทำการครองอิหฺรอมจากที่นั้น

และผู้ใดก็ตามที่มีความประสงค์จะประกอบพิธีฮัจญ์หรืออุมเร
เราะฮ์

ก็จำเป็นต้องครองอิหฺรอมสำหรับการประกอบพิธีทั้งสองนั้น
จากสถานที่ที่ท่านนบี ﷺ กำหนดไว้

ซึ่งก็คือมีกอตที่ได้อธิบายมาก่อนแล้ว ดังนั้น

ไมอนุญาตให้ผู้ใดที่ต้องการประกอบพิธีฮัจญ์หรืออุมเราะฮ์
ผ่านมีกอตเหล่านั้นไปโดยไม่ทำการครองอิหฺรอม

- ผู้ใดก็ตามที่ผ่านมาจากมีกอตที่ได้กล่าวถึง
ซึ่งมิใช่ชาวเมื่อนั้น ก็ให้ครองอิหฺรอมจากที่นั้น

- ผู้ใดก็ตามที่เส้นทางไปยังมักกะฮ์ของเขาไม่ผ่านมีกอตใด ๆ
ที่ได้กล่าวถึง ไม่ว่าจะทางบก ทางทะเล หรือทางอากาศ
ก็ให้ครองอิหฺรอมเมื่อเขาผ่าน ณ

จุดที่คู่ขนานกับมีกอตที่ใกล้ที่สุด ตามคำกล่าวของอุมร์
อิบน์ลุคัยฏอญิบ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ:

"จงมองดูสิ่งที่อยู่ตรงกับมันตามทางของพวกเขาเจ้า"¹.

-
ผู้ใดที่เดินทางเพื่อประกอบพิธีฮัจญ์หรืออุมเราะห์โดยเครื่องบิน

ผู้นั้นจำเป็นต้องเข้าสู่อิหรอมเมื่อเครื่องบินผ่านตรงกับเขตมีกอดที่อยู่บนเส้นทางการบิน

ไมอนุญาตให้เขาเลื่อนการเข้าสู่อิหรอมไปจนถึงตอนที่เครื่องบินลงจอดที่สนามบิน

อิหรอม:

คือการตั้งเจตนาเพื่อเข้าสู่อิหรอมเพื่อประกอบพิธีฮัจญ์หรือฮัจญ์ ดังนั้น การอิหรอมเพื่อทำฮัจญ์นั้น คือ: การตั้งเจตนา (เนียะฮ์) เข้าสู่พิธีฮัจญ์ และในการอิหรอมเพื่อทำอุมเราะฮ์นั้น คือ การตั้งเจตนาเพื่อเข้าสู่อิหรอมเพื่อประกอบพิธีฮัจญ์หรืออุมเราะฮ์ และไม่ถือว่าเป็นผู้ทำการอิหรอม นอกจากเมื่อได้ตั้งเจตนา (เนียะฮ์) เพื่อเข้าสู่พิธีกรรม (ฮัจญ์หรืออุมเราะฮ์) แล้วเท่านั้น ส่วนการเพียงแค่อวมใส่ชุดอิหรอมโดยไม่มีการตั้งเจตนา (เนียะฮ์) นั้น ย่อมไม่ถือว่าเป็นการอิหรอม

สิ่งที่เป็นมุสตะฮับ(ควรปฏิบัติ)ในการอิหรอม:

1-

อาบน้ำก่อนทำการอิหรอมเพื่อการทำฮัจญ์หรืออุมเราะฮ์ให้ทั่วทั้งร่างกาย

2- ผู้ชายฉีบน้ำหอมบนร่างกาย แต่ไม่ใช้บนชุดอิหรอม

3- สวมชุดอิหรอมซึ่งเป็นผ้าผืนบนและผืนล่างสีขาว

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (1531)

และรองเท้าแตะหนึ่งคู่

4- ให้ทำการอิหฺรอมขณะโดยสารพาหนะ โดยหันหน้าไปทางกิบละฮ์

ประเภทของการประกอบพิธีฮัจญ์:

มุหฺร็ิม

(ผู้ทำการอิหฺรอม)

มีสิทธิเลือกตามทีประสงค์จากการประกอบฮัจญ์ทั้งสามแบบ ได้แก่:

1-

ตะมัตตุอ

คือ

การอิหฺรอมเพื่ออุมเราะฮฺในเดือนแห่งการทำหัจญ์ ทำให้อุมเราะฮฺเสร็จสิ้นและออกจากอิหฺรอม แล้วจึงเข้าสู่อิหฺรอมเพื่อหัจญ์ในปีเดียวกันนั้น

2-

อัล-อิฟรอด:

คือ

ทำการอิหฺรอมเพื่อประกอบพิธีฮัจญ์โดยอย่างเดียวจากมีกอต และคงอยู่ในอิหฺรอมของเขาจนกว่าจะปฏิบัติพิธีกรรมต่างๆ ของการทำฮัจญ์

3.

อัล-กิรอน:

คือ

การอิหฺรอมสำหรับหัจญ์และอุมเราะฮฺพร้อมกัน หรือครองอิหฺรอมด้วยอุมเราะฮฺก่อน แล้วจึงผนวกหัจญ์เข้ากับมันก่อนเริ่มญะวาฟของอุมเราะฮฺ โดยตั้งเจตนาอุมเราะฮฺและหัจญ์จากมีกอต หรือก่อนเริ่มญะวาฟของอุมเราะฮฺ และทำการญะวาฟและสะแอสำหรับทั้งสอง

ผู้ที่ประกอบพิธีหัจญ์แบบตะมัตตุอและกิรอน (ยกเว้นชาวมักกะฮฺ) ต้องจ่ายค่าไถ่

และที่ดีที่สุดในการบรรดาฮัจญ์ทั้งสามประเภทนี้คือ

อัสซะมัดตุฮ์

เพราะท่านนบี

ได้สั่งให้บรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่านปฏิบัติตามนั้น¹

รองลงมาคือ กิรอน เพราะเป็นทั้งหัจญ์และอุมเราะฮ์
แล้วจึงเป็น อิฟรอด

ค)

เมื่อเขาครองอิหฺรอมด้วยหนึ่งในรูปแบบการประกอบพิธีเหล่านี้ ก็ให้กล่าวตัลบียะฮ์ทันทีภายหลังการอิหฺรอม โดยกล่าวว่า:

«بَيْنَكَ اللَّهُمَّ بَيْنِي، بَيْنَكَ لَا شَرِيكَ لَكَ لَبَّيْكَ، إِنَّ الْحَمْدَ وَالنَّعْمَةَ لَكَ وَالْمُلْكُ
لَا شَرِيكَ لَكَ.»

"โอ้อัลลอฮ์ฉันตอบสนองคำเรียกร้องของพระองค์ฉันตอบ
สนองพระองค์

ฉันตอบสนองพระองค์

ไม่มีสิ่งใดมาเป็นภาคีกับพระองค์

แท้จริงการสรรเสริญทั้งหลายความโปรดปรานและอำนาจเป็น
นสิทธิของพระองค์"ไม่มีสิ่งใดมาเป็นภาคีกับพระองค์"².

สิ่งดังกล่าวเป็นซุนนะฮ์ และเป็นที่ส่งเสริมให้กระทำให้มาก
โดยผู้ชายให้กล่าวออกเสียงดัง

ส่วนสตรีให้กล่าวเฉพาะตัวไต่ยืน

เวลา: ให้เริ่มกล่าวหลังจากเข้าสู่การอิหฺรอม
และเวลาสิ้นสุดมีดังต่อไปนี้:

หนึ่ง:

ผู้ประกอบพิธีอุมเราะฮ์ให้ยุติการกล่าวตัลบียะฮ์ก่อนเริ่มเฎาะวะ
าฟ

¹ บันทึกลงโดยมุสลิม (1211)

² รายงานโดย อัลบุคอรี (1549)

ผู้ประกอบพิธีหัจญ์ให้ยุติการตลบียะฮ์เมื่อเริ่มขว้างเสาหินญัม
เราะตละเกาะบะฮ์ในวันอีด

หนึ่ง: การโกน ตัด

สอง:

สาม:

—

เว้นแต่จะไม่อนุญาตให้นางสวมบรกุซ์
และให้นางปกปิดใบหน้าของนางด้วยผ้าคลุมหัวหรือญิลบาบ
มิใช่ด้วยบรกุซ์ เมื่อมีชายแปลกหน้าเดินผ่านมา
และไม่สวมถุงมือที่มือทั้งสองของเธอ

ห้า : เครื่องหอม (น้ำหอม);

และต้องเชือดสัตว์หนึ่งตัว

และผู้หญิงในเรื่องนั้นเหมือนกับผู้ชายหากนางยินยอมโดยสมัครใจ

สิ่งที่ต้องแก้: การสัมผัสกันที่ไม่ถึงขั้นร่วมเพศ
ดังนั้นจึงไม่อนุญาตให้ผู้ครองอิหฺรอมสัมผัสสตรี
เพราะเป็นหนทางไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ที่ต้องห้าม
และความหมายของคำว่า “การสัมผัส” ในที่นี้คือ
การสัมผัสสตรีด้วยความใคร่

การประกอบพิธีฮุมาเราะฮ์:

ก- รุกน(องค์ประกอบหลัก) ของการประกอบพิธีฮุมาเราะฮ์

1- การอิหฺรอม.

2. การญะวาฟ (การเดินเวียนรอบกะบะฮ์)

3- การสะแอ.

ข- สิ่งที่เป็นวาญิบในการประกอบพิธีฮุมาเราะฮ์

1- อิหฺรอมจากมิกอต (เขตที่ถูกกำหนดไว้)

ที่ชอบด้วยบทบัญญัติ

2- การโกนศีรษะหรือตัดผมให้สั้น

ค: วิธีการทำฮุมาเราะฮ์:

สิ่งแรกที่ผู้ประกอบฮุมาเราะฮ์เริ่มทำคือ

การญะวาฟเจ็ดรอบ

โดยเริ่มจากหินดำและสิ้นสุดที่หินดำนั้น

และในระหว่างการญะวาฟต้องอยู่ในสภาพมีน้ำละหมาด

และปกปิดเอาเราะฮ์จากสะดือถึงหัวเข่า

ส่งเสริมให้เขาทำการอิฎฎิบาอ์ตลอดช่วงการตอวาฟทั้งหมด

คือให้เปิดไหล่ขวา

โดยวางส่วนกลางของผ้าอิห์รอมไว้ใต้รักแร้ขวา
และให้ปลายทั้งสองของผ้านั้นคลุมบนไหล่ซ้าย
และเมื่อเขาวนครบรอบที่เจ็ดแล้ว ก็ให้เลิกอิฎติบาว์
และคลุมไหล่ทั้งสองของเขาด้วยริด้าของเขา

ให้เขาหันหน้าไปที่หินดำ และหากเขาสามารถจูบมันได้
ก็ให้จูบมัน แต่หากเขาไม่สามารถจูบมันได้
ก็ให้สัมผัสมันด้วยมือขวา หากเป็นไปได้ แล้วจูบมือของเขา
และหากเขาไม่สามารถสัมผัสหินดำได้
ก็ให้เขายกมือขวาขึ้นทำการแบมือเป็นสัญลักษณ์ไปทางหิน
ดำ พร้อมกับกล่าวว่า "อัลลอฮุอักบร"
(อัลลอฮ์ทรงยิ่งใหญ่ที่สุด) เพียงครั้งเดียว โดยไม่จูบมือ
และไม่หยุดยืน จากนั้นให้ดำเนินการฉะวาฟต่อไป
โดยให้กะอะฮ์อยู่ทางซ้ายของตน และตามซุนนะฮ์ให้เดินเร็ว
(ร็มลี) ในช่วงสามรอบแรก คำว่า "ร็มลี"
คือการเดินเร็วด้วยการก้าวสั้นๆ

และเมื่อเดินผ่านมุมะมานีย์ (ซึ่งเป็นมุมที่สี่ของกะอะบะฮ์)
หากสามารถทำได้ ก็ให้สัมผัสมันด้วยมือขวา
โดยไม่ต้องกล่าวตักบิรและไม่ต้องจูบมัน
แต่หากไม่สามารถสัมผัสมันได้ ก็ให้เดินต่อไป
โดยไม่ต้องแบมือเป็นสัญลักษณ์ไปยังมุมะมานีย์
และไม่ต้องกล่าวตักบิร
และเมื่ออยู่ระหว่างมุมะมานีย์กับหินดำ ให้กล่าวว่า:

﴿...رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ﴾

"โอ้พระเจ้าของเรา

โปรดประทานให้แก่พวกเรา

ซึ่งสิ่งดีงามในโลกนี้ และสิ่งดีงามในโลก
และโปรดคุ้มครองพวกเราให้พ้นจากการลงโทษแห่งไฟนรกด้
วยเถิด" (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 201)

และเมื่อเสร็จจากการเฝ้าอาฟ

ก็ทำการละหมาดสองร็อกอะฮ์หลังมะกอมอิบรอฮีม
หากมีความสะดวก แต่ถ้าไม่มีความสะดวก ก็จงละหมาด ณ
ที่ใดก็ได้ในมัสยิดฮะรอม

และเป็นขุนนะฮ์ให้อ่านในร็อกอะฮ์แรกหลังจากซูเราะฮ์อัลฟา
ติหะฮ์ ซูเราะฮ์ (อัลกาฟิรูน)

และในร็อกอะฮ์ที่สองหลังจากซูเราะฮ์อัลฟาติหะฮ์

ให้อ่านซูเราะฮ์อัลอิคลาส

จากนั้นให้มุ่งหน้าไปยังทางเดินสะแอ

และให้ทำการสะแอระหว่างศอฟาและมัรวะฮ์จำนวน 7 เทียว

โดยนับการเดินจากศอฟาไปยังมัรวะฮ์เป็น 1 เทียว

และการเดินกลับจากมัรวะฮ์ไปยังศอฟาเป็น 1 เทียว

การสะแอเริ่มต้นที่เนินเขาศอฟา แล้วขึ้นไปบนเนิน

หรือยืนอยู่ ณ ที่นั้น

และการขึ้นไปบนเนินเขาศอฟานั้นประเสริฐกว่า

หากทำได้โดยสะดวก

และในขณะนั้นให้อ่านคำดำรัสของอัลลอฮ์ตะอาลาที่ว่า:

﴿إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ...﴾

"แท้จริงภูเขาศอฟา และภูเขามัรวะฮ์นั้น
เป็นส่วนหนึ่งจากบรรดาเครื่องหมายของอัลลอฮ์..."

(อัลบะเกาะเราะฮ์ : 158)

เป็นขุนนะฮ์ให้หันหน้าไปยังทิศกิบละฮ์
แล้วสรรเสริญอัลลอฮ์ และกล่าวตักบิร โดยกล่าวว่า:
«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْخِصْدُ،
يُحْيِي وَيُمِيتُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ، أُنْجَزَ وَعْدُهُ، وَنَصَرَ عَبْدُهُ،
وَهَزَمَ الْأَحْزَابَ وَحْدَهُ».

ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพสักการะอย่างแท้จริง
นอกจากอัลลอฮ์ และอัลลอฮ์ทรงยิ่งใหญ่กว่าทุกสิ่ง
ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพสักการะอย่างแท้จริงนอก
จากอัลลอฮ์ เพียงผู้เดียว ไม่มีภาคใด ๆ สำหรับพระองค์
อำนาจทั้งหมดเป็นของพระองค์
และการสรรเสริญทั้งหมดเป็นของพระองค์
พระองค์ทรงให้มีชีวิตและให้ตาย
และพระองค์คือผู้ทรงอำนาจเหนือทุกสิ่ง
ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพสักการะอย่างแท้จริงนอก
จากอัลลอฮ์ เพียงผู้เดียว
พระองค์ทรงทำให้สัญญาของพระองค์สำเร็จ
ทรงช่วยเหลือบ่าวของพระองค์
และทรงปราบปรามฝ่ายทั้งหลายแต่เพียงผู้เดียว"¹ จากนั้น
ให้เขาวิ่งวนตามหิมาซาด โดยยกมือขึ้น
และให้ทำการรำลึกถึงอัลลอฮ์และวิ่งวนนี้ซ้ำสามครั้ง
จากนั้นจึงลง แล้วเดินสู่มัจรฮะฮ์ด้วยการเดินปกติ
เมื่อถึงจุดไฟสีเขียวแรก ก็ให้ผู้ชายวิ่งเหยาะๆ อย่างรวดเร็ว

¹ บันทึกโดย มุสลิม (1218)

จนกว่าจะถึงจุดไฟสีเขียวที่สอง ส่วนสตรีนั้น
ไม่ถูกบัญญัติให้นางวิ่งระหว่างสัญลักษณ์ให้วิ่งทั้งสอง
เพราะนางเป็นเอาระฮ์
แต่สิ่งที่ถูกบัญญัติสำหรับนางคือการเดินตลอดการสะแอทั้งหมด
จากนั้นก็เดิน แล้วขึ้นไปยังภูเขามัรวะฮ์หรือยืนอยู่ที่นั่น
โดยการขึ้นไปบนนั้นย่อมประเสริฐกว่า หากสะดวก
ให้กล่าวและกระทำที่มีรวะฮ์เช่นเดียวกับที่เขาได้กล่าวและกระทำ
ไว้ที่เศาะฟา เว้นแต่การอ่านอาเยฮ์
ซึ่งเป็นพระดำรัสของอัลลอฮ์ตะอาลาว่า:

﴿إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ...﴾

แท้จริงภูเขาศะฟา และภูเขามัรวะฮ์นั้น
เป็นส่วนหนึ่งจากบรรดาเครื่องหมายของอัลลอฮ์...
เพราะสิ่งนี้แท้จริงแล้วถูกกำหนดไว้ให้กระทำเฉพาะเมื่อขึ้นไป
ยังศอฟา ในรอบแรกเท่านั้น จากนั้นก็ลงไป
แล้วให้เดินปกติในบริเวณที่ให้เดิน และให้วิ่งเหยาะๆ
อย่างรวดเร็วในบริเวณที่ให้เร่งฝีเท้า จนถึงเศาะฟา
ให้ทำเช่นนั้น 7 ครั้ง โดยนับการไปเป็น 1 เที้ยว
และการกลับเป็น 1 เที้ยว
และส่งเสริมให้รำลึกถึงอัลลอฮ์และกล่าวดุดาอ์ให้มากในระหว่าง
สะแอ ตามที่สะดวก
และให้เป็นผู้สะอาดจากหะดัษเล็กและหะดัษใหญ่
แม้จะทำสะอ์โดยไม่ได้สะอาดจากหะดัษเล็กหรือหะดัษใหญ่
ก็ถือว่าใช้ได้ และเช่นเดียวกัน
หากผู้หญิงมีประจำเดือนหรืออยู่ในภาวะนิฟาสหลังจากการต

อวาฟ ให้เธอทำการสะแอ และสิ่งนั้นก็เพียงพอสำหรับเธอ เพราะความสะอาดไม่ใช่เงื่อนไขในการสะแอ แต่เป็นสิ่งที่พึงกระทำ

เมื่อเขาเสร็จสิ้นการสะแอแล้ว ให้เขาโกนศีรษะหรือตัดผมให้สั้นลง และสำหรับผู้ชาย การโกนนั้นดีกว่า

ดังนั้น ด้วยการปฏิบัติมาทั้งหมด ผู้ทำอุมเราะฮ์จึงได้เสร็จสิ้นจากอุมเราะฮ์ของเขาแล้ว

การประกอบพิธีหัจญ์:

ก- รุกน (องค์ประกอบหลัก) ของการประกอบพิธีหัจญ์:

- 1- การอิหฺรอม
- 2- การรูกูฟที่อะรอฟะฮ์
3. การอุมววาฟอิฟาฎะฮ์ (การเดินเวียนรอบกะบะฮ์)
- 4- การสะแอ

ข- สิ่งที่เป็นวาญิบในการประกอบพิธีหัจญ์:

1- ตั้งเจตนาเข้าพิธีหัจญ์ ณ ที่มีกอต (เขตที่ถูกกำหนดไว้)

2- รูกูฟ ณ ที่ทุ่งอะเราะเฬะฮ์ในวันที่ 9 ของเดือนซุลหิจญะฮ์จนตะวันตกดิน (สำหรับผู้ทำรูกูฟกลางวัน)

3- การพักค้างคืนที่มุขดะลิฬะฮ์ ในคืนวันที่สิบของเดือนซุลหิจญะฮ์ จนถึงเที่ยงคืน

4- ค้างคืน ณ ทุ่งมินาในคำคืนของวันดัซริก (ในวันที่ 11, 12 และ 13 ของเดือนซุลหิจญะฮ์)

5- การขว้างเสาหิน

6- การโกนศีรษะหรือตัดผมให้สั้น

7- การแกะวาฟะดาอ (แกะวาฟอ์ลา)

ค- วิธีการประกอบพิธีฮัจญ์

ให้มุสลิมตั้งใจครองอิหฺรอมเพื่อประกอบพิธีฮัจญ์และกล่าว
ตัลบียะฮ์เมื่อถึงมิกอต โดยทำอัล-อิฟรูดหากเวลาซับซ้อน
ครั้นเมื่อเขามาถึงมัจกะฮ์ก็ให้ทำการแกะวาฟและสะแอ
และยังคงอยู่ในอิหฺรอมของเขาจนกว่าจะมุ่งหน้าไปยังอาระ
เราะฮ์ในวันอาระเราะฮ์ วันที่ 9
และอยู่ที่นั่นจนดวงอาทิตย์ตกดิน

จากนั้นเขาก็ออกจากที่นั่นไปยังมุขตะลียะฮ์
พร้อมกับกล่าวคำตัลบียะฮ์
และพำนักรออยู่ที่นั่นจนกระทั่งเขาละหมาดศุบฮ์
จากนั้นเขาก็อยู่ที่นั่นต่อไป ทำการรำลึกถึงอัลลอฮ์
กล่าวตัลบียะฮ์ และวิงวอน จนกว่าแสงจะเริ่มสว่าง
เมื่อเริ่มสว่าง ให้เขาไปยังมินา ก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น
แล้วขว้างเสาหินญะมะรอต อัล-อะเกาะบะฮ์
ด้วยก้อนกรวดเจ็ดก้อน

จากนั้นให้เขาโกนศีรษะหรือตัดผมให้สั้นลง
และการโกนนั้นดีกว่า

จากนั้นเขาทำการแกะวาฟ อัล-อิฟาญะฮ์
และสะแอครั้งแรกก็เพียงพอสำหรับเขา
และด้วยกับสิ่งดังกล่าว
เขาจึงได้เสร็จสิ้นจากหัจญ์ของเขาแล้ว
และเขาก็ได้รับการทะหัลลุ้ลโดยสมบูรณ์

จากนั้นก็ยิ่งเหลือการขว้างเสาหิน ในวันที่ 11 และ 12

(ซุลฮิจญะห์) หากเขาต้องการกลับก่อนกำหนด
(มุตะอัจญิล) เขาจะต้องขว้างเสาทั้งสามต้น
โดยขว้างแต่ละเสาด้วยก้อนกรวดเจ็ดก้อน พร้อมกับกล่าว
'อัลลอฮุ อักบรฺ' ทุกครั้งที่ขว้าง
เริ่มจากเสาต้นเล็กที่อยู่ใกล้กับมัสยิดอัล-คอยฟี
ตามด้วยเสาต้นกลาง และสุดท้ายคือเสาต้นใหญ่อะกอบะฮ์
(ญัมเราะตุล อะกอบะฮ์) ซึ่งเป็นเสาสุดท้าย
แต่ละเสาจะขว้างด้วยก้อนหินเจ็ดก้อน
หากประสงค์จะล่าช้าหลังจากวันที่สิบสอง
ก็ให้ขว้างเสาหินทั้งสามในวันที่สิบสาม
ตามลักษณะเดียวกับวันที่สิบสองและวันที่สิบเอ็ด

เวลาของการขว้างก้อนหิน: หลังเที่ยงตลอดทั้งสามวัน
และหากเขาออกจากมินาในวันที่ 12
ก่อนที่ดวงอาทิตย์จะตก ก็ไม่เป็นไร
และหากเขาอยู่ต่อไปจนได้ทำการขว้างเสาหินหลังเที่ยงของวัน
ที่ 13 ก็ดีกว่า เนื่องจากอัลลอฮ์ ตรัสว่า:

﴿...فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ لِمَنِ اتَّقَى...﴾

"แล้วผู้ใดรีบกลับในสองวัน ก็ไม่มีโทษใด ๆ แก่เขา
และผู้ใดรั้งรอไปอีก ก็ไม่มีโทษใด ๆ แก่เขา (ทั้งนี้)
สำหรับผู้ที่มีความยำเกรง"

(อัล-บะเกาะเราะฮ์: 203)

หากเขาต้องการจะออกเดินทาง
ให้เขาทำการแกะวาวฟาลาเจ็ดรอบ โดยไม่มีการสะอ
และที่ดีที่สุด หากเขาไม่มีสัตว์อูดยมาด้วย คือ

ทำการครองอิหฺรอมเพื่ออุมเราะฮ์แบบตะมัต্তু
จากนั้นทำการอิหฺรอมเพื่อฮัจญ์ในวันที่แปดของเดือนซุลหิจ
ญะฮ์
และปฏิบัติขั้นตอนของการทำฮัจญ์ดังที่ได้กล่าวมาก่อนหน้า
นี้
และหากเขาทำการครองอิหฺรอมเพื่อฮัจญ์และอุมเราะฮ์พร้อม
กันก็ไม่มีปัญหาแต่อย่างใด ซึ่งเรียกว่า กิรอน คือ
การครองอิหฺรอมเพื่ออุมเราะฮ์และฮัจญ์พร้อมกัน
โดยมีฏะวาฟและสะแอเพียงครั้งเดียว

บทที่สาม:

สิ่งที่เกี่ยวกับการทำธุรกรรม

บรรดานักวิชาการ

ขออัลลอฮ์ผู้ทรงสูงส่งทรงเมตตาท่านเหล่านั้น
ได้อธิบายความรู้ที่จำเป็นต้องเรียนรู้ในฐานะข้อบังคับเหนือ
ทุกคน และพวกเขาได้กล่าวถึงขอบเขตที่เป็นฟิรฎอัยน์
(วาญิบเหนือทุกคน) สำหรับมุสลิมทุกคนในการเรียนรู้สิ่งนั้น
และในบรรดาสิ่งที่พวกเขากล่าวถึงคือ:
การศึกษาคำวินิจฉัยทางกฎหมายว่าด้วยการซื้อขาย
สำหรับผู้ประกอบการค้า
เพื่อไม่ให้ตกอยู่ในสิ่งต้องห้ามหรือดอกเบี้ยโดยที่เขาไม่รู้
และมีรายงานจากเศาะฮาบะฮ์ เราะฎียัลลอฮุอันฮุม
อันเป็นหลักฐานสนับสนุนข้อดังกล่าว

อุมร์ อิบnulคือฎ็อบ เราะฎียัลลอฮุอันฮู กล่าวว่า:
อย่าให้ผู้ใดขายในตลาดของเรา

นอกจากผู้ที่ได้เข้าใจศาสนาแล้ว"¹.

และอาลี บิน อบีฏอลิบ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่า:
"ผู้ใดประกอบการค้าก่อนที่จะศึกษาให้เข้าใจในฟิถ์
(บทบัญญัติศาสนา) ย่อมตกลงไปในริบา แล้วก็ตกลงไป
แล้วก็ตกลงไป (คือ: เขาตกลงไปในริบา)"²

และท่านอิบนูอาบิดิน ได้กล่าวโดยอ้างจากอัลอัลลามีย์ว่า:
"ได้ถูกกำหนดให้เป็นวาญิบแก่ผู้ที่เป็นมุกลัฟทุกคนทั้งชาย
และหญิง ภายหลังจากได้เรียนรู้หลักศาสนาและทางนำแล้ว
ให้ศึกษาความรู้เกี่ยวกับการอาบน้ำละหมาด

การอาบน่ายกะดัษใหญ่ การละหมาด การถือศีลอด
และความรู้เรื่องชะกาตสำหรับผู้ที่มิหะรอมถึงเงื่อนไขของจำน
วนที่กำหนด ตลอดจนหัจญ์สำหรับผู้ที่มีหน้าที่ต้องปฏิบัติ
และหลักเกณฑ์การซื้อขายสำหรับบรรดาพ่อค้า

เพื่อให้พวกเขาตระแวงระวังให้พ้นจากสิ่งที่น่าสงสัยและสิ่งที่เป็
นมักรูฮ์ในกิจการเกี่ยวกับการทำธุรกรรมทั้งมวล

และเช่นเดียวกันสำหรับผู้ประกอบอาชีพช่าง

ตลอดจนผู้ใดก็ตามที่ประกอบการงานใด

ก็เป็นวาญิบแก่เขาที่จะต้องรู้ถึงความรู้และบทบัญญัติของสิ่ง
นั้น เพื่อจะได้ละเว้นจากสิ่งต้องห้ามในเรื่องนั้น"³.

อัล-นะวารีย์ เราะหิมะฮุลลอฮ์ กล่าวว่า:
"ส่วนในเรื่องของการค้าขาย การนิกาหฺ (การแต่งงาน)

1 บันทึกลงโดยออตตริมิซีย (487) และท่านกล่าวว่า เป็นหะดีษ หะสัน เฆาะรีบ
และอัลอัลบานียได้ให้สถานะว่า เป็นหะดีษ หะสัน

2 ดู: หนังสือมุขนิ อัลมุหตาจ (2/22)

3 หะซียะฮ์อิบนูอาบิดิน (1/42)

และสิ่งที่คล้ายคลึงกับทั้งสองนั้น
ซึ่งโดยสภาพเดิมมิได้เป็นสิ่งจำเป็นบังคับ
จึงห้ามการเข้าดำเนินการในสิ่งนั้น
ยกเว้นเมื่อได้รู้เงื่อนไขของมันเสียก่อน”¹.

และนี่คือกฎเกณฑ์บางประการที่เกี่ยวกับการทำธุรกรรมทางการเงิน ซึ่งบทบัญญัติของศาสนาอิสลามได้กำหนดไว้:

1- ศาสนาได้อนุญาตทุกสิ่งที่มีผลประโยชน์บริสุทธิ์แท้หรือมีน้ำหนักเหนือกว่า เช่น การซื้อขายสิ่งที่ศาสนานุมัตติการเข้าจ้าง และสิทธิขุฟอะฮ์²

2-

ศาสนาได้บัญญัติทุกสิ่งที่เป็นหลักประกันสิทธิของผู้คนและการรักษาสินทรัพย์ไว้ เช่น การจำนำและการตั้งพยาน

3- ศาสนาได้บัญญัติให้ทุกสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่คู่สัญญา เช่น การเลิกสัญญาโดยความยินยอมร่วมกัน สิทธิเลือกและเงื่อนไขในการซื้อขาย

4-

ห้ามทุกสิ่งที่มีความไม่ยุติธรรมต่อผู้คนและห้ามกินทรัพย์สินสมบัติของผู้อื่นโดยมิชอบ เช่น ดอกเบี้ย การยึดเอาทรัพย์สินโดยไม่ชอบ และการกักตุน

5-

ศาสนาบัญญัติให้การร่วมมือกันในสิ่งที่เป็นความดีทุกประการ เช่น การให้กู้ยืม การให้ยืมใช้ และการฝากทรัพย์สิน

6-

¹ ดู : อัล-มัจญ์มูอ (1/ 50).

² ขุฟอะฮ์ คือ สิทธิของหุ้นส่วนในการเรียกคืนส่วนแบ่งของหุ้นส่วนของตนจากผู้ที่ได้รับโอนส่วนแบ่งนั้นไปโดยมีคำตอบแทนทางการเงิน.

ห้ามทุกสิ่งที่มีลักษณะเป็นการได้ทรัพย์สินโดยไม่ต้องทำงาน
ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ และไม่ต้องเหน็ดเหนื่อย เช่น
การพนันและดอกเบี้ย

7-

ห้ามการทำธุรกรรมทุกประเภทที่มีความคลุมเครือและความ
เสี่ยงเกินควรเป็นส่วนใหญ่ เช่น
การขายสิ่งให้ผู้ขายมิได้เป็นเจ้าของ
และการขายสิ่งที่ไม่ทราบชัด

8- ห้ามทุกสิ่งที่เป็นกลอุบายเพื่อหลีกเลียงสิ่งต้องห้าม เช่น
การซื้อขายแบบอีนะฮ์¹

9- ห้ามสิ่งที่ทำให้หันเหจากการเชื่อฟังอัลลอฮ์ เช่น
การซื้อขายหลังจากอะซานครั้งที่สองในละหมาดวันศุกร์

10- ห้ามทุกสิ่งที่มีอันตราย
หรือก่อให้เกิดความเป็นศัตรูระหว่างมุสลิม เช่น
การขายสิ่งต้องห้าม

และการขายสินค้าตัดราคาหับการขายของพี่น้องของตน

และเมื่อใดก็ตามที่มุสลิมรู้สึกข้องใจในข้อตัดสินชี้ขาดใน
ประเด็นหนึ่งๆ เขาก็จะถามบรรดานักวิชาการเกี่ยวกับเรื่องนั้น
และจะไม่ดำเนินการในเรื่องนั้น
เว้นแต่หลังจากได้ทราบข้อตัดสินชี้ขาดทางศาสนาในเรื่องนั้น
แล้ว ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

¹ บัยอูลอีนะฮ์: คือ บุคคลขายสิ่งหนึ่งแก่ผู้อื่นด้วยราคาผ่อน (หรือเครดิต)
แล้วส่งมอบให้แก่เขา จากนั้นผู้ขายเดิมซื้อสิ่งนั้นคืนมาก่อนที่จะได้รับชำระราคา
ด้วยราคาสด ในราคาที่น้อยกว่านั้น

﴿...فَاسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ﴾

"ดังนั้น พวกเจ้าจงถามบรรดาผู้รู้ หากพวกเจ้าไม่รู้" [อัน-นะห์ลุ : 43].

นี่คือสิ่งที่ข้าพเจ้าสามารถรวบรวมได้ เราขอให้อัลลอฮ์

ทรงโปรดประทานความรู้ที่เป็นประโยชน์และการทำงานที่ดีงามแก่เรา

แท้จริงพระองค์ทรงเป็นผู้ทรงเมตตาที่ดีเลิศ
ขออัลลอฮ์ทรงโปรดประทานพรและประทานความสันติแด่ท่าน

นบีมุฮัมมัดของพวกเรา

แด่วงศ์วานของท่าน

และอัครสาวกของท่าน

และโปรดประทานความสันติอย่างมากมาย

สารบัญ

สิ่งที่จำเป็นสำหรับมุสลิมทุกคนต้องเรียนรู้.....	2
คำนำ.....	2
บทที่หนึ่ง:.....	4
สิ่งที่เกี่ยวข้องกับหลักการเชื่อมั่น.....	4
ข้อที่หนึ่ง: ความหมายของอิสลามและหลักการอิสลามห้าประการ....	4
ความสำคัญของเตาฮีด:.....	4
ความหมายของคำปฏิญาณ"ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพบูชา นอกจากอัลลอฮ์":.....	6
ส่วนเนื้อในของ (ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮ์) นั้นมีดังนี้:.....	7
ความหมายของคำปฏิญาณ "มุฮัมมัดเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์":....	9
บทที่สอง ความหมายของการศรัทธาและหลักการของมัน:	11
1) การศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และประกอบด้วยสามประการ:.....	13
1. การศรัทธาต่อการเป็นพระเจ้าผู้ทรงอภิบาลของพระองค์	13
2- ศรัทธาต่ออูลูฮียะฮ์ของพระองค์:.....	15
3. การศรัทธาต่อพระนามและคุณลักษณะของอัลลอฮ์:	19
2) การศรัทธาต่อบรรดามะลาอิกะฮ์	28
3. การศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์.....	29
4) การศรัทธาต่อบรรดาศาสนทูตของพระองค์ อะลัยฮิมุสลาม: ...	30
5) การศรัทธาต่อวันอาคิเราะฮ์:	32
ก. การศรัทธาต่อการฟื้นคืนชีพ	32
ข. การศรัทธาต่อการคิดบัญชีและการตอบแทน	33
คำตอบ : การศรัทธาต่อสวรรค์และนรก:.....	33
6) ศรัทธาต่อกฎกำหนดสภาวะการณ์ทั้งดีและชั่ว:.....	34
หัวข้อที่สาม : อัลอิห์ซาน.....	36

หัวข้อที่สี่	:
สาระสังเขปว่าด้วยหลักการมูลฐานของอะฮ์ลุลซุนนะฮ์วัลญะมาอะฮ์.....	37
บทที่สอง: สิ่งที่เกี่ยวข้องกับอบิดะฮ์	39
หัวข้อที่หนึ่ง: ความสะอาด	39
หนึ่ง: ประเภทของน้ำ.....	39
สอง: นะญิส (สิ่งสกปรก).....	40
สาม: สิ่งที่ย่ำห้ามกระทำสำหรับผู้ที่มีหะดัษ:	43
สี่: มารยาทในการถ่ายทุกข์:.....	45
ห้า: บทบัญญัติของการชำระล้างด้วยน้ำและการเช็ด:.....	46
หก: บทบัญญัติว่าด้วยการอาบน้ำละหมาด.....	47
เจ็ด: กฎการเช็ดบนรองเท้าและถุงเท้า:	49
แปด: ข้อกำหนดต่าง ๆ เกี่ยวกับการตะยัมมุ	51
เก้า: หุคุมเกี่ยวกับเลือดประจำเดือนและเลือดนิฟาส (หลังคลอด):.....	54
หัวข้อที่สอง: การละหมาด.....	57
หนึ่ง: ข้อกำหนดต่าง ๆ เกี่ยวกับการอาซานและการอิโกมะฮ์.....	57
สอง: ความสำคัญและความประเสริฐของการละหมาด:	60
สาม: เงื่อนไขของการละหมาด.....	63
สี่ : รุกน (องค์ประกอบหลัก) ของการละหมาด	65
ห้า: สิ่งที่เป็นวาญิบในการละหมาด:.....	70
หก: สิ่งที่เป็นสุนนะฮ์ในการละหมาด.....	72
เจ็ด: รูปแบบการละหมาด	75
แปด: สิ่งที่ไม่ควรปฏิบัติ (มักรูฮ) ในการละหมาด:.....	81
เก้า : สิ่งที่ทำให้เสียละหมาด:	82
สิบ: การสูญุดสะฮ์วี:.....	82
สิบเอ็ด: เวลาต่างๆ ที่ห้ามละหมาด:	85
สิบสอง: การละหมาดญะมาอะฮ์:	85

สิบสาม: การละหมาดในยามหวาดกลัว	89
คุณลักษณะการละหมาดในยามกลัว	90
สิบสี่: การละหมาดวันศุกร์:	91
ห้า: สิ่งที่ควรปฏิบัติ (สุนนะฮ์) ในวันศุกร์:.....	93
การถือว่าทันละหมาดวันศุกร์	94
สิบห้า: การละหมาดของกลุ่มคนที่มีอุปสรรค:.....	94
สิบหก: การละหมาดอิตทั้งสอง	99
สิบเจ็ด: ละหมาดสุริเยคราสและจันทร์คราส:.....	101
สิบแปด: การละหมาดขอฝน:.....	103
สิบเก้า: บทบัญญัติเกี่ยวกับศพ:.....	105
หัวข้อที่สาม: ซะกาต	109
1- นิยามซะกาตและสถานะของซะกาต:	109
2- เงื่อนไขที่ต้องจ่ายซะกาต:.....	110
3- ทรัพย์สินที่ต้องจ่ายซะกาต	111
หัวข้อที่สี่: การถือศีลอด	124
เงื่อนไขที่วาญิบต้องถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอน:.....	125
หัวข้อที่ห้า: การประกอบพิธีฮัจญ์และอุมเราะฮ์	134
เงื่อนไขที่จำเป็นในการประกอบพิธีฮัจญ์และอุมเราะฮ์.....	135
เวลาและสถานที่ (มีกอต) สำหรับการอิห์รอม	137
อิห์รอม:.....	140
การประกอบพิธีอุมเราะฮ์:.....	145
การประกอบพิธีฮัจญ์:.....	150
บทที่สาม:.....	153
สิ่งที่เกี่ยวกับการทำธุรกรรม.....	153

رسالة الحرمين

Message of The Two Holy Mosques

Guidance content for the visitors of the Holy Mosque and
the Prophet's Mosque in languages.

